virtual-project.eu

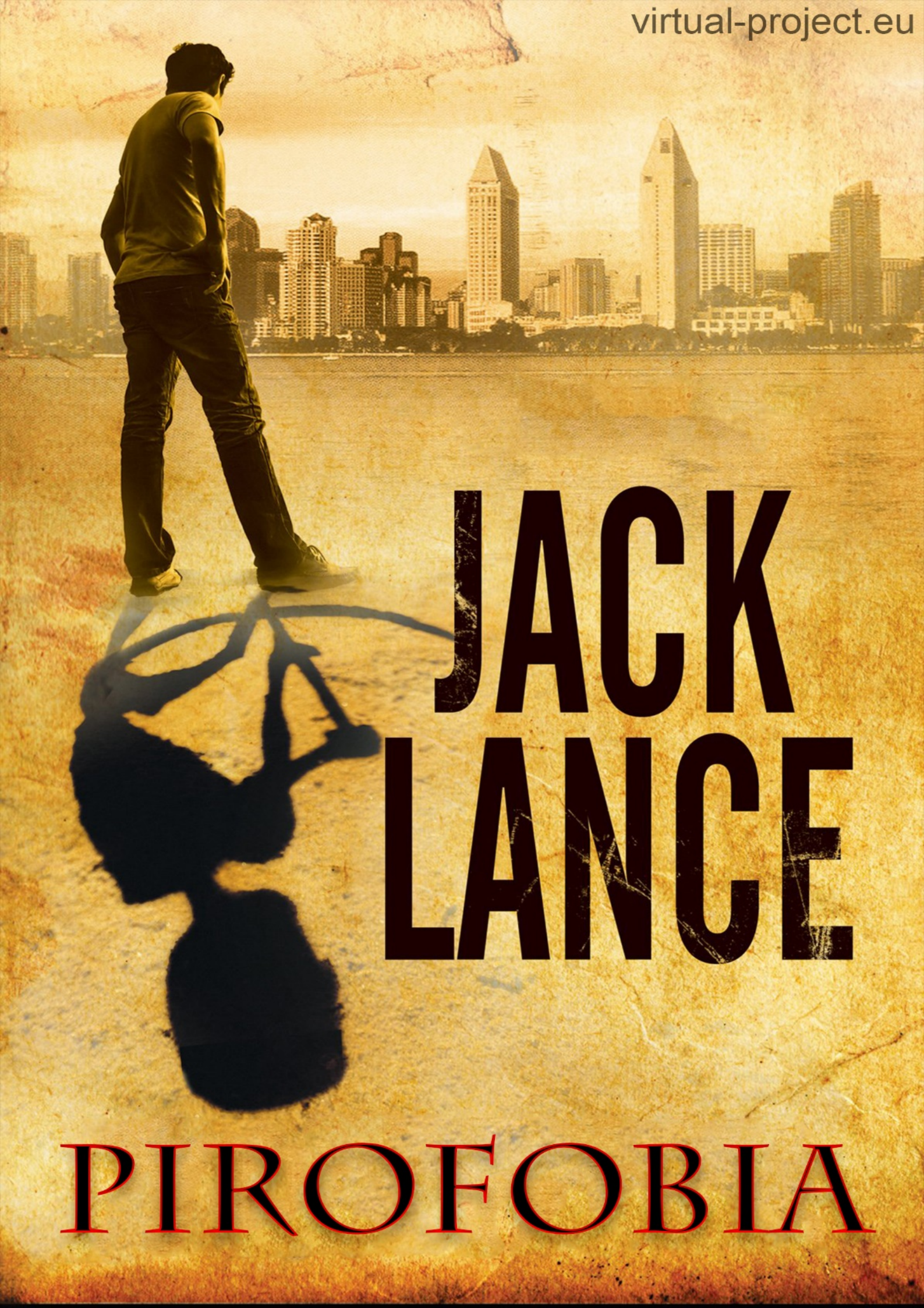

JACK LANCE

PIROFOBIA

JACK LANCE

PIROFOBIA

Original: *Pyrophobia* (2013)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2014

Vâlvătaia chiar de stinsă pare,
ades mocnește sub cenușă.

Pierre Corneille

Să nu aprinzi niciodată un foc
de care nu ai trebuință.

Proverb chinez

Prolog

Tipul îmbrăcat în negru sări asupra lui ca un animal de pradă. Era lat în umeri și avea o carură musculoasă, impresionantă – aproape dreptunghiulară. Ținea ochii mijiți, aproape închiși, și când omul își încleștă pumnii, fornăind ca o sălbăticiune, în ei apăru o sclipire răutăcioasă.

Era mai bătrân ca el, nu putea spera să-l dovedească. Mai înainte să înțeleagă ce se petrece, agresorul îl trântise cu fața la podea și îi strivise obrazul de dalele albe ale pardoselii. Părea că intrusul își proptise cu putere pantoful pe grumazul lui. Apăsa din ce în ce mai tare și bătrânul chiar își auzea oasele nasului trosnind. Era cea mai îngrozitoare durere pe care o trăise în viața lui. Urlă.

Coșmarul lui începuse în urmă cu o oră și cincizeci și opt de minute, deși pentru omul mai în vârstă minutele păruseră lungi cât orele.

Licărul portocaliu roșiatic al ultimului amurg pe care îi fusese dat să îl mai vadă cedase de mult locul luminii stelelor. Era aproape de ora zece și jumătate când omul se hotărâse să meargă la culcare, ceva mai devreme decât de obicei. Se ridicase cu greu din balansoarul de pe verandă și deschise ușile glisante care dădeau în living.

Abia intrase, când sunetul soneriei îl luă prin surprindere.

Se hotărâse să nu răspundă imediat ducându-se, în schimb, la fereastra din capătul opus al încăperii. Bungalow-ul lui de un alb-gălbui avea o intrare din cărămidă care ieșea doar puțin în afara fațadei. Dacă privea dintr-o parte, de la fereastra livingului, putea zări cine era cel care îl căuta la o oră așa de târzie.

Lumina care radia din propriul salon, dar și de la stâlpii de iluminat de pe stradă – plasați chiar în fața nulticolorei lui grădinițe cu flori –, nu reușea să-i deslușească prea mult din silueta care stătea acolo, cu spatele la bătrân. Purta o haină neagră și pantaloni la fel.

Bătrânul simți cum îl cuprinde neliniștea. Brusc, fu năpădit de teama că gândurile acestui întârziat și neașteptat musafir erau mai negre decât întunericul care îl învăluia ca o mantie.

Dar dacă ar fi fost astfel, oare ar mai fi sunat el la ușă? Nu, dacă intențiile ar fi fost întunecate, pur și simplu s-ar fi furișat în casă ca un hoț, în timpul nopții.

Poate că un prieten de-al bătrânului făcuse vreun atac cerebral sau un infarct, sau mai știu eu ce. Vești proaste. Nu te puteai aștepta la altceva, la o oră așa de târzie, când te căuta un străin.

Acela fusese momentul în care bătrânul se hotărâse să se ducă la ușă și să o deschidă.

Aproape două ore mai târziu era întins pe jos, la podea, cu nasul spart și cu gâtul sub talpa bărbatului în negru.

— Exact, se auzi vorba calmă și sâsâită de deasupra lui. Asta înseamnă satisfacție.

Bătrânul nu era în stare să-i răspundă – abia dacă reușea să expire aerul prin gâtlejul gâtuit.

Atacatorul lui vânjos îl săltă, trăgându-l în sus de gulerul cămășii în carouri, alb cu verde. Îi trase un genunchi în spate, provocându-i un nou val de durere usturătoare și agonizantă în întreg corpul, făcându-l să geamă și să scoată din gât un icnet chinuit. Apoi groaza îl făcu să se prăbușească înapoi, ca un sac de cartofi. Bătrânul strânse tare din ochi și încercă să respire, apăsându-și cu podul palmei nasul care îi sângera abundent.

Ultima parte se termină repede. Fu târât cu brutalitate pe scări în sus, până în pod. Bărbatul în negru îi petrecu o frânghie în jurul gâtului și îi potrivi ceva, strâns, sub bărbie. După felul în care

o simțea, părea să fie o cravată, dar era de fapt cu totul altceva. Fu ridicat cu ușurință și urcat, clătinându-se, pe un scaun de lemn care scârțâia și de pe care vopseaua se cojise de mult. Intrusul mai smuci o dată de funia care îi tăiase deja adânc în pielea gâtului. Pe vârfuri, bătrânul era nevoit să facă un efort ca să-și păstreze echilibrul.

Suportă totul fără să mai opună vreo rezistență. În cap auzea cântec de păsărele, mult prea tare ca să mai lase loc vreunui gând, presupunând că ar mai fi fost încă în stare să gândească. Țeasta îi zvâcnea insuportabil în locul unde atacatorul se lăsase cu toată greutatea, aproape strivindu-i craniul în partea opusă. Bătrânul era distrus fizic și psihic.

Abia atunci observă că funia din jurul gâtului lui fusese trecută peste o bârnă masivă de lemn, aflată exact deasupra lui, și legată bine de ea.

Se uită fix în ochii ucigașului. Bărbatul duhnea a sudoare și ochii îi ardeau.

Tipul în negru ridică un picior și dădu brânci scaunului.

Obiectul de mobilier fu azvârlit cât colo de sub el.

„Jason, fusese ultimul gând al bătrânului. O, Doamne, Jason!”

1. Polaroid

Jason Evans era îngrijorat și asta nu se întâmpla prea des. De obicei avea puține motive să se plângă, dar în ziua când începură necazurile ceva nu-i dădea pace.

În ziua aceea de luni, 13 iulie, trebuia să pună pe hârtie un plan de campanie, dar nu reușea să îl scoată la capăt. Oare era din pricina clientului sau pur și simplu avea el o zi mai proastă? Trebuia să inventeze ceva pentru reprezentanța auto a lui Tommy Jones. Mai exact, pentru magazinul de mașini la mâna a doua „Automobile Regale" – un nume pe care Jason în mod singur nu l-ar fi ales, în veci. Tommy Jones se autoîncoronase la un moment dat regele automobilelor. Își amintea exclamația entuziastă a lui Tommy: „E o idee de geniu, nu-i așa? Ar trebui să mă bag și eu în publicitate!"

Dar ce idei putea oare să-i prezinte Jason unui tip pentru care, în ultimii treizeci de ani, se inventase orice, se născocise absolut totul și ale cărui produse oricum le considera detestabile?

Mintea lui Jason hoinărea în trecut, în vremea când el însuși, un tânăr de optsprezece ani, fusese destul de fraier ca să cumpere una dintre hodoroagele ruginite ale lui Tommy. Vechitura aceea roșie, marca Plymouth Road Runner, își dăduse duhul după numai două luni. Fusese prima și ultima oară când cumpărase o mașină de la regele automobilelor. Iar acum tocmai regele ajunsese clientul lui, clientul agenției Tanner & Preston, prestigioasa firmă de publicitate unde Jason era director artistic.

În mod ironic, directorul lor executiv, Brian Anderson, îl alesese dintre toți tocmai pe Jason, ca să conducă echipa care ar fi trebuit să curteze cel

mai nou client al lor, transferat recent de la Foote, Grey & Hardy, agenția concurentă.

Cu un gest automat, Jason își dădu spre spate părul negru și drept, care îi cădea în ochi. Nu avea nici pic de inspirație. Oare era din cauză că făcuse cunoștință cu regele automobilelor pentru prima dată chiar în ziua aceea? Surâsul scânteietor, ca de reclamă la pastă de dinți, al lui Tommy Jones strălucise de un milion de ori asupra lui Jason de pe afișe și panourile publicitare, dar aceea fusese prima dată când dăduse mâna cu omul însuși. Tommy – care trebuie să fi avut deja șaizeci și doi de ani – părea în realitate cu mult mai bătrân și mai spălăcit. „Photoshop-ul, fântâna tinereții". Numai renumitul său zâmbet și fața rotofeie erau neschimbate. Părul, pieptănat ireproșabil, își diminuase volumul la jumătate, iar nuanța de blond devenise colilie. Era un omuleț scund și îndesat, care abia dacă îi ajungea lui Jason până la bărbie. Era însă foarte dinamic.

„Vreau să-mi veniți cu ceva nou, exclamase omul, gesticulând bezmetic spre Jason și Brian. Faceți ceva diferit cu mașinile mele. Faceți-le mai atractive, mai fățoase… Iisuse, faceți-le să fie și sexy, din partea mea".

„Sexy? se mirase Jason. Sexy! Frate, ce sexy a fost când mașina ta m-a lăsat baltă și falit, ca mai apoi să fiu nevoit să muncesc luni de zile pe brânci, la McDonalds, ca să fac bani pentru o alta – mai bună decât hârbul ăla nenorocit pe care mi l-ai vândut tu".

Sigur că nu spusese nimic din toate astea cu voce tare. Vremurile se schimbaseră. Mașinile Buick LaCrosse CX, metalizate, așa cum era aceea pe care o conducea Jason în acel moment, nici măcar nu se aflau în parcul auto al lui Tommy Jones „cele mai ieftine din oraș, cele mai de rahat din urbe".

Dar de când, în urmă cu două săptămâni, fusese pusă pe picioare echipa dedicată lui Tom Jones,

Jason nu fusese în stare nici măcar să schițeze o campanie care să facă din antrepriza regelui automobilelor ceva cu alură sexy. Nici copywriterul lui constant, Anthony Wilson, nu reușise să producă vreun slogan utilizabil, deși făcuseră câteva ședințe de brainstorming împreună.

Privirea lui Jason hoinărea prin sala *openspace*[1] care se deschidea dincolo de geamul propriului birou și apoi se opri la ceasul de pe perete, în forma a doua inimi îngemănate – un dar din partea Kaylei. Trecuse de ora șase. Barbara, Carol, Donald și Anthony plecaseră acasă. El era ultimul membru al echipei care se mai afla încă la lucru, singur, în toate birourile de la etajul al douăzeci și patrulea din clădirea Roosevelt Tower, situată în inima Los Angelesului. Privi afară pe fereastră. Căldura încă mai învăluia orașul aidoma unei pături aburinde. Mai avea doar câteva săptămâni, numai. Pe urmă va fi, în sfârșit, liber să lase în urmă haosul din Los Angeles și să se adâncească în Munții Stâncoși, împreună cu Kayla. Mai avea patru săptămâni.

Mai întâi, însă, trebuia să rezolve chestiunea Tommy Jones. Oftă. Știa că nu o să fie în stare să o scoată la capăt astăzi – din nou. Se ridicase și era gata să lase totul baltă, când intră în birou George, omul care livra corespondența la Tanner & Preston. Flutura un plic mare.

— Corespondență de ultimă oră, zise acesta, înmânându-i lui Jason plicul și făcând stânga împrejur.

Timp de câteva secunde, Jason privi spatele lat al bărbatului, până când îi dispăru din raza vizuală. Apoi privirea i se îndreptă spre plic. Numele și adresa lui Jason erau scrise cu litere groase, dar nu exista nicio siglă de firmă sau vreun nume al expeditorului. Se încruntă și deschise plicul. Înăuntru era o fotografie polaroid. Faptul în sine nu avea nimic surprinzător. Dar imaginea era

remarcabilă: o poartă înaltă și ruginită din fier, flancată pe ambele laturi de stejari imenși, iar dincolo de ea, pietre de mormânt care se ițeau strâmbe din pământ.

Jason se zgâi în plic. Nu mai era însă nimic altceva. Poate că fotografia fusese trimisă de Shaun Reilly. Nu ar fi fost prima dată când uita să adauge un bilet explicativ. Abia când întoarse poza polaroid pe partea cealaltă observă că avea ceva scris pe spate, cu aceeași caligrafie ascuțită:

„Ești mort”.

•

O vreme, a rămas cu ochii ațintiți asupra cuvintelor acelora. Apoi întoarse fotografia și o cercetă cu atenție. Pietre de mormânt dincolo de o poartă veche.

— Ce să fie asta? bombăni el în barbă și întoarse fotografia din nou cu spatele.

Cuvintele erau tot acolo.

Jason era perplex. În încercarea de a da un sens întregii tărășenii, mai răsuci o dată poza. Nu mai văzuse până atunci acel cimitir. Iarba creștea înaltă printre morminte și întregul peisaj lăsa impresia de paragină. În fundal se vedea un șir de copaci pitici.

Oare Shaun era cel care îi trimisese plicul? Nu, scrisul nu era al lui. Oricum, el nu ar fi făcut așa ceva niciodată. Atunci cine o făcuse? Și de ce?

Se uită din nou, cu atenție, la plic. Nu era niciun indiciu, niciun expeditor. Cu excepția timbrului, a numelui lui și a adresei agenției, nu mai scria absolut nimic.

Plicul fusese expediat prin Poșta SUA.

Jason nu mai știa ce să creadă. Ridică privirea, dar George plecase deja.

Cum era posibil ca plicul să fi ajuns abia acum? Nu se mai făceau livrări de corespondență la ora aceea, nu-i așa? Din câte știa el, corespondența era adusă dimineața, devreme, iar un al doilea transport sosea în jurul orei unu și jumătate după-amiază, dar niciodată la sfârșitul zilei. Poate că

George ar fi putut face puțină lumină în treaba asta, dacă nu cumva plecase deja acasă. Jason găsi undeva în computer numărul de interior al biroului pentru corespondență. Lăsă telefonul să sune de zece ori, de douăsprezece ori, dar nimeni nu îi răspunse. Probabil că George era încă pe drumul spre birou sau poate chiar pe drum spre ieșirea din clădire. Jason se ridică și se grăbi spre lift. I se păru o eternitate până când acesta ajunse la etajul lui.

Ușa liftului se deschise cu un zumzet. Jason păși înăuntru și apăsă pe butonul gri pe care scria PARTER. Ușa se închise, deși cu o oarecare întârziere, i se păru lui. Ca și cum cineva ar fi încercat o clipă să împiedice închiderea ei, ținând-o cu mâna sau cu piciorul, ca să poată prinde liftul înainte de a începe să coboare.

Apoi, cu o smucitură abia perceptibilă, instalația începu să coboare. Când ajunse la parter, se năpusti din lift.

— George! strigă el, intrând în biroul pentru corespondență.

Încăperea micuță – ai cărei pereți erau mascați de maldărele de pachete și cutii cu hârtie și rechizite – era goală. Jason inspectă cu atenție stivele de plicuri și memo-uri de pe birou, ca și cum spera să descopere printre ele rezolvarea misterioasei fotografii polaroid.

Unde era George? Roosevelt Tower avea douăzeci și patru de etaje. Să pornești în căutarea lui ar fi fost un exercițiu fără speranță. Gândul lui Jason reveni la polaroid. Cine să fi făcut așa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, cine să fi făcut efortul de a-i trimite fotografia cu mesajul acela bizar? Era o glumă proastă și nu avea nicio logică. Jason trase adânc aer în piept.

Exact în clipa aceea în birou intră George, surprins să-l găsească acolo pe Jason.

— Domnule Evans, îl salută bărbatul, ceremonios ca întotdeauna.

— George, uite ce e… Plicul pe care tocmai mi l-ai adus, de unde a apărut? Cine l-a livrat? Mașina de poștă nu trece la ora asta, nu-i așa?

— Păi, zise George, scărpinându-se după ureche, era la mine în tăvița de corespondență. Probabil că l-am scăpat din vedere mai devreme. Aș fi putut să jur…

Își arcui sprâncenele stufoase și-și mușcă ușor buzele. Apoi clătină din cap și îl privi îngrijorat pe Jason.

— Era important? Ați…

Ezita.

— Ați pățit ceva?

— Cum adică? îl întrebă Jason, aproape răstit.

— Adică… vă rog să mă scuzați, dar… mi se pare că sunteți puțin cam palid.

Jason încercă să se calmeze. George era un tip simpatic, un munte de bărbat care nu făcuse niciodată rău nimănui și Jason aproape că se simțea vinovat pentru că tot el încerca să-și ceară scuze.

— Ai găsit de curând plicul în tăvița cu corespondența sosită?

— Exact, domnule Evans, încuviință George.

— Și nu știi cine l-a pus acolo?

George scutură din cap, cu un aer abătut.

— Întotdeauna sunt extrem de atent când sortez corespondența. Numai că uneori ceva o ia razna și asta…

Făcu din nou pauză și clătină din cap.

— Nu înțeleg, domnule Evans. Aș fi putut să jur că mi-am golit tăvița. Numai că pe urmă, când m-am uitat la ea acum o jumătate de oră, pur și simplu din obișnuință, înăuntru era plicul pentru dumneavoastră.

Jason îl apucă pe om de umeri.

— George, gândește-te bine. Scrisorile nu apar așa, din senin. Cineva trebuie să o fi adus.

Bărbatul își lăsă capul în jos.

— Ai fost tot timpul în birou? l-a întrebat Jason.

George ridică privirea și clătină încetișor din cap.

— Nu chiar tot timpul, domnule Evans. Am ieșit cu Lori să luăm o cafea. Și a sunat domnul Albright, de la Contabilitate. Am fost și la el în birou. M-a întrebat din nou despre cheltuielile poștale. Întotdeauna vrea ca totul să se potrivească la centimă. Și pe urmă…

— Așadar, ai lipsit din birou de câteva ori, conchise Jason.

— Exact, îi confirmă George.

— Și pe urmă, brusc, scrisoarea asta a apărut la tine în tăviță.

George încuviință.

•

Zece minute mai târziu, Jason era din nou la el în birou. De pe ecranul computerului lucea plină de reproș o listă cu idei respinse pentru planul de campanie al lui Tommy Jones, dar regele și rablele lui îi ieșiseră de mult din minte lui Jason.

Luă iarăși în mână fotografia polaroid, se mai uită o dată la poartă, la pietrele funerare și la scrisul acela de mână. Cu gesturi precise, băgă fotografia înapoi în plic și îl îndesă în buzunarul interior al hainei. Își înșfacă servieta, închise computerul și ieși din birou.

„Ești mort”.

Macabră scrisoare! Să fie un soi de glumă proastă? De undeva, din străfundurile lui, o voce îi șoptea că nu era așa. Simțea cum se înroșește la față. Un strop de sudoare i se prelinse pe frunte. O șterse cu un gest brusc.

2. Kayla

Se trezi simțind un braț întins peste pieptul lui. Deschise ochii împăienjeniți și se pomeni privind-o pe Kayla drept în ochii ei albaștri. Părul femeii, lung și negru, era încâlcit. Îi surâse, iar dimineața lui deveni pufoasă și perfectă.

— 'Neața, a zis ea.

Vocea ei, cu nuanța aceea ușor răgușită, fusese primul lucru care îl făcuse să se îndrăgostească de Kayla.

Jason se ridică puțin pe coate.

— În zorii zilei mă trezești și îmi zâmbești și eu simt că trăiesc, rosti el, ca dintr-o reclamă. Ce și-ar mai putea dori un bărbat?

Cu adevărat, abia dacă se crăpase de ziuă – cifrele de pe cadranul ceasului electronic arătau 6:02 a.m.

— Sunt absolut de acord cu tine, îl aprobă ea, continuând să zâmbească.

— Ești bine dispusă.

— Bineînțeles, zise Kayla și surâsul i se lăți și mai mult. Cu ochii-ți negri mă privești și tot mai tare mă buimăcești.

Fu rândul lui Jason să surâdă acum. Se afundă la loc între perne și aproape imediat trupul ei zvelt alunecă deasupra lui. Kayla îi căuta gura cu buzele. Îi simți limba. Degetele ei i se plimbau pe trup, fremătând peste pulpe.

— Degetele tale alungă somnul lenevos, îi șopti el la ureche.

— Hmm, nu prea inspirat, murmură ea, în timp ce degetele tocmai găsiseră ceea ce căutau. Cu toate astea, cred că am descoperit ceva care să mă stimuleze.

Jason scoase un geamăt.

— Micul dejun, mai târziu, șopti Kayla.

— Sau renunțăm de tot la el, îi răspunse și trecu la fapte.

•

Fură nevoiți să se grăbească după duș, ca să poată pleca la timp spre serviciu.

Kayla era secretară la direcțiunea companiei Demas Electrical, producătoare de componente pentru motoare. Șeful ei, Patrick Voight, nu s-ar fi descurcat fără ea.

Cât timp Kayla se machia în baie, Jason se decise să fiarbă totuși câteva ouă și să pună niște felii de pâine la prăjit. Tocmai așeza pe masă untul și gemul, când ea îi apăru brusc pe la spate și îl cuprinse cu brațele. Se întoarse spre ea. Avea părul încă jilav, iar obrajii, înviorați și rozalii.

— Doamne, cât te iubesc, exclamă ea, făcând semn spre masa de bucătărie. Și ești și gentleman, pe deasupra.

— Exact ca șeful ăla al tău. Știi, câteodată chiar îl invidiez. Tu faci tot ce-ți cere.

Kayla se depărta ușor din îmbrățișarea lui, gesticulând violent cu degetul prin dreptul feței lui Jason, ca și cum ar fi fost un ștergător de parbriz.

— Nu chiar totul, Jason Evans, nici pomeneală de așa ceva și tu știi bine asta. Unele lucruri sunt doar pentru tine.

Se eschivă, ferindu-se de mâinile care voiau să o prindă și se așeză la masă. Își plimbă privirea peste gem, unt și ouă. Cu degetele bătea darabana în masă.

— Cât mai aștept după pâinea aia prăjită? Și unde sunt tacâmurile? Știi doar că mă grăbesc.

Jason se așeză lângă ea, o privi în ochii care sclipeau răutăcios și scoase un oftat de om chinuit.

— Vezi, exact asta voiam să spun. Eu mă străduiesc să organizez treburile pe aici, și tu tot mă necăjești. Mi se pare mie sau femeile sunt cele care se plâng întotdeauna că nu sunt bune decât pentru un singur lucru. Plus la gătit și la curățenie.

— Vai, chicoti Kayla, dar eu cred că faci o treabă excelentă. Asta ți-e chemarea, probabil. Voi, ăștia care lucrați în publicitate, știți cum să vă răsfățați publicul țintă.

— A, micuța mea țintă de audiență, exclamă Jason.

— Exact, iar tu, cu manipulările tale, ai reușit din nou. Gata, sunt cucerită.

— Minunat, mormăi el, prefăcându-se apatic. Păi, dacă ai nevoie de tacâmuri, știi unde le găsești.

Femeia se ridică și începu să scotocească prin sertarul dulapului de bucătărie.

— Încă o replică oarecum dezamăgitoare, rosti ea. Presupun că aptitudinile tale de marketing mai au nevoie de exercițiu. Încă nu ești pe deplin perfecționat.

— Nu sunt perfect antrenat, vrei să spui. Totuși, întotdeauna ar trebui să fie loc de mai bine.

Jason culese două felii de pâine ușor arsă din prăjitor și adăugă:

— Apropo, azi după serviciu o să trec pe la tata.

— Vrei să vin și eu?

Bărbatul ridică din umeri.

— Probabil că tata a aranjat totul pentru petrecerea pe care o dă, așa că nu va trebui să fac nimic. Doar să stau cu el o vreme. Așa că, dacă nu cumva ai chef de o vizită de curtoazie, poți să te duci direct acasă. Oricum o să mergem mâine iar, și eu n-o să întârzii prea mult. Doar vreo oră sau cam așa.

•

Terminară rapid micul dejun, strânseră farfuriile și apoi, fiecare în mașina lui, porniră din Fernhill, un oraș din minunatul masiv Santa Monica, situat între Malibu și Santa Monica. Jason crescuse în regiunea aceea, în Cornell, la o sută de kilometri mai departe. Kayla se născuse și crescuse în Palm Springs, dar ajunsese să se simtă în Fernhill ca acasă.

Trecuseră aproape cinci ani de când Jason cumpărase casa aceea, pe Cherokee, la numărul 160. Adevărul era că tatăl lui fusese acela care i-o cumpărase. Știa că Jason își dorea casă, așa că i-o cumpărase. În vremea aceea, Jason abia începuse să lucreze pentru agenția Tanner & Preston, iar banca nu îl considerase suficient de solvabil ca să-și poată cumpăra singur o proprietate.

Cu toate acestea, casa nu costase prea mult – avea nevoie de multe reparații. El și tatăl lui făcuseră de unii singuri toate amenajările de care fusese nevoie, în mai puțin de un an. Rezultatul era o casă deosebită, rustică, din lemn văruit, în stilul neo-colonial al epocii cuceririi Vestului. Fațada ieșea cu vreun metru și jumătate către peluza mărginită de ronduri de flori, unde Kayla plantase lupini purpurii și niște hortensii uriașe.

Locul lor preferat de afară era totuși veranda din spate, care dădea spre o spectaculoasă priveliște a canioanelor din jurul orășelului Fernhill. Canyon View, așa începuseră să-i spună reședinței lor. Nu era o casă prea mare: living, bucătărie, o baie și două dormitoare, din care unul fusese transformat de Jason în birou. Dar nu aveau nevoie de mai mult.

Jason se ținea în urma Kaylei pe Tuna Canyon Road, spre autostrada Pacific Coast, amintindu-și în timp ce conducea de ziua când se cunoscuseră. Era cam la zece luni după despărțirea lui de Carla Rosenblatt – una dintre cele trei femei cu care avusese relații serioase –, când dăduse pur și simplu peste ea.

Zâmbi și îi făcu iute semn cu mâna Kaylei, apoi o coti pe breteaua spre autostrada Pacific Coast, în vreme ce ea rămase pe șoseaua interstatală 405.

Abia când ajunse în ambuteiajul de pe șoseaua interstatală, în apropiere de ieșirea spre La Brea, gândurile i se îndreptară din nou spre campania lui Tommy Jones. Buna dispoziție îi fu alungată de o migrenă care începuse să-și facă simțită prezența.

Fie ce-o fi, azi trebuia să încerce să aștearnă pe hârtie un bruion. Își mută gândurile spre altceva. A doua zi tatăl lui împlinea șaizeci și șase de ani. Jason bifa în minte cele câteva lucruri de care promisese că se va ocupa.

Nu se gândi nicio clipă la ciudata scrisoare pe care o primise cu o zi în urmă.

3. Agitație

Intenția lui de a se apuca imediat de lucru nu se materializă. Abia dacă se apucase să-și citească e-mailurile noi, când Barbara Baker intră în birou și începu să se lamenteze. Nu se simțea apreciată. Babs era un fel de fată-Vineri[2], un personaj indispensabil: prelua apelurile telefonice, se ocupa de hârțogărie și era designer începător. Lucra cu designerul senior Donald Nelson și cu directorul artistic Carol Martinez, dar Babs și Carol nu se prea înțelegeau între ele. Babs insinua că Martinez cam trăgea chiulul.

— Eu sunt la nivel începător, dar fac aproape toată treaba, se oțărî ea. Ar putea măcar să renunțe la termenul începător din titlul funcției mele, corect?

Jason nu prea avea chef să explice, încă o dată, că Martinez avea șase ani în plus de muncă în agenție, că avea mai multă experiență și că în mod clar ar lucra și mai bine dacă nu ar avea probleme în căsnicie. Jason știa că mariajul lui Carol era gata să sucombe. Și Donald știa asta, dar în afară de ei doi, nimeni din personal nu mai era la curent. Carol Martinez era distrasă – lui Jason îi părea rău pentru ea, dar nu prea avea ce face altceva decât să o compătimească, să aștepte să-și revină și să-și țină gura. Chiar și față de Babs.

— Barbara, faci o treabă excelentă, îi zise Jason. Văd că faci progrese, de la o săptămână la alta. Oferi idei și soluții care sunt consolidate. Ai răbdare. Va veni și vremea ta, nu-ți face griji.

Îi cercetă gânditor ținuta: blugi mulați, bluză mulată care îi lăsa ombilicul la vedere. Jason îi pomenise odată Kaylei despre felul provocator în care se îmbrăca Babs. Soția lui îl avertizase, nu cumva să îi acorde prea multă atenție. Nu era

necesar, pentru că, oricât de tânără și de atrăgătoare era Babs, Jason îi era devotat Kaylei. În mintea lui, pur și simplu el nu era disponibil.

Barbara continua să se vaite. Dacă el credea că face o treabă așa de bună, de ce nu îi dădeau mai mult de lucru ca designer?

— Nu mai vreau să răspund la telefon și m-am săturat să fac contabilitate, zicea ea. Eu vreau să fac muncă de DTP[3].

Jason încercă încă o dată să facă apel la răbdarea ei. Până la urmă, fata plecă, evident nefericită. Privi după ea neliniștit. Babs avea talent și era ambițioasă. Conducerea ar fi trebuit să prețuiască un angajat ca ea. Dacă rămânea cu gustul nemulțumirii, va încerca să-și găsească locul în altă parte și el ar fi preferat să nu se întâmple așa ceva. Zilele acestea va trebui să discute cu Brian despre asta. Din păcate, trebuia să mai aștepte – Tommy Jones era prioritatea numărul unu.

Cu toate acestea, nici azi nu părea să fie ziua potrivită pentru regele automobilelor. Brian veni la el în birou sub pretextul unei ședințe de lucru. De fapt, porni să se plângă de soția sa, Louise, care își pierduse brusc interesul față de plănuita lor excursie de o săptămână în Las Vegas. Lucrul avea evident legătură cu comportamentul de cartofor al lui Brian, care friza dependența. Jason știa toate astea pentru că Louise îi mărturisise odată că, aproape de fiecare dată când Brian se ducea la Las Vegas, pierdea la jocurile de noroc câteva mii de dolari. Acum se gândi că probabil femeia se săturase de asta. Dar cum ar fi putut să-l facă pe Brian să-și dea seama? Nu reușea să găsească vorbele potrivite. Din fericire, Brian primi un telefon important și se grăbi să se întoarcă în biroul lui.

Următoarea care apăru în dreptul mesei lui de lucru fu Carol. Seara trecută tocmai se limpeziseră cu adevărat lucrurile între ea și soțul ei. După ce s-

au certat, Carol și-a făcut bagajul și a plecat să doarmă acasă la mama ei. Desigur, nu prea dormise. Încercase să bea un păhărel, două, trei. Dar chiar și după ce trecuse o noapte – grea – de meditație, tot nu mai voia să se întoarcă acasă. Nu-și putea stăpâni lacrimile.

— S-a sfârșit, suspina ea. Doisprezece ani de căsătorie, duși pe apa sâmbetei.

Jason începea să se simtă ca un consilier psihologic. O luă pe după umeri, dar nu știa ce să-i spună. Cuvintele nu o puteau consola.

— Cred că ar trebui să-ți iei liber astăzi.

Femeia îl privi cu recunoștință.

— Speram că ai să spui asta, a zis ea. Mă gândeam să merg cu mama la cumpărături, să-mi distrag gândurile de la toate. Mulțam. Mă întorc mâine la lucru.

Își șterse lacrimile care îi transformaseră rimelul într-o dâră gri, și ieși din biroul lui Jason. Acesta se uită în urma ei și îl văzu pe Donald cum îi cuprinde umerii cu brațul. Și asta ar putea să fie foarte bine o altă problemă care nu avea legătură cu afacerile. Donald era îndrăgostit de Carol. Jason se întreba cât de mult era Donald de vină pentru criza conjugală a lui Carol. Relația lor devenise un secret știut de toți. Chiar și Babs știa despre ea și probabil avea încă un motiv ca să o urască pe Carol. Dacă ea și Donald ajungeau să fie din ce în ce mai apropiați, nu mai era loc pentru Barbara.

Jason oftă. În ușa biroului său apăruse acum ultimul membru al echipei lor, copywriterul Anthony Wilson, care privea peste umăr la cei doi din hol. Clătină din cap și își încruntă fruntea cu sprâncenele groase și negre, către Jason. „Ce m-aș face fără Tony, se gândea Jason. El e stânca mea, singurul membru din echipă care nu are probleme”. Nimic nu l-ar putea dărâma pe Tony. Nu era căsătorit, nu era un tip complicat, era un singuratic deloc vorbăreț; cu excepția textelor, adesea strălucite, pe care le crea pentru campaniile

agenției Tanner & Preston. Puteai să petreci ore în șir cu Tony fără ca tăcerea să fie spartă de mai mult de zece vorbe.

— E nasol? îl întrebă Tony, arătând cu degetul mare peste umăr, spre Carol și Donald.

Jason aprobă din cap.

— Ei, atunci presupun că noi trebuie să păzim fortul astăzi, a zis Tony.

— O să păzim noi fortul, Tony, a încuviințat Jason, zâmbind.

Aruncă o privire la ceas. Era deja aproape unsprezece și jumătate.

— E momentul pentru regele automobilelor, adăugă el.

4. Edward

Bronzat, viguros, cu părul lui cărunt tuns milităreşte, cu braţele bine lucrate şi fără un gram de grăsime pe trup, Edward Evans putea să treacă uşor drept un tip la cincizeci de ani. Avea totuşi aproape şaizeci şi şase şi era cu un cap mai scund decât fiul lui. Când intră Jason, Edward îl examină gânditor, din cap până în picioare. Pentru o clipă doar, cutele de pe chip i se adânciră.

— Pari obosit, băiete. E totul în ordine?

— Chiar sunt obosit, tată, îi răspunse Jason. Am avut o zi din aia când nimic nu iese cum trebuie.

— Mult de muncă, constată tatăl lui.

— Dacă ar fi numai atât, oftă Jason.

Edward ridică iscoditor din sprâncene. Jason se gândea dacă să-i destăinuiască totul despre Carol, Barbara, Donald şi despre şeful lui, dar se abţinu. Se lăuda cu faptul că nu-şi făcea niciodată probleme şi, la un moment dat, luase hotărârea să nu ducă problemele de la serviciu cu el acasă. Nu avea să se abată de la asta, nici măcar acum.

— Hai să vorbim despre tine, tată. Mâine e ziua ta de naştere. E totul aranjat pentru marea petrecere?

Cuta de deasupra ochilor căprui ai tatălui său rămase acolo câteva secunde încă.

— Te porţi de parcă nu aş fi în stare să mă descurc singur. Dar sper că nu crezi asta, nu?

— Bineînţeles. Voiam doar să spun că, dacă e nevoie de ceva, ştii că eu şi Kayla am putea să facem câteva comisioane sau să mutăm nişte mobilă?

— Tocmai ai zis că eşti ocupat.

— Totuşi, nu sunt niciodată prea ocupat ca să-mi ajut familia.

Discuția dintre ei revenise la tiparul obișnuit. El își oferea ajutorul, iar tatăl lui îl refuza, amabil, dar de neclintit.

— Serios, nu trebuie să-ți faci griji pentru tatăl tău, zise Edward. Am făcut toate cumpărăturile. Mâine o să mut mobila puțin și pe urmă nu-mi mai rămâne decât să aștept sosirea invitaților. Iar tu nu ai altceva de făcut decât să-ți faci apariția împreună cu minunata ta Kayla și să lași restul în seama mea.

Tatăl lui avea dreptate. Nu avea nevoie de niciun ajutor. Jason știa că tatăl lui era un om puternic, pentru că simțea o parte din acea forță chiar înăuntrul lui. „Să nu-ți arăți niciodată slăbiciunea. Fă singur tot ceea ce poți face de unul singur”.

Singura dată când Edward avusese nevoie de sprijin din partea fiului său fusese atunci când patul de suferință al soției lui – diagnosticată cu cancer pulmonar incurabil – devenise patul ei de moarte. Și în lunile care urmaseră morții Donnei, dispărută prematur – nu avea decât patruzeci și șapte de ani.

Edward o iubise nespus pe Donna. Dar trecuseră nouă ani de la moartea ei și timpul vindecă multe răni. Mersese mai departe. Lucrurile sunt așa cum sunt, acesta era mottoul lui. Poate că era unul simplist, dar cum nu se poate mai adevărat.

Jason avea aceeași fire practică. Puteai să *transformi* viața în ceva complicat, dar, în esență, ea nu era așa. Asta o deranja pe Kayla uneori. Ea considera că bărbații care mai plâng uneori nu sunt neapărat pămpălăi sau incapabili. Dar Jason nu plângea niciodată. Puținele probleme serioase pe care le avusese le rezolvase întotdeauna singur și era în continuare mulțumit de asta.

Jason recunoștea că avusese o copilărie fericită. Chiar dacă tată lui nu dormea pe bani, întotdeauna pusese deoparte cât putea de mult, pentru unicul lui băiat. Jason avusese posibilitatea să meargă la

facultatea pe care și-o dorise și își alesese singur specializarea. Și voia să-și „răsplătească” în felul lui personal părinții pentru sprijinul și pentru încrederea pe care i le acordaseră.

În timp ce tatăl lui pregătea cafeaua, Jason se uita pe fereastră. Bogata panoramă cu canioane și păduri, aidoma unei tapiserii, sclipea sub cerul albastru și limpede. Împărtășea cu tatăl lui dragostea pentru natură. Amândoi erau făcuți să trăiască rustic, nu erau croiți pentru viața de orășean. De pe veranda lui din Fernhill, Jason avea propria panoramă, iar Edward o știa pe aceasta de aici aproape de o viață. Era chiar priveliștea pe care plănuia să o admire până în ultima zi a vieții lui. Nu voia să se mute de acolo, nici chiar când nu va mai fi în stare să se îngrijească singur. Jason știa că, atunci când se va ajunge acolo, va avea de luptat cu încăpățânarea și îndărătnicia tatălui său, pe care le recunoștea și la el însuși. Dar avea vreme să se gândească la asta mai târziu. Edward Evans era un bărbat în putere, cât se poate de capabil să-și poarte singur de grijă.

Jason își întoarse privirea de la fereastră și luă cana aburindă cu cafea pe care i-o întindea tatăl lui. O clipă, privirile li se întâlniră. Fără zâmbete, fără grimase, doar o privire simplă, de recunoaștere.

— E prima ta petrecere fără unchiul Chris, zise Jason.

— Mda, veni răspunsul minimal și resemnat al tatălui.

Jason decise să nu insiste pe tema unchiului Chris care, nemaifiind în stare să îndure suferința, se spânzurase din cauza cancerului. Termină cafeaua și așeză ceașca jos.

— Atunci, dacă toate au fost puse la punct, tată, cred că mă duc și eu acasă, la minunata mea Kayla. Ne vedem mâine.

•

La o jumătate de oră după aceea, sosea la Canyon View. Kayla nu era în living. Simți parfum de flori și o găsi în cadă, într-o mare de spumă groasă, deasupra căreia nu i se iteau decât gâtul și capul.

— Ei, mi-a sosit bărbățelul acasă, făcu ea, veselă.

Jason se aplecă și o sărută.

— Văd că ți-ai pregătit o ședință de relaxare.

— Îhâm. E de-a dreptul divin. Cum stau treburile la tatăl tău?

— Perfect, a pregătit totul. Tu ce ai făcut azi?

Kayla ridică din umeri sau, mai bine zis, Jason văzu cum se clatină ușor bulele de spumă de o parte și de alta a gâtului.

— Nimic deosebit. A trebuit să băgăm ceva viteză ca să expediem corespondența pentru sărbători. Patrick a insistat să o facem. Eu mă gândeam că poate aștepta până mâine, dar știi cum e: ce vrea șeful e literă de lege. Tu ce ai făcut? Ai reușit ceva cu ideile pentru regele automobilelor?

— Da, am reușit până la urmă, mulțumită lui Tony. În după-amiaza asta a avut o străfulgerare de inspirație și, după câteva ore, am reușit să transformăm totul într-un proiect destul de frumușel. Mai am până la începutul săptămânii viitoare ca să termin bruionul. Producția pentru campanie trebuie să fie gata înainte de a pleca în vacanță.

— E minunat, a zis Kayla, ridicându-se puțin. Nu vrei să intri și tu? Mai e ceva loc. E o cadă mare, să știi!

Jason zâmbi.

— Mulțam de invitație, dar cred că o să mă duc să citesc puțin ziarul.

Femeia îl privi puțin dezamăgită.

— Nu vrei să mă freci pe spate? OK, atunci du-te. Nu-mi ești de niciun folos.

•

Corespondența zilnică era pusă lângă telefon, ca de obicei, în ceea ce ei, împreună, porecliseră „coșul de citit”. Frunzări maldărul de plicuri. Facturi, broșuri și un plic mare, fără expeditor. Jason îl deschise rupându-i un capăt. Când scoase la iveală conținutul, trăgându-l cu două degete, temperatura din cameră păru să o ia razna. Era o fotografie polaroid. Inima începu să-i bată nebunește. Erau morminte, dar altele decât în prima fotografie. Întoarse poza și recunoscu imediat scrisul.

CREZI CĂ EȘTI VIU, DAR TU NU EXIȘTI

Jason rămase încremenit pe loc. Clipi de câteva ori, încercând să înțeleagă. Cuvintele scrise păreau să sară la el, apoi săltară înapoi, fără să-i pătrundă în minte. Întoarse din nou poza.

Scena era evident diferită. Nu mai era poarta dintre copaci. De data asta lentila aparatului fusese focalizată pe un fel de mormânt, o construcție de formă piramidală din marmură neagră. Piramida era în centrul imaginii. În spatele ei erau alte pietre funerare.

Puse cu grijă jos fotografia și plicul, ca și cum ar fi fost explozibile. Inima îi zvâcnea în continuare. Se uită în jur, fără să știe ce caută. Luă iarăși plicul în mână. Timbrul era unul obișnuit, la fel ca prima dată. Și acesta fusese livrat tot prin Poșta SUA.

Nu era nimic ieșit din comun.

Cu excepția fotografiei și a mesajului ei. Gândurile îi zăboviră asupra cuvintelor. Din câte știa, el era cum nu se poate mai viu. Era singura concluzie la care ar fi putut să ajungă ultima dată când se privise în oglindă.

Era oare posibil ca expeditorul să aibă de gând să-l ucidă? Oare asta voiau să spună acele cuvinte? Era oare o amenințare cu moartea? Însă, de ce? Trecu în revistă o listă a tuturor celor cu care

avusese vreodată divergențe sau certuri serioase. Niciunul nu se potrivea cu imaginea aceea.

Rămase neclintit preț de câteva minute, privind în gol. Apoi o mână i se așeză pe umăr.

5. Îndoieli

Crezu că o să-i sară inima din piept. Se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu Kayla. Era înfășurată într-un prosop mai degrabă minuscul.

— Hopa. Te-am speriat? îl întrebă ea.

— Mi-a zburat mintea în altă parte, pentru o secundă, răspunse Jason repede.

Strecură poza polaroid în buzunar. Avea nevoie de un pic de timp ca să se gândească la acest al doilea atac la echilibrul lui.

— Auzi, erai aici când a fost adusă corespondența? a întrebat-o el, încercând să pară cât mai degajat.

Kayla ridică din sprâncene.

— Aici? Nu, bineînțeles că nu. Știi că poștașul își face turul dimineața. Eram la muncă.

Kayla își strânse mai bine prosopul în jurul pieptului și îl privi cercetător.

— De ce?

Jason își mușcă buza. Să-i spună despre polaroid? Dacă da, cât de mult să-i spună?

„Mai întâi trebuie să mă gândesc eu bine de tot la asta. N-o să-i pomenesc nimic. Încă nu”.

Se strădui să afișeze un zâmbet larg pe chip.

— Of, pur și simplu am avut o zi aglomerată. Bat câmpii.

Își dădea seama că ea nu era convinsă. Își încrucișase brațele peste piept și îl privea gânditoare.

— Ți-e bine? Pari supărat.

— Sunt doar obosit, răspunse Jason repede; prea repede. La birou a fost o nebunie. Așa cum ți-am spus.

— Asta e tot?

— Nu ajunge?

— Hmm, mormăi ea.

Mai ezită o clipă, apoi ridică din umeri și se duse în dormitor să se îmbrace.

•

Toată seara și a doua zi dimineață el evită să pomenească despre cele două poze polaroid, conducând deliberat discuțiile dintre ei spre subiecte legate de muncă și de apropiata petrecere a lui Edward. Primul lucru pe care îl făcu a doua zi dimineață a fost să-i telefoneze, ca să-i ureze la mulți ani fericiți.

— Sunt cu încă un pas mai aproape de final, bombăni Edward. Și copiii îmi spun să fiu fericit.

Nu vorbea serios, Jason știa asta.

Ca întotdeauna, se ținu în urma Kaylei spre autostrada Pacific Coast și îi făcu semn cu mâna când ea rămase pe șoseaua interstatală 405, în timp ce el o coti spre ieșirea către autostradă. Când se alătură resemnat șirurilor de mașini de pe ea, începu să se simtă vinovat. Era ca și cum i-ar fi tăinuit Kaylei că avea o aventură. Era împotriva firii lui. Arareori îi ascundea ceva soției sale.

„Mai întâi trebuie să mă lămuresc eu”, se gândea, deși în sinea lui știa că nu era unul dintre acele lucruri care puteau fi lămurite.

Dimineața fu dumnezeiesc de liberă de întreruperi din partea lui Babs, Carol sau Brian. Cu toate acestea, nu reuși să se concentreze asupra muncii. În minte continua să vadă cele două fotografii polaroid. Prima poză nu făcuse decât să-l nedumerească, dar cu a doua lucrurile deveniseră serioase; înspăimântător de serioase. Era posibil să fie amenințat cu moartea.

Când rămase singur în birou, puse ambele fotografii în fața lui, pe masa de lucru, și studie imaginile cu atenție. Fuseseră făcute în același cimitir? Căută asemănări și le găsi. Același șir de copaci pitici. În spatele construcției în formă de piramidă – oare era un mormânt sau o sculptură? –, aceleași pietre de mormânt așezate dezordonat se iteau din iarba înaltă.

„Iată ceva de la care să pornești. Locul este același”.

Dar unde se afla locul acela?

Jason întoarse ambele fotografii invers și cercetă scrisul de pe spatele lor, pentru a suta oară. Apoi în mintea lui se ivi o altă întrebare, la fel de interesantă:

Oare chiar reprezentau o amenințare?

Ce spunea, mai exact?

„Ești mort. Crezi că ești viu, dar tu nu exiști”.

Dacă interpreta textul cât mai literal posibil, mesajul spunea că el nu mai e în viață, că el *credea* că e viu, dar nu era. Nu spunea că ar vrea cineva să-l ucidă, ci doar că moartea lui era deja un fapt împlinit.

Oricât de bizar ar părea, ajunsese cel mai aproape de adevăratul sens al mesajelor.

Jason își aminti de o discuție aprinsă pe care o avusese odată cu niște prieteni de-ai lui. Era vorba de Larry și de Vic, și de Stuart. Prietenii lui din facultate. Fusese una dintre discuțiile acelea care se învârteau într-un cerc vicios, pe care le purtau seara, târziu, uneori până în orele mici ale dimineții. Combustibilul lor preferat pentru acele conversații plăcute și lipsite de noimă era burbonul marca Four Roses, și din când în când câte o bere Budweiser. Burbon și bere. În vremea aceea, lui Stu, care acum lucra pentru o firmă de IT din Phoenix, Arizona, îi plăcea să facă pe filosoful.

Obișnuia să se întrebe dacă era sau nu viu atunci, în clipa respectivă. Discutaseră despre fenomenul timp. Stu susținea că noțiunea de „prezent” nu există în realitate. „Tot ceea ce spui sau faci devine *prezent* numai *după ce* mintea mea le-a procesat, susținea el. Și asta se întâmplă la o fracțiune de secundă după ce tu ai spus-o sau ai făcut-o, de fapt. Simțurile noastre imperfecte ne mențin în mod constant în urma timpului. Așadar,

practic suntem complet ignoranți față de ceea ce se petrece în *prezentul* real”. Stu încheiase pe un ton ciudat de triumfător: „Poate că nici măcar nu sunt în viață. Dovedește-mi tu mie că sunt viu chiar acum, în *prezent*”.

Jason nu fusese niciodată interesat de genul ăsta de speculații filosofice subtile. De obicei, el era acela care le punea capăt.

Se lăsă pe spătarul scaunului și se zgâi la tavan.

Aceeași întrebare i se tot învârtea în minte. Cine îi trimisese pozele? Era vorba de o amenințare? Sau era vorba despre altceva, ceva ce nu reușea să înțeleagă?

•

Din punct de vedere al muncii era o zi pierdută, iar Jason se hotărî să plece mai devreme, așa că ajunse acasă înaintea Kaylei. Încercă să se concentreze pe chestiunile cotidiene, dar nu reuși decât în parte. După ce făcură amândoi duș, se schimbară și el se pregăti să încuie ușa de la intrare în urma lui.

— Cadoul? zise Kayla, arcuindu-și drăgălaș o sprânceană. Nu prea ești în apele tale, nu-i așa?

Jason își mușcă buzele, se întoarse în casă și luă de pe masa din bucătărie lada de unelte nouă și vesel ambalată, pentru tatăl lui. Așa ceva aproape că nu i se întâmplase niciodată. De fapt, adeseori el era acela care trebuia să-i aducă aminte Kaylei că uitase ceva.

Era mulțumit de darul pe care i-l aleseseră. Lui Edward îi plăcea să facă tot felul de treburi pe lângă casă, dar de-a lungul anilor rătăcise câteva ciocane, șurubelnițe și tot felul de alte unelte.

— Ești puțin distras, nu? a spus Kayla în timp ce el scotea mașina cu spatele de pe aleea de lângă casă.

„Să fie chiar așa de evident?” se gândi el, deprimat. Prima fotografie polaroid nu-l afectase, dar sosirea celei de a doua îl făcuse să se

gândească la faptul că situația ar putea fi periculoasă.

Din nou se gândi dacă să-i spună Kaylei despre poze. Dar pe urmă clătină din cap, în tăcere. Se îndreptau spre o petrecere și asta nu ar fi făcut decât să le strice întreaga seară.

Mai târziu.

— Sunt obosit, răspunse el. Regele automobilelor își cere dreptul.

Suna fals, chiar și pentru urechile lui. Niciodată nu se pricepuse să formuleze mici minciuni nevinovate.

Când Kayla se arătă compătimitoare, el îi fu recunoscător.

— Ești foarte ocupat la serviciu, nu-i așa? O întreagă agitație și totul pentru o campanie destinată unui client așa de anost. Știu cum este. Ține-te tare, încă puțin. Se apropie concediul.

Jason încuviință din cap, cu suficient entuziasm, spera el.

— Abia dacă mai am răbdare.

•

Când Edward le deschise ușa, casa era deja plină de oameni. În salon, câteva fețe familiare stăteau la taifas: erau cei pe care Jason nu-i întâlnea de obicei decât cu astfel de ocazii. Membri de familie, prieteni de-ai lui Edward, vecini, câteva persoane pe care le știa de la Cornell. Era evident că Edward se distra de minune. Voioșia lui era semn că nimeni nu adusese încă vorba despre unchiul Chris, dar nu era decât o chestiune de timp până când cineva avea să abordeze subiectul.

— La mulți ani, tată! îi ură Kayla.

Îl îmbrățișă strâns și îl sărută pe ambii obraji. Jason îi zâmbi și îi întinse lada de scule, ambalată în hârtie înflorată.

— Asta e tot ce avem, îi explică apoi Kayla, ca un fel de scuză.

Edward scoase ambalajul și le spuse că nu ar fi trebuit să se deranjeze. Era prea mult. Jason îi replică tatălui său să nu dea prea mare importanță. Ritualuri, cvasi-serioase.

Îi salutară pe ceilalți invitați. Jason numără persoanele care îi erau agreabile și pe cei pe care mai degrabă ar fi vrut să-i evite. Scorul era aproape la egalitate.

„Să înceapă petrecerea”, se gândi el, fără entuziasm.

Participă la conversații, râse la poante, le aduse de băut celorlalți invitați, trecu gustările de la unul la altul. Dar în mintea lui nu era loc decât pentru un singur lucru: fotografiile cu mesajele lor misterioase.

În încercarea de a scăpa de acele gânduri, el își îndreptă atenția spre discuția dintre mătușa Ethel și Kayla. Ethel încerca în mod evident să obțină ceva informații. Voia să știe când aveau de gând Kayla și Jason să facă în sfârșit un copil. Ethel își închipuia probabil că e subtilă și prudentă.

Brusc, Kayla simți că se săturase și răspunse mai dur decât intenționase.

— Tușico, încă nu ne-am hotărât. Avem tot timpul din lume.

Ofensată, mătușa Ethel clipi uimită.

— Dar sunteți căsătoriți, nu-i așa? Deja de doi ani. Poate că a venit vremea.

În felul ei, mătușa era delicată. Ethel era una dintre cele trei surori ale lui Edward și el mai avea alți doi frați pe lângă ele. Ea și Hank, soțul ei, crescuseră opt copii împreună. Doi dintre ei, John și Ernest, stăteau timizi într-un colț al livingului.

— Mai este destul timp, mătușă Ethel, răspunse Kayla, mai calmă și mai tolerantă acum. Jason și cu mine nu avem decât treizeci și unu de ani. În zilele noastre cuplurile nu încep imediat să aibă copii.

„Asta, dacă încep vreodată să-i aibă”, o auzi Jason parcă adăugând, în sinea ei.

Se întoarse spre Hank – blândul Hank, de un metru și optzeci înălțime – și îl întrebă cum mai mergeau treburile cu afacerea lui. Nu că l-ar fi interesat cu adevărat, dar voia să abată atenția de la întrebările stânjenitoare ale lui Ethel. Știa ce avea să urmeze, mai mult sau mai puțin. Ethel avea să ducă discuția spre Bunul Dumnezeu și datoria Sa cea sfântă față de toate cuplurile căsătorite.

Hank avea o afacere prosperă cu materiale de construcții. Și îi plăcea să vorbească despre asta. Începu un monolog animat despre toate lucrurile pe care le făcea ca să „optimizeze copilașul", așa cum îi spunea el. Afacerile mergeau excelent, cum nu se putea mai bine. Încheie cu aceeași glumă pe care o mai făcuse de câteva ori înainte.

— Jason, ia zi-mi, Tanner & Preston nu e în căutare de noi clienți? Poate din domeniul construcțiilor?

Jason îi răspunse așa cum o făcea de fiecare dată:

— Hank, știi, ești prea mare pentru noi. Asta e!

Hank râse, îl bătu pe umăr și dispăru în bucătărie, să mai ia de băut.

Jason îi descoperi pe ceilalți frați și surori ai lui Edward adunați într-un colț al salonului – Stephanie, Hilary, Eric și Ronald.

Stephanie, cu cei șaptezeci și patru de ani, era cea mai mare. Deja îi supraviețuise soțului ei, Frank, care murise în urmă cu trei ani. Purta niște ochelari prea mari pentru fața ei, cu ramele în formă de aripă de fluture. Lui Jason îi aducea adeseori aminte de Dame Edna[4] și turuia cel puțin la fel de mult ca și respectivul travestit din lumea showbiz-ului. Chiar acum, Jason era copleșit de o avalanșă de vorbe bine-intenționate, care îi intrau pe o ureche și îi ieșeau pe cealaltă. Un simplu da sau nu, oferit drept răspuns, din când în când, părea să fie de ajuns.

„O s-o țină tot așa cel puțin încă un sfert de secol", medita Jason. Cei de la firmele de pompe

funebre vor trebui să aștepte după ea mult, mult timp.

Cea mai mică dintre surorile și frații lui Edward era Hilary, care avea cincizeci și șase de ani. Nu vorbea nici pe departe la fel de mult ca sora ei, dar, când o făcea, era întotdeauna despre dureri reale sau închipuite. Jason nu-și amintea să fi purtat vreodată cu ea măcar o conversație care să nu se termine cu o lamentație despre sănătatea ei fragilă.

Își îndreptă atenția spre Eric și Ronald. Era evident că sunt frați. Eric fusese contabil. Ronald își petrecuse treizeci de ani ca lucrător la o fermă. Acum, amândoi erau la pensie. În ciuda diferențelor dintre ei, frații erau foarte apropiați și aveau o mulțime de lucruri despre care să discute. El și Kayla mai sporovăiră o vreme cu rudele. Până la urmă, Kayla decise să se ducă să-l ajute pe socrul ei să pregătească un nou rând de băuturi. Dornic să scape de boscorodeala mătușii Stephanie, Jason li se alătură și el.

— Tată, Kayla și cu mine o să ne ocupăm de băuturi, îi spuse el lui Edward, când ajunse în bucătărie. Tu du-te și întreține-te cu invitații.

Edward a șovăit, apoi a înclinat din cap și s-a întors în living.

— Mătușa Ethel a fost mai directă decât de obicei, nu crezi? se interesă Kayla, în timp ce umplea cu dibăcie patru pahare cu sucuri acidulate de diferite culori.

El și Kayla fuseseră întotdeauna de aceeași părere în privința copiilor. Viața lor însemna existența celuilalt, carierele lor, libertatea pe care o aveau. Copiii ar reprezenta o schimbare radicală. Voiau oare acest lucru? Erau oare pregătiți? Mai ales în anul din urmă vorbiseră despre asta seri la rândul, fără să ajungă lămurit la un da sau nu. Și pentru că nu luaseră nicio decizie, concluzia nerostită era că nu vor face un copil în viitorul prea apropiat.

Simțea nevoia să-i spună, ca de obicei, Kaylei să nu-și facă probleme cu mătușa lui, care era ca o moară stricată. Deschise gura să vorbească, dar amintirea bruscă a fotografiilor polaroid și a mesajelor trimise de expeditorul anonim l-a împiedicat să scoată vreun sunet.

Se strădui să reconsidere posibilitatea de a deveni părinte. Nu puteau amâna la nesfârșit luarea unei decizii. Și, dacă era să fie sincer, voia să devină tată. Era ceva ce ajunsese să accepte treptat, în decursul ultimelor discuții pe care el și Kayla le purtaseră pe această temă.

— Ei, făcu Jason, tu ce crezi?

Femeia îl privi ușor uluită.

— Ce vrea să însemne asta?

— S-ar putea ca mătușa să aibă oarecum dreptate.

— Hmm?

— Sau nu, sau… în fine, înțelegi tu. Poate că are dreptate. Tu ce părere ai?

— Mătușa are dreptate? Tu crezi că tușa Ethel are dreptate?

Jason trase adânc aer în piept înainte de a rosti cuvintele care, în minte, stăteau gata să fie articulate. S-ar putea să nu mai existe cale de întoarcere. S-ar putea să se condamne pe sine și pe Kayla la o viață de scutece schimbate, nopți nedormite și orice altceva mai însemna să ai un copil.

— Cred că acum sunt pregătit.

Rostise vorbele, chiar dacă mai ezita încă.

Kayla a făcut niște ochi cât cepele.

— Vorbești serios?

Jason dădu din cap că da, ar fi vrut să spună da, numai că nu reuși să scoată niciun sunet.

Kayla se zgâia la el, ațintindu-l cu ochii ei mari și albaștri.

— Tu ce spui? întrebă Jason, cu vocea răgușită. Ai vrea să fii mămică?

Ochii Kaylei se umplură de lacrimi.

— Acum mă întrebi? Aici? a șoptit ea. Ce mai moment ți-ai ales!

— Ce are momentul?

— Jason…, îngăimă Kayla, încercând să-și găsească vorbele potrivite. Cum o să aranjăm lucrurile? Cu serviciul? Cu toate cele?

Jason chicoti.

— Mai e cale lungă până acolo. Sunt aproape sigur că mai întâi trebuie să se întâmple altceva, înainte să ne facem griji despre astea. Și chiar și atunci, tot o să avem nouă luni ca să ne pregătim.

Kayla continua să se uite fix la el, cu ochii strălucind, în timp ce o singură lacrimă i se rostogolea pe obraz.

Își încolăci brațele în jurul ei și îi șopti la ureche:

— Ai dreptate. Mi-am ales un moment de rahat.

— Nu contează, îi răspunse ea, tot în șoaptă. Ar fi fost perfect, indiferent de moment. Te iubesc, Jason.

— Și eu te iubesc.

Puțin după aceea intrară soții Sheehan.

— Mamă! Tată! exclamă Kayla înainte ca ei să apuce să-l felicite pe sărbătorit.

Kayla era mai bucuroasă decât de obicei să-și vadă părinții, fără îndoială datorită acordului la care tocmai ajunseseră în bucătărie. Jason știa că soția lui nu va fi în stare să țină prea mult timp vestea cea mare numai pentru ea. Kayla le transmise rapid părinților ei știrea, iar socrul lui Jason se apropie de el cu un surâs larg pe față.

„Deja le-a spus, se gândea el. Chiar că n-a pierdut nicio clipă”.

— Ce mai faci, băiete? îl întrebă Daniel Sheehan.

— Bine, tată.

— Cu ce te mai ocupi zilele astea, la agenția aia de publicitate a ta?

— Păi, de fapt nu este agenția mea, dar lucrez la o campanie pentru un dealer auto.

Se pare că, totuși, Kayla reușise să păstreze tăcerea.

Plecară de la petrecere puțin după miezul nopții. Cei mai mulți dintre invitați mai erau încă prezenți și, așa cum era de așteptat, discutară cu toții despre unchiul Chris, până spre dimineață. Evident, cea care adusese vorba despre el fusese mătușa Ethel, ceea ce îl indispusese pe Edward. Nu ar fi vrut ca buna dispoziție de sărbătoare să se fâsâie ca o bere trezită. Pe de altă parte, însă, era de înțeles să se vorbească despre Chris – durerea pierderii lui era încă proaspătă și încă nu reușiseră să treacă peste ea. Kayla și Jason preferară să se țină deoparte de asta.

În plus, Kayla nu se gândea la altceva decât la hotărârea pe care tocmai o luaseră. Faptul că în sfârșit luaseră acea decizie îl ajutase chiar și pe Jason să uite o vreme despre fotografiile polaroid. Ajunși în mașina lor marca Buick, Jason la volan și ea în dreapta, femeia turui întruna despre toate lucrurile pe care va trebui să le schimbe după ce va rămâne însărcinată. Oare puteau să transforme biroul lui Jason în cameră pentru copil? Asta ar însemna să mute masa mare de lucru în living. Poate că ar putea lărgi un pic livingul, ciupind câțiva metri pătrați din verandă? Nu ar fi asta o treabă perfectă pentru el și tatăl lui? Edward și Jason erau amândoi pricepuți la reparații pe lângă casă, așa că o mică extindere ar trebui să fie floare la ureche pentru ei, nu? Mai avea ea și câteva idei despre camera copilului.

Kayla era complet absorbită de propriul avânt, iar Jason o asculta cu surâsul pe buze. Nu ar fi putut să strecoare nicio vorbuliță și, de altfel, nici nu i-ar fi trecut prin cap să protesteze. Odată ce nevasta lui își punea ceva în minte, nu mai era chip să o faci să se răzgândească, nici dacă ar fi stat în cap sau i-ar fi făcut serenade, plus șampanie și flori.

Deodată, în oglinda retrovizoare îi apăru lumina orbitoare a doua faruri. Mașina din spatele lor era aproape să se suie peste ei, de aproape ce se ținea, și folosea faza lungă a farurilor.

— … Fără culori țipătoare, zicea Kayla. Trebuie să fie pale și calde, pentru că așa e mai bine pentru copil…

Se opri și aruncă o privire îngrijorată în direcția lui.

— Ce se petrece?

— Nu știu, a răspuns el, uitându-se în oglinda retrovizoare. Cineva se ține lipit de coada mea, cu farurile la maximum.

Kayla s-a întors să se uite.

— Ce se întâmplă?

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a mai putut rosti înainte să se dezlănțuie haosul, cu totul pe neașteptate. Farurile mașinii din spatele Buick-ului lui Jason deveniră și mai puternice. Șoferul din cealaltă mașină apăsă pe accelerație. Jason se gândi că o să se izbească în ei. Dar era absurd. Totuși, exact așa se întâmplă.

O lovitură puternică și fu aruncat în față. Centura de siguranță i se blocă și îi stoarse tot aerul din plămâni. Mașina lor viră puternic spre dreapta. Jason strânse volanul cu putere și apăsă tare pe frână. În lumina farurilor lui apăru un rând de copaci; oricare dintre trunchiurile lor părea cu mult mai solid decât caroseria mașinii.

— Ține-te bine! urlă Jason, ferindu-și fața cu brațele încrucișate.

Kayla țipa și ea.

În clipa aceea, Buick-ul se lovi de un copac, poate chiar de doi. Jason nu văzu nimic din toate astea, pentru că fața lui era deja acoperită de airbagul de culoare gri, care se declanșase din volan. Capul îi fusese împins spre spate și totul se învârtea în jurul lui. Amețit, bâjbâi după Kayla și se întoarse către ea. Și airbagul ei se declanșase – Doamne Sfinte, slavă cerului!

Kayla nu spunea nimic, doar stătea acolo, privindu-l fix, cu ochii căscați și gura deschisă. În nările lui Jason pătrunse un miros înțepător, caustic. Mirosea a foc. Foc în interiorul mașinii! Pe deasupra airbagului văzu cum o vâlvătaie izbucnise de sub capotă.

Încremeni. Poate că era rănit, poate că avea dureri, dar nu simțea nimic. Nu se mai putea mișca, nici nu mai simțea nimic. Kayla strigă ceva spre el, dar, straniu, el nu o putea auzi. În urechi îi suna ceva ca dangătul unor vechi clopote. Amețeala devenea tot mai puternică, de parcă s-ar fi aflat în cel mai sălbatic carusel din viața lui.

Flăcările de sub capotă deveneau tot mai mari și mai întinse. Focul se strecura spre el. Nu mai putea respira. Fumul îl luase prin surprindere. Cu ochii larg deschiși, privea văpaia, în timp ce mirosul usturător devenea tot mai intens.

Vâlvătaia era din ce în ce mai nestăpânită.

Tot mereu…

6. Focul

Vaughn scociorăşte prin coşul cu surcele de lângă şemineu. Lemnul de aici este mai uscat decât acela din stiva aşezată pe podea, lângă coş, dar tot e încă umed, iar lemnele nu au fost aduse de mult în casă. Vaughn ia o sticlă mare cu alcool metilic. Se pare că îi place mult focul. Mai des decât ar fi necesar aduce lemne despicate, din curte în living.

El urăşte focul. Cu trosnetele lui imprevizibile cu dansul necontrolat al flăcărilor. Mirosul greu ai lemnului ud şi mucezit care arde. Fumul îngrozitor. Îi dau sudori reci. E musafir aici; *nu poate să spună nimic. Acasă, da, e altceva acasă. Acolo nu i-ar fi permis tatălui său să aprindă focul în şemineu. Acasă are puterea să împiedice asta, dar nu şi aici. Nu poate decât să spere că Sherilyn nu va băga de seamă cât de speriat e. Erau împreună de cinci luni deja şi, din câte ştia, ea nu-şi dăduse seama de groaza lui, de fobia pe care o avea.*

Tatăl lui Sherilyn împroaşcă nişte spirt peste lemnul din şemineu. Cu un gest expert, aprinde un chibrit şi îl aruncă peste surcele. Vuuuf! *O limbă surprinzătoare de foc izbucneşte şi urcă, Vaughn scapă sticla din mână şi aceasta cade în foc. Alcoolul explodează şi apoi izbucneşte în flăcări imense, care ajung până la bârnele de stejar ale tavanului. Vaughn reacţionează instinctiv, face un pas înapoi şi o împinge şi pe fiica lui de acolo. Vaughn întinde mâna şi după el, dar nu reuşeşte să-l prindă. Limbile de foc se rostogolesc afară din şemineu şi înghit covorul persan întins pe podea în faţa căminului. Flăcările se tălăzuiesc spre el, îl înconjoară. Brusc, lumea nu mai înseamnă altceva decât acel foc de iad*; *în faţa lui, în spatele lui şi pe ambele părţi, flăcările îşi execută dansul feroce şi*

mortal. Focul se înalță acum deasupra lui. Privește țintă, paralizat. Nu poate să fugă. Vâlvătaia se apropie și mai mult. Căldura intensă îi scorojește pielea. Aude cum cineva țipă și abia atunci își dă seama că este chiar vocea lui. Primele gheare de foc i se înfig în trup. Începe să urle.

Apoi Sherilyn apare dinaintea lui. Fața nu i se distinge bine.

— Jason! *îl strigă ea.*

Îi privește gura, chipul și realizează că e uluită și îngrijorată.

— Jason! *Jason*!

Brusc focul se retrage, târându-se departe de el. Flăcările scad, devin doar niște mici limbi, se întorc înapoi în șemineu, ca și cum ar fi fost o peliculă rulată înapoi. Clipește strâns din ochi, de câteva ori, apoi îi deschide larg. Nu-i vine să creadă.

În spatele lui Sherilyn apare tatăl ei, cu o expresie uluită și preocupată.

Jason se uită împrejur. Focul nu pare să fi făcut nicio stricăciune. Nu a fost niciun infern. Se uită la vatra căminului și vede cum flăcările devin puțin mai mari din cauza alcoolului metilic, dar asta e tot. Probabil că a avut halucinații. El a fost singurul care a văzut toate acele lucruri care de fapt nu s-au petrecut, le-a amestecat cu imaginile coșmarului pe care îl tot avea. Visul acela urât în care un foc enorm amenință să-l înghită și de care nu poate să *scape. Visul care întotdeauna reușește să-l scoată din minți de groază.*

Sherilyn nu știe nimic despre asta. La fel nici Vaughn și soția lui, Francisca. Singurii care știu sunt părinții lui.

— Jason, transpiri ca un…

Cuvintele i s-au oprit în gâtlej. Sherilyn se zgâiește la el cu ochii cât cepele. Jason vede în ei oroarea și lipsa de înțelegere.

— Nu ți-e bine, băiete? îl întreabă Vaughn, îngrijorat.

Acum apare și mama lui Sherilyn, atrasă de țipetele lui Jason.

Jason își atinge fața cu palmele. Sherilyn are dreptate, sudoarea îi țâșnește din pori. Genunchii îi tremură, inima îi bate cu putere în piept. Vrea să scape de aici.

— Dați-i un scaun, spune Francesca. Ce se întâmplă cu tine, Jason?

Trebuie să spună ceva. Trei perechi de ochi se uită fix la el, nedumeriți. Își caută cuvintele.

— Am crezut… focul…

A crezut, nu, a simțit că flăcările îl urmăreau. Fusese convins că urma să ardă de viu. Nu fusese în stare să scape, fusese țintuit pe loc.

Sherilyn nu ar fi putut să înțeleagă. Jason nu scoate nicio vorbă. Părinții lui Sherilyn nu știu ce să creadă despre el. În ochii lui Sherilyn el vede altceva: izolare, alienare. Ea înțelege că nu-l vrea pe Jason așa. Această schimbare bruscă a lui i-a zdruncinat imaginea pe care o avea despre iubitul ei. Jason tremură, asudă și e probabil alb ca hârtia. Chiar dinaintea ochilor ei, el s-a micșorat și a devenit un nimic demn de milă. Sherilyn nu-i cunoștea această latură și asta a șocat-o vizibil.

Jason își dă seama că are să o piardă pentru că tatăl ei a scăpat accidental o sticlă de alcool în șemineu. Cu ochii minții, Jason vede din nou cum izbucnesc flăcările.

Sherilyn abia dacă îi mai adresează un cuvânt în tot restul serii.

Când pleacă ea îl sărută mașinal. A pierdut-o deja. Sherilyn, șaisprezece ani, prima fată care a fost cu adevărat prietena lui Jason Evans, nu are ce face cu un iubit căruia îi lipsește evident o doagă, pe undeva.

7. 18 august

Portiera din dreptul lui se deschise brusc și el își ridică ochii spre chipul panicat al Kaylei.

— Haide, Jason! țipa ea.

Fața îi era brăzdată de șuvițe lungi de păr. El rămânea în continuare nemișcat și se uita la ea ca și cum nu o mai văzuse niciodată până atunci.

Kayla nu mai așteptă și îl trase de braț. Centura de siguranță îl ținea blocat. Îi dădu drumul, înjurând, și se aplecă peste el, să o desfacă. Pe urmă îl trase din nou de braț. De astă dată Jason se clătină, schimbându-și centrul de greutate. Căzu din mașină, pe pământul tare. Un geamăt de durere îi ieși din gâtlej, dar aerul proaspăt se pare că reușise să-i înlăture amețeala, ca și cum cineva i-ar fi aruncat o găleată de apă în față.

Privi împrejur, la mașină. Flăcările mai ardeau încă, strecurându-se de sub capotă, lingând muchiile de metal, dar nu erau chiar așa de multe și deveneau tot mai slabe; probabil că nu mai avansau spre parbriz. Focul acela mare fusese măcar real. Oare?

— Pleacă de acolo! țipă Kayla. Mașina poate să sară cu totul în aer!

Jason se ridică anevoie în picioare și începu să se îndepărteze în fugă de Buick, ținându-și soția de mână. Se opriră de cealaltă parte a șoselei, gâfâind.

El și Kayla erau singuri acolo, pe Monte Mar Avenue, între Cornell și Fernhill, în inima pustie a Munților Santa Monica. Mașina care îi lovise nu oprise. Jason nu avea nici cea mai mică idee ce fel de mașină fusese. Nu-i rămăsese în minte nici măcar acum.

Coșmarul lui, însă, incendiul, da.

•

Abia câteva ore mai târziu, a doua zi, ajunseră în sfârșit acasă, puțin înainte de răsăritul soarelui. Se duseră la culcare și Kayla adormi aproape de îndată ce puse capul pe pernă. El rămase treaz și transpira. Cu un gest furios dădu așternuturile la o parte și rămase o vreme acolo, întins, încercând să-și potolească gândurile tulburi.

Evenimentele din seara trecută nu-i dădeau pace. De pe telefonul lui sunase la 911 și la fața locului venise un echipaj de poliție. Cei doi polițiști – Dillon, un bărbat înalt cu părul blond, și Herbert, ceva mai musculos și cu o tunsoare cazonă – folosiră extinctorul mai întâi, ca să stingă și ultimele flăcări de la motor, și apoi îi chestionară.

Jason și Kayla le povestiră că un alt șofer, poate cineva aflat sub influența alcoolului, se izbise de Buick-ul lor, din spate. Nu, nu puteau să dea detalii despre șofer sau mașină, nici măcar despre marca sau culoarea ei. Deși ei nu păreau să fie răniți, Dillon și Herbert insistaseră să-i ducă la Urgențe, la spitalul Barlow. O examinare scurtă făcută de medicul de gardă confirmase că nu aveau leziuni serioase. Apoi, Dillon și Herbert, amabili, îi duseră până acasă.

Stătură o vreme de vorbă. A doua zi trebuia să sune la compania de asigurări, să trimită să tracteze Buick-ul de acolo.

— Dacă e făcut praf, poate că ar trebui să-l sun pe Tommy Jones, glumi Jason, fără să reușească să obțină măcar un zâmbet din partea Kaylei.

Nici pentru Jason nu era prea amuzant.

Soția lui nu scosese o vorbă despre felul în care el încremenise din cauza micului incendiu la motor. Îl știa. Îi cunoștea frica…

Cine le izbise mașina? Cineva care băuse puțin cam mult, susținea Kayla cu insistență. În mintea ei nu încăpea nicio îndoială, dar Jason credea altceva. El, însă, știa de cele două fotografii polaroid, pe când ea, nu. Aceste îndoieli erau

principalul motiv care îl ținea treaz și îl făcea să asude.

Până la urmă se strecură ușurel din pat, coborî scările, aprinse lumina pe verandă și ieși afară. Aerul rece al nopții îi făcea bine. Aproape că nu bătea nicio boare de vânt. Greierii și alte insecte țârâiau în frunziș.

Un nor ascundea secera subțire a lunii, spre sud-est. Cerul avea o aură gălbuie, nu mai era complet negru, ci căpăta încet o nuanță albastru-închis. Stelele puzderie și sunetele care veneau dinspre pădure îl făceau să fie melancolic. Gândul i se întoarse la filosofia lui Stu despre prezentul non-existent. Apoi mintea îi fu cotropită de flăcările din mașină. Rămase o vreme acolo, înainte de a se întoarce în pat. Când o făcu, uitarea oferită de somn refuză să vină. Mintea îi era prea agitată.

Cum sta întins în pat, asculta zgomotele casei: huruitul și zdrăngănind țevilor, gemetele lemnului. „Nu cumva erau trosnete de flacără ceea ce auzea?” Nu era cumva mirosul grețos de ars? Îngheță. Pe urmă se dădu iar jos și se repezi afară pe ușa dormitorului. Ce era asta? Ceva lucea pe coridor? Cu degetele tremurânde pipăi după întrerupător. Nu erau dâre de fum, nici flăcări care trosnesc, nimic.

Transpirația îi curgea pe frunte. Un val de greață îl făcu să se clatine. Gândurile lăsară loc acțiunilor mecanice. Fugi de pe coridor în living, aprinse lumina și acolo. Nimic nu era nelalocul lui. În bucătărie, apoi în baie. În final ajunse pe veranda din spate, dar nici acolo nu se zărea nici cea mai mică scânteie de foc. „Bineînțeles că nu”, rosti o altă parte a minții lui, de undeva din adâncuri.

Ceva mai liniștit acum, dădu un ocol la Canyon View, îmbrăcat doar în lenjeria intimă.

Treptat, mirosul de ars și de moarte îl părăsi. Până la urmă, nu mai simți niciun miros. Nu era niciun incendiu, niciun motiv de alarmă.

Își împreună mâinile la ceafă.

„Jason, nu te lăsa cotropit de toate astea, se gândi el. Stai liniștit, încrede-te în bunul tău simț”.

Lumina soarelui în zori se întindea pe cer dinspre răsărit.

Se întoarse în casă. Ușa de la living era deschisă. Jason intră în casă și i păru că zărește ceva pe covorașul de la intrare. Se opri în holișorul de la intrare și ridică ceva de jos. Era un plic. Inima i se scufundă ca o piatră în apă. Aprinse luminile.

Era un plic maro, de documente, desigur. Caligrafia pătrățoasă pe care o recunoscu imediat nu menționa decât numele lui. Fără adresă, fără timbru.

Plicul fusese livrat direct.

Dar când se întâmplase? Era aici când reveniseră de la spital? Nu credea.

Oricând ar fi sosit, acum era în mâinile lui.

Jason mai rămase câteva clipe privind fix la plic înainte de a-i rupe capacul să-l deschidă, cu degetele tremurând.

Era o altă fotografie polaroid, dar imaginea nu era deloc ceea ce se așteptase. Era pregătit tot pentru un cimitir. În schimb, nu văzu decât o literă pe un fundal de gresie gri. Un zid mâncat de vreme, cu denivelări, crăpături și acoperit de licheni. Un zid ciudat… Apoi, brusc, își dădu seama. Se uita la o piatră de mormânt. Piatra umplea complet cadrul fotografiei, iar pe fundalul cenușiu era o literă, scrisă ca un graffiti. Nu era un nume întreg, ci doar o literă frumoasă, înflorită, roșie.

M

Litera M, roșie, cu înfloriturи, ocupa o parte din cadrul cenușiu. Ochiul format al lui Jason îl ajută să-și dea seama că litera nu fusese acolo. Era opera cuiva care știa să umble cu Photoshop. Mai întâi luaseră o imagine a pietrei de mormânt, apoi

aplicaseră cu Photoshop litera M pe ea. După aceea fotografia fusese retipărită. Ar fi fost o nimica toată pentru cineva care se pricepea la chestii din astea. Jason ar fi putut și el să o facă. Făcuse astfel de lucruri de nu știu câte ori.

Întoarse fotografia pe partea cealaltă.

Textul scris de mână era acolo.

„18 august, data morții tale.”

8. Un vis de demult

Ziua de joi, 16 iulie, fusese o zi bizară, începând cu accidentul de mașină și terminând cu oribilul coșmar.

Între cele două momente, el și Kayla făcură ceea ce trebuia să facă. În dimineața următoare nopții sale de nesomn, el îi telefonă lui Brian Anderson, iar Kayla lui Patrick Voight. Amândoi le răspunseră șocați și își exprimară îngrijorarea. El și Kayla încercaseră să-i liniștească. Totul era în ordine, accidentul s-ar fi putut termina cu mult mai rău, le spuseseră ei.

Jason sună ca să-i fie tractat automobilul. Kayla îl duse cu Chryslerul ei la service-ul auto obișnuit, Felix Auto Repair, de pe City Terrace Drive. Împreună cu mecanicul-șef, Ron Schaffner, analizară cât de avariat era automobilul. Radiatorul era praf, bara de protecție se desprinsese pe jumătate, iar farurile practic dispăruseră, cu excepția câtorva resturi de sticlă spartă, zimțuite și ascuțite ca niște pumnale, care rămăseseră înfipte în carcase, ici și colo. Capota stătea ridicată, îndoită într-o parte, iar de-a lungul muchiilor, luciul obișnuit al aluminiului era șters de dâre negre ca tăciunele.

Ron se scărpină pe burdihanul umflat de bere, apoi după ureche, scuipă ceva tutun de mestecat și la urmă decretă cu vocea lui guturală:

— Cred că o putem aranja, dar o să dureze ceva.

Jason se întoarse acasă cu o mașină închiriată, un Chevrolet Aveo ieftior, de la Tommy. Odată întorși la Canyon View, el și Kayla primiră vizita căpitanului de poliție care era șeful lui Dillon și Herbert. Guillermo Caiazzo avea un nume de italian și o înfățișare pe măsură – completată de un strop de aftershave Armani, remarcase Kayla mai

târziu –, cu un zâmbet de om mulțumit, care îi stârnise o oarecare gelozie lui Jason. Evident, era îmbrăcat într-un costum frumos mulat pe trup, cu dungi subțiri. Rămase o jumătate de oră și își notase o mulțime de lucruri. Doar că nu îi erau de ajutor, pentru că Jason și Kayla nu-i puteau spune nimic concret. Nu văzuseră decât luminile orbitoare ale farurilor mașinii celeilalte și imediat după aceea Buick-ul fusese împins în afara carosabilului, iar șoferul celălalt nu oprise. Guillermo oftă și le spuse că avea de gând să caute dovezi pe caroseria mașinii lor. După plecarea lui Caiazzo, Kayla îi sună pe părinții ei, iar Jason, pe tatăl său.

Jason nu aminti nimic despre fotografiile polaroid care băgaseră spaima în el. Kayla continua să îi arunce priviri îngrijorate, ca și cum ar fi ghicit că el îi ascundea ceva. Dar el nu spuse nimic. Poate din pricină că era preocupat de scurtul incendiu izbucnit; ea știa de spaima lui față de foc și mai știa că nu putea face nimic în legătură cu asta.

În seara aceea, în pat, în timp ce Kayla adormise și nimic nu-i mai distrăgea atenția, frica lui începuse să crească. Se întreba ce puteau să însemne fotografiile și cine le făcuse. Avea bănuiala – care devenise aproape o convingere – că persoana care îi adusese ultima poză era și cea răspunzătoare pentru accident. El sau ea lovise Buick-ul și apoi strecurase scrisoarea prin fanta cutiei poștale de pe ușa de la intrare.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci accidentul nu fusese un accident. Fusese un atac deliberat.

Și atunci mai puteau să urmeze și alte fotografii. Și alte atacuri.

„Dacă urmează să mă ucidă cineva pe 18 august?”

Oare aceea era data la care trebuia să se termine totul? Oare nu mai avea de trăit decât o singură lună?

Nu mai putea ascunde de Kayla fotografiile acelea. Trebuia să-i spună totul. Dar îi era frică să o facă. Era ceva ce continua să-l rețină.

Pe la mijlocul nopții, Jason se găsi în mijlocul unui întuneric lipsit de stele. Cu coada ochiului văzu lucirea unui foc. Unde era ușa? Nu reușea să o găsească. Inima îi bătea violent și firișoare de sudoare îi curgeau pe spate, în timp ce el bâjbâia disperat. Se uită în jur. Peste tot era înconjurat de flăcări! Era un rug? Deschise gura să țipe, dar nu scoase niciun sunet. O fierbințeală cumplită îi răbufni în față și îi arse complet pielea. Nu avea cale de scăpare. Flăcările se urcau deasupra lui, îi învăluiau trupul. Focul se apropia tot mai mult și mai mult! Ardea dureros, o durere orbitoare…

În sfârșit, un țipăt crâncen îi răbufni din gâtlej. Se ridică smucit, cu gura deschisă după aer.

„Nu e ceva real! încerca el să se liniștească. Nu sunt blocat aici, nu a fost niciun incendiu, nu am ars pe rug. A fost doar un vis, un coșmar”.

— Jason? o auzi el pe Kayla șoptindu-i de alături, cu o voce tremurată, ea însăși ridicată în capul oaselor. Doamne, Jason, ce s-a întâmplat?

Ar fi vrut să-i răspundă, dar dinții îi clănțăneau și îi tremura tot corpul. Își frecă fața înecată în transpirație. Sudoarea îi curgea pe obraji în jos. Sudoare sau lacrimi? Își simțea ochii arzând. Erau lacrimi. Iisuse, plângea în hohote!

Kayla își încolăci brațele în jurul lui.

— Jason, spune ceva, se ruga ea. Vorbește cu mine.

El trase adânc aer în piept, încercând să-și înăbușe suspinele dezlănțuite. Capul îi era gata să explodeze. Oftă sacadat și apoi se cutremură.

— Am visat iar.

Kayla își coborî privirea, ca și cum se așteptase li asta.

— Coșmarul, vrei să spui?

Jason încuviință din cap.

— Probabil, un vis legat de accident.

— Nu, făcu Jason, clătinând din cap. A fost coșmarul acela. Același ca mai înainte.

Ușor-ușor, tremuratul începu să-l lase. Kayla îl îmbrățișă scurt și apoi îl privi adânc în ochi.

— Ce? Visul ăla de demult? Despre incendiu și cum tu nu poți să scapi?

— Mda. Sunt undeva, într-un loc întunecos. E noapte și nu văd absolut nimic în afară de foc. Mă năpădește de peste tot. Se furișează tot mai aproape de mine, mă împresoară. Ca și cum aș fi legat de un stâlp sau ceva. Sunt prins și nu pot să mă mișc. Tot ce pot să fac e să aștept ca flăcările să mă ajungă, până când ard. Și apoi mă trezesc.

O văzu pe Kayla cum înghite în sec. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar vorbele îi rămăseseră blocate în gât. Îi prinse fața în mâini. Brusc, încetă să mai tremure și asta îl făcu să se simtă și mai vinovat, pentru că ea nu știa nimic despre fotografiile polaroid.

Jason îi dădu drumul și se lăsă din nou între perne. Ultima dată avusese coșmarul cu patru ani în urmă, când abia ce o cunoscuse. Nu-și amintea exact când începuseră cu adevărat visele. În copilărie avusese de câteva ori coșmarul. În cei douăzeci de ani care au urmat, focul îl împiedicase de multe ori să doarmă, uneori câteva nopți pe săptămână, alteori deloc, timp de luni în șir. Câteodată, groaza îl cuprindea chiar în plină zi, ca atunci, acasă la Sherilyn. Kayla îl scăpase de visele rele acum patru ani. El crezuse că pentru totdeauna.

Fluturii pe care îi simțise atunci în stomac avuseseră efectul unei găleți cu apă aruncate peste vâlvătaia din mintea lui. Coșmarul fusese înlăturat, uitat.

Teama de incendiu îi rămăsese, dar era mult mai puțin intensă ca înainte.

Cu toate astea, era în continuare aproape singurul lucru care putea să-i provoace panica. Lumânările aprinse, focurile de tabără sau rugurile

de Haloween – nu-i plăceau. Le evita. Jason Evans ura aproape tot ce ar fi putut să izbucnească în flăcări.

Alte amintiri ieșeau la lumină. Din casa părintească, de când era copil. Niciodată nu voise ca tatăl lui să aprindă focul în cămin, nici măcar în nopțile reci de iarnă. La început Edward nu-i luase în seamă obiecțiile, dar după câteva nopți dramatice, pline de coșmaruri, acceptase faptul că în șemineu nu va mai arde niciodată focul. În Canyon View nu aprindeau niciodată lumânări, iar lui Jason nu-i trebuise prea mult ca să o convingă pe Kayla că nu au nevoie de un șemineu.

Chiar dacă la început refuzase să accepte, din punct de vedere mental știa că spaima lui nu e firească. Exista chiar și un termen științific pentru ea – *pirofobia,* teama exagerată de foc. Era în el. De ce? Habar n-avea. Nu fusese niciodată într-un incendiu. De fapt, nimic nu s-ar fi putut lega direct de groaza lui. Își întrebase părinții odată dacă nu-și aminteau de vreun eveniment din copilăria lui, ceva care să fi explicat această pirofobie. Un incident pe care, poate, el singur nu și-l amintea. Putea trecutul lui subconștient să dețină cheia acestui coșmar recurent?

Nici măcar părinții lui, însă, nu fuseseră în stare să-l lămurească.

Când se îndrăgostise de Kayla, încetase să mai caute posibile cauze pentru teama sa obsesivă de foc.

În ultimii patru ani dusese o viață normală; focul dinăuntrul lui părea că se stinsese. Funcționase vreme de patru ani, dar acum un fotograf anonim începuse să se joace cu viața lui. Jason trebuia să afle cine era această persoană și ce voia să spună mesajul ei.

Simțea că nu prea mai are mult timp.

Poate doar până pe 18 august.

9. Fundături

Vineri, amândoi se întoarseră la muncă, așa cum conveniseră. De îndată ce își făcu apariția, Jason trebui să le spună colegilor de serviciu totul despre accidentul de mașină din seara de miercuri. Cu toții îi sorbeau vorbele din gură. Când în sfârșit se întoarseră toți la lucru, o chemă la el în birou pe Carol Martinez. Se interesă de situația în care mai era căsătoria ei. Carol îi povesti că Bruno o părăsise și că avocatul ei urma să completeze cererea de divorț într-una din zilele imediat următoare. Totul avea să se termine în curând și asta era evident după cât de calmă era. Jason îi strânse mâna, încurajator.

— Aș vrea să te rog să te uiți la ceva pentru mine, îi spuse el, pe un ton care spera să fie neutru.

Scanase cea de-a treia fotografie polaroid și o salvase într-un document jpeg. Asta avea s-o împiedice pe Carol să citească mesajul scris pe spate.

— O să-ți trimit documentul pe mail. E o fotografie ciudată, trucată. E o literă M pe un fundal de piatră, probabil o piatră de mormânt. S-ar putea să fi fost un nume, șters cu Photoshop și înlocuit cu litera M.

O privi calm, ca și cum nu-i ceruse decât un simplu serviciu.

— Mă întrebam dacă nu ai putea să extragi diversele straturi ale imaginii, ca să facem să reapară numele de pe piatră, dacă a fost vreunul.

— De unde ai fotografia?

— A, mi-a venit cu un spam, minți Jason. Din simplă curiozitate, m-am întrebat dacă nu ai putea să ajungi la numele inițial. Știu că ești mai bună la chestiile astea decât mine.

Era evident că femeia era măgulită.

— O să mă uit la ea, a zis. Trimite-mi e-mailul.

Așa făcu, imediat ce Carol ieși din biroul lui, deși nu-și punea mari speranțe că va reuși. Numai computerul expeditorului conținea diferitele etape prin care trecuse fotografia în Photoshop. Chiar și așa, nu putea să fie sigur că existase un nume pe fotografia originală.

Dar merita să încerce.

Între timp, din fericire, era ceva ce putea să încerce și singur. Căută pe Google după cuvintele *mormânt cu piramidă.* Obținu un singur site: un text lung despre un faraon egiptean. Mormânt + piramidă avu ca rezultat mii de linkuri, toate despre Egiptul antic. Mai încercă alte câteva cuvinte, dar abordarea asta nu îl duse nicăieri. Ce-i drept, nici nu se așteptase la altceva. Să găsească un anume cimitir cu metoda aceasta ar fi însemnat un noroc absolut chior.

De după ușă a apărut fața lui Carol. Îi raportă că nu obținuse nimic din fotografie.

Fundături.

Planul de campanie pentru Tommy Jones exista, în schiță, mai ales datorită eforturilor lui Tony, Babs și Carol. Ultima lor sesiune de brainstorming se desfășurase surprinzător de bine. Toată lumea se concentrase și ideea unuia fusese dezvoltată cu ajutorul celuilalt. Astăzi nu mai era nevoie să finalizeze nimic. Putea să-și înceapă weekendul mai devreme și îi convenea de minune ca asta să fie chiar acum.

Jason cunoștea pe cineva pe care-l considera a fi un înțelept, cineva care se mai întâmpla să fie și un geniu al calculatoarelor. Dacă Lou Briggs nu reușea să găsească niciun indiciu în fotografiile alea, nimeni nu putea.

Jason îi formă numărul de telefon. După al treilea apel, bărbatul răspunse și Jason îi auzi

vocea șuierată, î. Îl întrebă dacă îl deranja să-l primească în vizită.

— Nu, zise Lou, vesel ca întotdeauna. Când vii?

Jason se uită la ceas. Nu era decât trei și jumătate. Știa că s-ar fi cuvenit să stea la birou cel puțin până la ora cinci. Dar în clipa de față, puțin îi mai păsa de ceea ce se presupunea că trebuie să facă.

— Te aranjează dacă vin chiar acum?

•

În mașina lui Aveo – Buick-ul mai avea de stat în service câteva săptămâni –, Jason lăsă în urmă blocurile din centrul orașului și se îndreptă spre partea de nord a Hollywoodului, unde străzile largi și asfaltate erau străjuite de clădiri nu prea înalte, cu firme care atrăgeau privirea și kilometri de strălucitoare panouri publicitare. Coti la stânga pe Burbank Boulevard și pe urmă intră într-o zonă rezidențială pentru cei din clasa de mijloc. Parcă mașina în dreptul unei case din lemn văruit, a cărei caracteristică foarte specială o reprezentau cele două acoperișuri asimetrice. Cel de al doilea, un V răsturnat, fusese adăugat la nouăzeci de grade și se sprijinea de primul.

Cam cu un an în urmă, Lou luase legătura cu Jason prin intermediul unui forum de pe web pe care amândoi îl vizitaseră din când în când, *ipyrophobia.com.* Lou îi destăinuise povestea vieții lui. În esență, ideea era că rămăsese cu cicatrici foarte serioase de pe urma unui incendiu casnic.

Jason îi răspunsese la mesaj și își oferise sprijinul. După aceea continuaseră să facă schimburi de e-mailuri. Până la urmă a ajuns să meargă să-i facă o vizită lui Lou care locuia în extremitatea de sud-est a văii San Fernando, la un kilometru și jumătate de punctul unde se întâlneau autostrăzile Ventura și Hollywood. Expresia „cicatrici foarte serioase” se dovedise a fi o slabă descriere, iar Jason fusese destul de șocat. Lou, chel și slăbănog, semăna cu un schelet: nu mai

avea pavilioanele urechilor, nas și buze și nici pleoape. Era țintuit într-un scaun cu rotile. Contracțiile musculare îi făceau imposibilă deplasarea pe o distanță oricât de mică. Avea aceeași vârstă ca și Jason, dar la fel de bine ar fi putut avea și șaptezeci de ani, pentru că pielea lui, uscată și plină de pete, îl făcea să pară cu zeci de ani mai bătrân decât era de fapt.

Lou – care nu avea prea mulți prieteni sau rude și ducea o viață destul de retrasă – îi mărturisise că internetul îl salvase. Avea venituri decente din investiții și acțiuni la bursă. Criza financiară nu-l afectase și în anumite cercuri dobândise o oarecare faimă ca unul dintre acei guru de pe Wall Street. Pentru el era o situație ideală. Nu trebuia să dea ochii cu nimeni și, cu toate astea, banii continuau să curgă.

După ce își depășise șocul inițial la vederea lui Lou, Jason devenise din ce în ce mai implicat în viața omului și începuse să-i facă vizite regulate, uneori chiar în fiecare săptămână. Devenise din ce în ce mai impresionat de mintea ascuțită a lui Lou. Focul îi răpise acestuia foarte multe, dar nu inteligența și înțelepciunea. Lou avea întotdeauna un sfat bun sau ceva cu care să-l bine dispună pe Jason. Odată chiar îl ajutase în munca lui, oferindu-i o idee utilă și ingenioasă pentru o campanie – din nefericire, nici chiar Lou nu reușise să vină cu vreo idee pentru proiectul Tommy Jones. Altă dată, Lou reușise să-i repare lui Jason computerul personal după ce un virus părea să fi devorat tot ce avea pe hard drive. De obicei, însă, vorbeau despre chestii obișnuite și Lou reușea mereu să-l facă pe Jason să se simtă ușurat sau pur și simplu vesel la plecare. Singurul lucru despre care nu discutau decât foarte rar era pirofobia lor.

Lou îi spusese odată că fusese ars când avea șapte ani, pentru că în căminul părinților lui explodase o țeavă de gaz. În doar câteva minute,

casa devenise un adevărat infern. El fusese rănit grav, dar supraviețuise. Părinții lui, nu. Din acel moment, copleșit de emoție, nu mai fusese în stare să-și continue povestirea. Tragedia îi provoca prea multă durere lui Lou, chiar și după atâția ani.

Nu, focul era ceva despre care nu se simțea înclinat să vorbească. Dacă subiectul apărea în conversație, fața i se schimonosea puțin și cicatricile deveneau și mai proeminente.

Jason apăsă pe sonerie și auzi declicul ușii care se deschidea. Lou instalase în casă telecomenzi aproape pentru orice, inclusiv pentru ușa de a intrare. Așezat în scaunul lui cu rotile, bărbatul desfigurat și firav îl întâmpină jovial. Jason îl salută și intră în living. Înăuntru se afla o canapea de culoare crem, fotolii tapițate în aceeași nuanță, o măsuță pentru cafea, din sticlă, și două servante albe, toate pe o imaculată pardoseală din gresie de culoarea nisipului. În afară de un televizor cu ecran plat, mai erau și trei monitoare de calculator, de dimensiuni mari, așezate unul lângă altul pe o masă de lemn vopsită în alb în dreptul ferestrei care dădea într-o curte mică și aridă, specifică zonei.

Jason se așeză pe unul dintre fotolii și puse pe masă cele trei fotografii polaroid. Lou le privi încruntat.

— O să trec direct la subiect, începu Jason. Probabil că te întrebi ce sunt astea.

— Mda, dar sunt convins că ai de gând să-mi spui, îi răspunse Lou, frecându-și distrat mâna dreaptă.

Jason începu să povestească. Era complet sincer în legătură cu tot ceea ce i se întâmplase de luni încoace. Pentru el fu o surpriză faptul că nu ascunsese nimic, în condițiile în care nu-i spusese nici măcar Kaylei. Dar îl știa pe Lou și avea încredere în el. Cu Kayla se temea că nu ar fi în stare să facă față și că ar intra în panică.

În timp ce el vorbea, Lou îi împinse peste masă o sticlă cu bere. Mai luă una și pentru sine. Jason sorbi recunoscător din sticlă.

— Până la urmă, problema e că nu știu ce să fac, conchise el. Data morții mele e 18 august ori cel puțin așa spune persoana care mi le-a trimis. Și e foarte posibil ca aceeași persoană să ne fi împins, pe mine și pe Kayla, de pe drum. Tot ea spune că sunt mort, că eu doar cred că sunt în viață. Când are de gând să acționeze din nou? Când va sosi următoarea fotografie? Când o să încerce o nouă lovitură? Oare Kayla și cu mine suntem urmăriți? Ce pot să fac?

Înainte ca Lou să-i poată răspunde, continuă:

— Am venit pentru că am crezut că poate tu ai putea scoate ceva din fotografiile astea. A doua poză polaroid e a unui mormânt. Dacă aș putea să-l găsesc, aș ști despre ce cimitir e vorba. Și sunt sigur că litera M din a treia fotografie a fost pusă acolo cu ajutorul Photoshop-ului. Dar ce spune, de fapt, piatra funerară? Asta aș vrea eu să știu.

Lou duse sticla de bere la gură, bău o înghițitură zdravănă și apoi puse sticla la loc.

— De ce nu începi cu începutul? Și dă-mi și pozele alea. O s-o pun pe a treia la mine în scanner.

Era ceva tipic pentru Lou. Nu-și îngăduia niciodată să fie deconcertat și acționa imediat. Jason îi întinse fotografiile polaroid. Lou puse fotografia cu litera M sub capacul scannerului și apoi deschise un program în calculatorul lui; nu era Photoshop, ci un alt program. Lou avea o colecție largă de programe.

— Deci, ce părere ai despre povestea mea? îl întrebă Jason.

— E cruntă, a zis Lou, simplu.

— Poți să o mai spui o dată, a zis Jason, oftând.

— Cu cine ai mai vorbit despre asta?

— Tu ești primul căruia i-am spus. Nici măcar Kayla nu știe.

— De ce nu?

— Știi care e problema ei. Și de-abia ce am avut necazul cu Chris. Și acum asta…

Clătină din cap.

— Dar am de gând să-i spun. La momentul potrivit. Știu că trebuie să o fac.

— De ce nu te duci la poliție? îl întrebă Lou.

— Ieri am avut casa plină de polițiști, din cauza accidentului. A fost și un detectiv italian, pe nume Guillermo. Un macho în devenire, după părerea mea. Kayla l-a plăcut, cred. M-a întrebat…

Jason se întrerupse, pentru că pe tot ecranul monitorului lui Lou apăruse ultima poză polaroid. Se părea că litera M fusese mâzgălită pe piatra de mormânt cu vopsea roșie.

— Mi-a pus tot felul de întrebări, dar Kayla era lângă mine, așa că mi-am ținut gura.

— Nu te împiedică nimic să te duci acum să discuți cu el.

— Nu, ai dreptate, a răspuns Jason, frecându-și bărbia.

— Uite, exclamă Lou, am reușit să separ straturile. Jason ridică privirea și zări piatra de mormânt, separată de litera M roșie. Litera era acum în afara pietrei, pe monitor.

— Doamne! Cum ai reușit să o faci așa de repede?

— Sunt bun, rânji Lou. Sunt cu adevărat bun.

Pe piatra cenușie nu erau vizibile decât semnele erodării, licheni, crăpături și zgârieturi.

— Sperasem…, începu Jason, dregându-și vocea. Sperasem ca sub M să fie un alt nume. Cel inițial, care se vede pe piatră.

Lou a scuturat din cap.

— Ăsta este singurul strat pe care l-am putut decela. Asta e tot.

— Ești sigur?

— Aș putea să mă mai joc puțin cu el, dar da, sunt destul de sigur.

Jason oftă iar. Lou își întoarse scaunul și îl privi insistent.

— Ce ai crezut? Că o să dai de numele tău acolo?

— Nu, răspunse Jason repede, ca și cum ar fi vrut să accentueze că un astfel de gând era ridicol.

Numai că el nu era deloc convins că gândul era ridicol.

— Nu, sigur că nu, dar…

Apoi se hotărî să o spună oricum cu glas tare:

— Am avut câteva zile în care am lăsat gândul să plutească de colo-colo prin capul meu. Pe de o parte, s-ar putea să fie vorba de o amenințare. Pe de altă parte, nu a fost formulată ca atare. Se presupune că eu sunt deja mort și că, în aparență, am murit pe 18 august. Din perspectiva asta, mesajele ar putea să fie interpretate ca afirmații ale unui fapt încheiat. Și dat fiind că toate pietrele de mormânt au nume înscrise pe ele, m-am gândit…

Lou îi aruncă o privire gânditoare și încuviință.

— Înțeleg. Așa aș fi gândit și eu. Tehnic, după cum știi, cel care a prelucrat poza ar fi putut să șteargă numele original, dar nu se poate spune asta în lipsa fișierelor sursă. Sau poate că a folosit o bucată de piatră goală pentru imaginea asta.

Jason și-a frecat bărbia între arătător și degetul mare.

— Așadar, vrei să spui că ar trebui să încerc să găsesc imaginile originale care au fost folosite la realizarea pozei polaroid. Așa mi-am închipuit și eu.

— Cel mai bine ar fi să găsești piatra funerară originală, a adăugat Lou.

Din nou Jason a dat din cap.

— Dar asta înseamnă că trebuie să aflu în care cimitir este mormântul. Am făcut ceva cercetări, dar nu am aflat nimic deocamdată.

— Nu m-ar deranja să încerc eu să ți-o caut, s-a oferit Lou.

— Mulțumesc, a zis Jason.

S-a ridicat și a început să se plimbe prin încăpere.

— Să reluăm puțin din urmă. Deci, ești de acord cu mine că probabil ar trebui să interpretez literal aceste mesaje? Dar te asigur că sunt cum nu se poate mai viu.

Lou își mângâie capul pleșuv, zâmbind. Pentru că nu avea buze, dinții îi păreau deja nefiresc de mari, iar zâmbetul îl făcea să pară mai degrabă macabru decât prietenos. Lou nu se putea abține. Dar Jason era prietenul lui și, în ciuda înfățișării lui exterioare, vedea omul dinăuntru.

— Îmi dau foarte bine seama de asta.

— Și atacul? A fost cât pe ce, ba chiar putea să se termine cu mult mai rău. Fotograful, dacă el a fost cel de la volanul mașinii, nu se poartă ca și cum aș fi deja mort. De fapt, încearcă al naibii de tare să mă facă să fiu mort.

Lou a ridicat din umeri.

— Nici eu nu știu, Jason. Dacă mă întrebi pe mine, primul pas este să afli unde e cimitirul ăsta. O să mă ocup eu de treaba asta în locul tău.

•

Când ajunse acasă, luă două aspirine ca să preîntâmpine durerea de cap care îi dădea târcoale și se așeză în fotoliul suspendat de pe verandă, să o aștepte pe Kayla, care întârzia mai mult decât de obicei. Poate că avusese ceva de recuperat de ieri, când nu se dusese la muncă.

Nu mai sosise niciun plic de documente în căsuța poștală. Nici la Tanner & Preston, nici acasă. Kayla ajunse acasă și îi povesti cum își petrecuse ziua; fusese nevoită să compileze anexe pentru raportul anual și asta o obligase să lucreze puțin peste program. El îi spuse despre cât progresase cu proiectul Tommy Jones. Nu amintiră nimic despre accidentul de mașină. Ea părea că ar fi vrut să uite totul cât mai repede cu putință.

Încălziră cina congelată, se uitară un timp la televizor și se duseră la culcare devreme. Noaptea

trecu fără întâmplări deosebite. Fără vise, fără incendiu. Organismul lui tânjea după odihnă și asta a primit. Când se trezi sâmbătă, trecuse de jumătatea dimineții. Kayla lucra în grădină. Ea zâmbea, soarele era sus pe cerul fără niciun nor, iar moartea și incendiul păreau foarte departe.

Viața liniștită continuă și duminică, iar Kayla chiar aduse din nou vorba despre copii. Folosi altfel de cuvinte, mai calde decât înainte. Era evident că îmbrățișase ideea lui Jason de a întemeia o familie.

Hotărâră să se relaxeze în ziua aceea. Jason își petrecu o grămadă de timp în fața computerului, iar Kayla citi cartea pe care o începuse ceva mai devreme.

Mai târziu, în timp ce după-amiaza trecea încet spre seară, el tot nu găsise curajul să-i spună despre fotografii. S-ar fi necăjit atât de tare! Fotografiile și mesajele scrise de mână probabil că ar marca-o mai tare pe ea decât se întâmplase cu el. I-ar stârni din nou trecutul. Pentru că problemele pe care le avusese cu Ralph aveau o oarecare asemănare cu ceea ce i se întâmpla lui acum.

Până la urmă, însă, Kayla singură îl obligă să facă îndelung amânată mărturisire. Pe la ora unsprezece, chiar înainte de a merge la culcare, a intrat ca o furtună în birou. Jason era în halat, așezat pe scaunul de la masa de lucru, încă scormonind pe internet după mormântul în formă de piramidă. Încercase de câteva ori în decursul zilei să găsească o imagine pe net a lucrului aceluia, așteptându-se ca în același timp să descopere și numele, și locul unde era cimitirul. Toate eforturile lui fuseseră în van.

— Ce e asta? strigase Kayla furioasă, stând în pragul ușii, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte albă, subțire și scurtă.

În mâna ei dreaptă erau cele trei fotografii polaroid.

10. Mărturisirea

Jason se ridică încet în picioare. Nu era de bine. Nu, nu era bine deloc. Chipul Kaylei era încruntat și întunecat; se uita la el ca și cum ar fi înșelat-o.

— Unde le-ai găsit?

— În pantalonii tăi. Am vrut să pun mașina de spălat înainte să mă duc la culcare. Jason Evans, ce se petrece?

Când îi spunea numele întreg, asta de obicei însemna că era cu adevărat furioasă și arăta de parcă ar fi avut ghearele ascuțite ale unei pisici turbate. Cel mai important lucru acum era ca el să-și păstreze calmul și să fie rezonabil.

— Aveam de gând să-ți spun despre ele. Vino și stai jos.

— Nu vreau să stau jos! spumegă ea.

Jason ocoli masa de lucru și încercă să-i pună o mână pe umăr. Kayla se trase înapoi.

— Nu! mai întâi explică-mi! țipă ea răgușită, abia stăpânindu-și furia.

Jason începu să-i povestească, asigurându-se că nu scăpă nicio urmă de teamă sau de îndoială în voce. Trebuia să evite cât mai mult să pună paie pe foc. Între timp, îi venea să-și tragă singur șuturi în fund pentru că ținuse secrete fotografiile așa de mult timp. Asta, și faptul că atunci când se dezbrăcase și își luase halatul uitase să le ia din buzunar și să le ascundă undeva, într-un loc sigur.

Uneori își găsea greu cuvintele, dar acum când nu mai avea încotro, fu nevoit să-i spună întreaga istorie, inclusiv despre vizita făcută lui Lou Briggs, propriile încercări de a descoperi despre ce cimitir era vorba și cum încercase să găsească un nume pe piatra funerară din a treia fotografie.

Kayla îl asculta, cu ochii din ce în ce mai mari cu fiecare frază pe care el o rostea. Chipul îi era

traversat de tot felul de emoții. După ce a terminat, ea a rămas tăcută mult timp.

— Deci, ar putea să fie o amenințare, încheie Jason deși cuvintele nu spun asta, precis.

Încă în pragul ușii, Kayla deschise și închise gura de câteva ori, pe urmă se mai uită o dată la fotografii și la mesaje.

Își săltă bărbia.

— Jason, ai dușmani? Nu-mi pot imagina asta, dar ai? Poate să fie cineva care ar vrea să-ți facă rău? Cineva care este atât de supărat pe tine?

Nu-i trecuse de tot furia, dar cel puțin îi punea întrebări care demonstrau și faptul că era îngrijorată.

Jason a ridicat neputincios din umeri.

— Habar nu am, Kayla. Nu mi-am închipuit că am dușmani.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce ar putea să însemne asta? Cine ar face așa ceva?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— De ce ar vrea cineva să te vadă mort?

— Nu sunt sigur că asta vor, îi răspunse Jason. Și lui Lou i-am spus același lucru. Cuvintele nu implică neapărat o amenințare. Pur și simplu spun că am murit pe 18 august, că nu sunt de fapt în viață.

Kayla studie fotografiile și mesajele cu atenție. Își încrucișă brațele, lovindu-și arătătorul cu degetul mare, ca și cum s-ar fi jucat cu o brichetă. Era ceva ce făcea adesea când era nervoasă.

Ridică privirea.

— Și crezi că accidentul a fost un atac intenționat.

— E posibil, răspunse el plat. Dar nu sunt sigur.

— De ce nu ai povestit asta la poliție?

— Exact asta m-a întrebat și Lou. Dar pot să o fac mai târziu. E așa de confuz totul! Nu e vorba de o amenințare clară. Poate că accidentul nu a fost decât atât – un accident. Nu am nicio dovadă că a fost mai mult de atât. Cine știe? Poate că e doar

vreun ciudat care încearcă să mă sperie. Ei bine, a reușit.

— Și pe mine la fel, adăugă Kayla, continuând să privească fix. Acum ce facem?

— Bună întrebare, oftă Jason. Ce vrea expeditorul? Fiecare direcție pe care am abordat-o, încercând să găsesc o logică, nu m-a dus nicăieri. Trebuie să descopăr în care cimitir au fost făcute fotografiile, dar asta este o altă dilemă. Nu am fost în stare să aflu nimic și încă nu am nicio veste de la Lou.

— Tu însuți ai două aparate polaroid de fotografiat, a remarcat Kayla.

Așa era. Avea un model vechi, 95 B, și unul destul de nou și de modern, TL234 12,0 megapixeli. Și de curând vânduse pe eBay modelul lui TL031.

— Ce vrei să spui?

Kayla a ridicat din umeri.

— Ești un fan al aparatelor polaroid. Chiar te-ai înscris în unul dintre cluburile alea online. Dar aparatele polaroid nu mai sunt nici măcar moderne, darmite la modă.

— Zici tu.

— Da, zic eu. De ce nu ți-au trimis niște fotografii normale, digitale?

— Nu știu, Kayla. Poate că și ăsta este un mesaj în sine. Sau crezi că imaginile astea au fost trimise de unul dintre amicii mei adepți ai polaroidului? Jack, poate? Ricky? Shaun Reilly?

Kayla se întoarse să plece și rosti cu amărăciune:

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu am vrut să-ți faci griji. Aveam nevoie de răgaz să mă gândesc singur la asta.

Brusc în ea se rupse ceva. Umerii i se zguduiră și fotografiile polaroid îi alunecară printre degete și căzură la podea. O auzi cum plânge.

— Nu din nou, a murmurat ea.

Jason o cuprinse cu mâinile de talie.

— Eu nu sunt Ralph, îi șopti el blând.

Kayla se întoarse spre el și își ascunse fața la pieptul lui.

— Nu ești mort, suspină ea. Nu poți să mori. *Nu se poate.*

— Nici nu am de gând, răspunse Jason, cu mai multă convingere decât simțea de fapt.

Nu dură mult și ea se liniști.

— Să nu mă părăsești, mai șopti, încă suspinând slab.

— Nu o să te părăsesc niciodată, îi răspunse el, apăsat. O să trecem cu bine de asta. Amândoi o să trăim până la adânci bătrâneți. Și o să ajungem să fim niște părinți fericiți, sunt sigur. Nu am de gând să mor.

Se opri și ridică de pe jos fotografiile polaroid.

— Dar între timp trebuie să rezolvăm chestiunea asta. Eu… Noi trebuie să încercăm să înțelegem ce vrea să spună fotograful. Ajută-mă, Kayla! Hai să o facem împreună!

Ea inspiră de câteva ori, profund, și își ridică privirea spre el, cu ochi scânteietori.

— Sigur că o s-o facem împreună. Dar să nu mai ții niciodată secrete față de mine. Niciodată, înțelegi? Să nu-mi mai faci asta!

Jason îi prinse fața în mâini.

— Împreună. Tu și cu mine o să descifrăm șarada asta.

11. Făclii

A doua zi dimineață, când deschise portiera mașinii ei Chrysler Sebring Sedan ca să înceapă o nouă săptămână de muncă, Kayla era trasă la față. Sacoul maro și fusta asortată nu reușeau să-i învioreze chipul. Iar razele de soare care cădeau pe pielea ei netedă, de culoarea caramelei nu făceau decât să-i accentueze paloarea.

Chiar și așa, tot era frumoasă. Pur și simplu nu era genul care să profite de darurile cu care o înzestrase Mama Natură, cum erau ochii migdalați și albaștri ca marea, încadrați în simetria perfectă a feței. Kayla voia să fie apreciată pentru ceea ce făcea, și nu după înfățișare. Nu ar fi recunoscut niciodată că aspectul fizic o ajuta, uneori, să aducă lucrurile acolo unde dorea, ceea ce, desigur, se întâmpla. Jason îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna în timp ce mașina se îndepărta.

În dimineața asta nu mai vorbiseră despre fotografiile polaroid. El nu dorise să provoace o scenă pomenind din nou despre ele. Și bănuia că ea nu era în stare să asimileze problema, tot așa cum nu putea să vorbească despre Ralph.

Ralph Grainger fusese logodnicul Kaylei înainte ca ea să-l cunoască pe Jason. Probabil că s-ar fi măritat și ar fi avut deja și copii dacă bietul om nu ar fi murit. Kayla fusese lângă el când se întâmplase, în cortul pe care îl împărțeau în timpul unei drumeții prin Munții Stâncoși, între Nevada și Arizona. Un stop cardiac, la doar câteva săptămâni înainte de a împlini douăzeci și șase de ani. Kayla suferise un șoc. Moartea lui Ralph păruse ceva ciudat, dar apoi autopsia dezvăluise faptul că bărbatul se născuse cu o malformație la una dintre valve, cea pulmonară. Toată viața lui – prea scurtă, de altfel – purtase în piept o bombă cu ceas și

niciun doctor nu-și dăduse seama de asta. Dacă s-ar fi descoperit la timp, Ralph ar fi fost și acum în viață. Ar fi avut nevoie de o intervenție chirurgicală pe cord deschis, dar doctorii ar fi putut să-i înlocuiască valva. Nu era o procedură cu risc morbid, pentru că existau puține complicații majore. Nouăzeci și nouă la sută dintre pacienți erau externați din spital după numai opt zile. Ralph ar fi trebuit să fie unul dintre ei. Din nefericire, defectele congenitale nu sunt ușor de detectat. Nu se putea da vina pe medicii de familie la care Ralph fusese, pentru că nu îl depistaseră pe al lui.

De atunci, Kayla vedea moartea ca pe ceva monstruos, ceva pe care aproape că nu era în stare să-l stăpânească. Atunci când murea vreun membru de familie sau un prieten, așa cum se întâmplase recent cu unchiul Chris, Kayla cădea uneori pradă unei depresii care dura săptămâni în șir.

Ceea ce se întâmplase în cortul lor, în Munții Stâncoși, era unul dintre puținele lucruri despre care Kayla nu vorbea niciodată, în ciuda eforturilor pe care le făcuse Jason de a o încuraja să se destăinuie. Odată, însă, lăsase să-i scape ceva care pusese moartea lui Ralph într-o lumină ciudată. Lui Jason încă nu-i era clar, dar știa că Ralph își prezisese moartea, cu puțin înainte de a se petrece. Jason ar fi vrut să afle mai multe despre acest lucru, mai ales acum.

În drum spre Tanner & Preston, încercă să se concentreze asupra altor chestiuni, dar nu-și putea forța gândurile. Prin noianul de gânduri cu care se tortura, unul mai ales era nelipsit: unde Dumnezeu putea să fie cimitirul acela? La prima vedere, părea să fie un cimitir ca alte nenumărate din Statele Unite. Putea la fel de bine să fie în California sau în Maine. Ghicitul n-avea să-l ajute. Căutările pe internet nu avuseseră niciun rezultat, iar Lou – cu care vorbise ieri puțin la telefon – nu găsise nici el nimic.

În timp ce rula pe autostrada Pacific Coast, cu albastrul oceanului pe o parte și dealurile verzi din Malibu de cealaltă, capul îi era plin de întrebări.

El nu vedea nimic din toate acestea. Se uita fix înainte, în timp ce conducea mecanic prin traficul aglomerat al orei de vârf.

Gândul îi fugi iar la coșmarul lui repetitiv, care revenise subit. Nu-și amintea nici măcar un singur eveniment din trecut care să fi putut da naștere pirofobiei de care suferea. Pur și simplu era în el, la fel cum unora le era teamă de înălțime, iar altora – de spațiile deschise. Visul simboliza lucrul de care îi era cel mai teamă, de când se știa pe lume. Să nu poată scăpa, prins de flăcări, silit să aștepte inevitabilul – o moarte oribilă. Durerea insuportabilă.

Fiori reci ca gheața îi coborau dintre omoplați, până în jos, pe picior, și în vârful degetelor. I se tăie respirația. Apăsă pe frâne și se opri la marginea drumului, pe fâșia de iarbă. Se forță să respire și scoase un oftat lung, din rărunchi.

Mașinile treceau pe lângă el. La distanță se zărea Santa Monica. Pavilioanele de pe plajă, adolescenții pe role, primii sosiți pe plajă, care făceau prima baie. Soarele. Un cer albastru și limpede. Era o zi tipică pentru viața fericită din sudul Californiei.

Dar el nu se simțea bine.

Nu-i era bine deloc.

Cu ochii minții văzuse ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă și care acum reapăruse.

•

Aleargă în zigzag printre copaci, ramurile îi zgârie pielea și scoarța arborilor i se freacă dureros de coate. Făcliile! *Îl hăituiesc ca niște fiare îngrozitoare cu ochii arzători. Din nou mirosul acela de ars. Sare peste trunchiul căzut al unui uriaș al codrilor și abia dacă apucă să se cuibărească sub o ramură groasă.*

Gâfâie, cu respirația tăiată. Nu poate merge mai departe. Disperat, sare peste un tufiș plin de spini și aterizează pe pământul tare al pădurii. Se ghemuiește cu genunchii la gură, încercând să devină cât mai mic. Lucirea bețelor înspăimântătoare este tot mai aproape. Apoi ajung să plutească în preajma lui. Fumul îi rănește gâtlejul. Căldura este chinuitoare. Mirosul înțepător al focului îl amețește.

Brusc se aud voci. Din spatele făcliilor. Excitate, țipă ascuțit.

— Uite-l! *Acolo*! *Jason…*

Își trage umerii, își înfășoară brațele în jurul capului și încearcă să devină și mai mic, în speranța că ei n-o să-l observe. Dar e prea târziu. Făcliile se strâng în cerc în jurul lui. În lumina lor poate acum să distingă fețele băieților. Victor Pringle și Terry Boxall. Iar în spatele lor sunt Gavin, David și Peter. Victor rânjește.

„*Ia focul de lângă mine*”, *ar vrea să strige, dar din gât nu ies decât niște șuierături șoptite și nedeslușite. Abia dacă își dă seama când lacrimile încep să i se prelingă pe obraz.*

Gavin și Peter îl smucesc în sus, îl târăsc după ei. Acum este prizonierul lor. Îi duc în tabăra lor; *vânătorii prinseseră prada.*

Tot restul acelei seri, Victor și prietenii lui l-au torturat. Victor povestește oricui vrea să-l asculte că Jason Evans a plâns ca un copil când a fost descoperit. În final, Jason este primul care se târăște în cort.

Tabăra de vară este un coșmar în sine, dar adevăratul coșmar avea să apară mai târziu, după ce adoarme. Atunci ajunge într-un alt loc întunecos, cu un alt foc.

Își azvârle spre el ghearele fioroase. Tresare și se trezește și nu mai poate să adoarmă la loc, nu mai vrea. În același cort cu el, vizavi, Victor și ceilalți dorm buștean. Nu au habar de spaimele lui, la fel ca și șefii de tabără, adulții.

Nici tatăl lui nu află, când el revine în Cornell după câteva zile. Jason îl privește pe Edward în ochi și îi vede resemnarea. Până și o tabără de vacanță împreună cu colegii lui de clasă e prea mult pentru Jason. Lucrurile simple, cum ar fi joaca de-a v-ați ascunselea pe întuneric, îl fac să intre în panică.

Dar nu întunericul e problema. E vorba de făcliile aprinse.

Dacă nu ar fi agitat torțele, totul ar fi fost perfect.

Mama îl îndeamnă pe Edward să-i dea pace băiatului. Ea îl protejează, așa ca întotdeauna; *în ochii mamei sale el nu poate să greșească niciodată.*

Asta îl ajută. Coșmarul se potolește după ce se întoarce din tabără. Nu că ar fi reușit să alunge complet visul cel rău; *micul Jason știe că ar însemna să spere prea mult. Dar cel puțin poate să doarmă, să se odihnească o vreme.*

12. Lista

Luni, 20 iulie, dimineața, Jason își petrecu câteva ore șlefuind și perfecționând planul de campanie pentru Tommy Jones, dar fără prea mare tragere de inimă. Oricum nu-i era prea drag regele automobilelor, însă azi îl ura și mai tare decât o făcuse în urmă cu treisprezece ani, când văzuse cum mașina lui roșie, Plymouth Road Runner, este remorcată la depozitul de fier vechi.

Îi ceru lui Brian să-i dea un feedback legat de propunere. Șeful lui era relativ mulțumit, dar, așa cum o făcea mereu, fără excepție, îi indică slăbiciunile.

La ora unsprezece convocă o ședință de echipă cu Barbara, Carol, Donald și Tony și discută cu ei criticile destul de blânde ale lui Brian. Carol își ținu firea, iar Babs făcu câteva propuneri de mici modificări întemeiate; nu existară conflicte ascunse și nici mașinațiuni pe sub mână.

Pe la prânz, Brian îl invită pe Jason să-l însoțească la o invitație la masă, împreună cu Derek Eccles, omul de relații publice al gigantului în electronice Kaufman. Brian numea astfel de ieșiri drept prânzuri-PR. îi plăcea să-și răsfețe din când în când clienții cei mai buni cu câte o masă de prânz sau cină. Simțea că acesta este cel mai eficient mijloc de a-i împiedica pe clienții lor să-și transfere afacerea la agențiile concurente. După prânz, Jason se ocupă cu telefoane și e-mailuri ca să țină sub control câteva proiecte aflate în curs. Cea mai mare problemă a acestei zile fu un text de broșură refuzat, destinat unui lanț de pavilioane de plajă, Sunset Pleasure. Mai întâi trebui să facă față unui telefon furios din partea clientului, apoi discută problema cu Tony. Jason cunoștea o mulțime de copywriteri care ar fi luat foc dacă

creațiile le erau aruncate la gunoi, dar Tony nu făcea parte dintre ei.

— Mai câștigi, mai pierzi, bombăni el sec, întorcându-se la planșeta lui.

Apoi Jason îi telefonă Kaylei. Voia să știe ce mai face. În plus, simțea pur și simplu nevoia să-i audă glasul. Schimbară câteva vorbe, fără să se refere la chestiunea care, neîndoielnic, era cea mai prezentă în mintea fiecăruia din ei.

Când puse receptorul jos era aproape ora trei și jumătate. Tot ceea ce trebuia să fie terminat azi fusese făcut, așa că avea ceva timp la dispoziție ca să se gândească la accident, la fotografii și la persoana care le trimisese. Nu avea nici urmă de îndoială în mintea lui că acea persoană îl cunoștea. În acest caz, suspecții erau destul de mulți. Dar cine ar fi vrut să-l ucidă sau pur și simplu să-l sperie încât să-și piardă mințile cu mesajele acelea morbide?

Mai era ceva care nu-i dădea pace. Dacă nu mai era viu, mort pe 18 august, de ce primise acele fotografii polaroid tocmai acum?

De ce nu peste doi ani sau chiar peste cinci?

„Poate pentru că în momentul acela nu eram mort încă”.

Era o senzație bizară să se gândească la propria pieire la timpul trecut, ca și cum s-ar fi întâmplat deja. El era *viu.*

Ceea ce însemna, însă, că trebuia să presupună că exista cineva care plănuia să-l ucidă pe 18 august. Sau că o făcuse?

Avea nevoie de mai multă claritate, dar cum?

În primul rând, Jason decise să nu mai stea închis în birou, ci să iasă la plimbare, așa încât să poată reanaliza tot ceea ce știa pentru a enșpea oară. Ieși din Roosevelt Tower și, în timp ce se plimba pe Wilshire Boulevard, trecu din nou în revistă tot ce știa.

Fotografiile spuneau ceea ce spuneau. Putea să le interpreteze literalmente doar ca pe niște

necrologuri. Expeditorul i se adresa lui, scria despre el de parcă ar fi fost mort, un cadavru. Era aproape sigur că persoana cu pricina era cineva care îl ura de moarte.

Deci, cine îl ura atât de tare? Jason se opri și își duse mâinile la ceafă, împletindu-și degetele. Era momentul să alcătuiască o listă. Cum arăta ea? Cine îi erau dușmanii? S-a gândit intens, dar nu i-a venit în minte niciun nume, nicio față. „Haide, Jason – se îndemnă singur – doar nu crezi cu adevărat că nu ai decât prieteni pe lumea asta!”

Atunci cine? Care erau numele?

Brusc fu lovit de inspirație, ca și cum undeva în mintea lui se ridicase capacul de pe o hazna. Măi, măi, așadar, chiar și el făcuse câteva victime de-a lungul timpului. Și nu putea să le învinovățească pe ele pentru teama lui de foc, teamă care îl costase câțiva prieteni, cum fusese și în cazul despărțirii de Sherilyn Chambers, acum mult timp în urmă. Dar o dăduse în bară și înainte de asta; nu era chiar ușă de biserică. Odată ce își îngăduise luxul de a se gândi la aceste lucruri, proastele decizii pe care le luase și momentele de slăbiciune începură să iasă la suprafață.

Primele persoane la care se gândi și care puteau să mai aibă ceva de împărțit cu el fură Tracy și Carla.

Își simți deodată inima ca de plumb. Deschisese ușa unora dintre cele mai urâte amintiri ale lui. Era ca și cum și-ar fi vârât de bunăvoie mâna într-un viespar.

Nu mai vorbise cu Tracy de ani buni. Ultimul lucru pe care ea i-l răcnise fusese că bărbații nu sunt demni de încredere și că el o învățase asta. Ce-ar fi să-i dea un telefon? Ce i-ar spune?

„Trace! Bună, eram curios să văd ce mai faci. Tot mai bei o sticlă pe zi? Sau acum nu-ți mai ajunge? Apropo, deunăzi, când te-ai dus și te-ai întors de la magazinul de băuturi, nu ți s-a

întâmplat să te oprești lângă o căsuță poștală? Cu un plic de documente, poate?”

Nu, ar fi o idee foarte proastă.

Derulă în minte filmul celor optsprezece luni petrecute alături de Tracy. Ea fusese iubita sa cea mai serioasă în timpul studiilor sale la Cal State Northridge. Avea părul blond, era subțire și atrăgătoare, plină de viață, inteligentă. Avea lumea la picioarele ei. Avea tot ce-i trebuia ca să reușească o carieră minunată în viitor. Dar băutura stricase totul. Oare ce-i face pe oamenii să cadă direct în astfel de capcane, cu ochii larg deschiși? Nici el însuși nu observase la început că era alcoolică – OK, e drept că bea mult la petreceri, dar toată lumea făcea așa. Când burbonul ieftin și vreo votcă rusească dubioasă începuseră să apară la îndemâna ei și cu alte ocazii și ea ajunsese să fie beată cui aproape în fiecare seară, se prinsese și el în cele din urmă. În rarele ei momente de trezie încercase să stea de vorbă cu ea. Până la urmă îi sugerase să meargă la Alcoolicii Anonimi. Fusese ca și cum ar fi fluturat un steag roșu dinaintea unui taur. Relația lor nu mai putea fi salvată și nu mult după aceea se despărțiseră.

Adio, Tracy Dufresne. Trace.

A doua persoană pe listă era Caria Rosenblatt. O cunoscuse pe când lucra la prima firmă care îl angajase, DRW Advertising. Jason era acolo administrator de sistem de paisprezece luni, când Brian Anderson îl invitase într-o seară la cină. DRW și Tanner & Preston colaboraseră la un număr de proiecte și Jason reușise să-l impresioneze pe Brian. În fața unui biftec superb, omul îi oferise lui Jason o slujbă la Tanner & Preston, pentru simțitor mai mulți bani decât câștiga la DRW. Cu toate că era mulțumit cu slujba lui, salariul îl convinsese până la urmă.

Carla era asistenta directorului artistic la DRW și era chiar mai ambițioasă decât Jason. Înainte ca el să se transfere la Tanner & Preston, se certaseră

de câteva ori, mai ales pe tema copiilor. De obicei ea aducea singură vorba despre asta, îndeosebi ca să-i indice lui că ea voia tot tacâmul. Voia copii și carieră. Insinua că nu avea nicio intenție să-și reducă programul de lucru și că munca ei era mult mai importantă pentru ea în comparație cu maternitatea. El îi propunea să amâne cu câțiva ani luarea unei decizii, dar asta nu o mulțumea. „Nu vreau să mă trezesc într-o zi și să-mi dau seama că am treizeci și cinci de ani și că tu nu-ți mai dorești copii”.

Apoi el se mutase la Tanner & Preston. Șeful lui de la DRW, Walter Murphy, jurase că această mutare nu va avea efecte negative în ceea ce o privește pe Carla, însă nu mult după aceea, ea fusese trecută cu vederea când venise vorba de promovarea la director artistic, o poziție pe care și-o dorise din toată inima. Mai mult decât atât, o marginalizase tot mai mult în privința proiectelor importante. Până la urmă i s-a spus pe șleau că, dacă voia să promoveze în carieră, ar face bine să-și caute o slujbă în altă parte.

Carla dăduse vina pe Jason, bineînțeles. El era pe cai mari la Tanner & Preston, în timp ce ea era la ananghie. Oare n-ar putea el să pună o vorbă bună pentru ea pe lângă șeful lui?

El nu putea și nici nu voia să o facă. Se săturase de văicărelile și cicălelile ei. Din nefericire, nu putea să nege pe de-a-ntregul că își îmbunătățise propria poziție pe seama ei, și asta nu-i dăduse pace.

Urmase o despărțire urâtă. În cazul lui Tracy fusese o chestie scurtă, după care el își văzuse de ale lui. În cazul Carlei au trecut luni de zile înainte ca fiecare să o ia pe drumul lui.

Până la urmă ea a reușit destul de bine. Steve, un fost coleg de la DWR cu care Jason păstrase legătura, îi povestise că primăvara trecută Carla născuse o fetiță sănătoasă. Jason nu a primit, desigur, nicio scrisoare de anunț. Tot Steve îi mai

spusese că tatăl copilului era un soț ascultător și casnic. Iar Carla avea din nou o slujbă foarte solicitantă.

Jason oftă și se gândi cine ar putea să fie următorul pe lista inamicilor lui personali. Își aminti de Jordan Avins, bărbatul care îi arătase cum merg lucrurile când începuse să lucreze pentru Tanner & Preston, dar care fusese concediat șase luni după aceea, pentru că furase de la companie. Nu fusese vorba de bani sau de ceva important; ba un pix, ba un cuțit pentru deschis corespondența, consumabile pentru imprimantă, genul acesta de lucruri. Într-o seară, Jordan i se destăinuise lui Jason. Era cleptoman. Așa că fura, era ceva incontrolabil în cazul lui. Avins, la un metru și șaizeci și foarte nesigur pe el, îl implorase pe Jason să nu-i spună lui Brian. Nu avea niciun fel de prieteni, pe nimeni altcineva cu care să poată sta de vorbă. Timp de două, trei săptămâni, Jason ținuse pentru el povestea cu furtișagurile lui Jordan. Ca să-l facă pe om să se simtă mai în largul lui, îi spusese chiar câte ceva despre pirofobia lui.

Dar cum lucrurile continuau să dispară, Jason se văzuse nevoit să-l informeze pe șeful lor. Brian îi administrase lui Jordan o mustrare verbală și – la cererea lui Jason – îi mai oferise o ultimă șansă, însă nimic nu se schimbase. În numai patruzeci și opt de ore, dispăruse o costisitoare mașină de calculat. Brian nu a mai avut de ales și l-a dat afară pe Avins. A insistat ca Jason să fie de față când Jordan fusese concediat oficial. Bietul om nu a încetat nicio clipă să-i arunce priviri imploratoare: „Jason, prietene, nu mă pot abține, te rog, fă-l pe Anderson să înțeleagă”. Jason nu putea face nimic. Avins avusese șansa să se îndrepte. Când Jordan a plecat, Jason își mai adăugase pe listă un dușman de moarte.

Scutură din cap, se răsuci pe călcâie și se trezi privind drept în ochii unui tânăr slăbănog, care se

apropiase tiptil și ajunsese la mai puțin de doi metri aproape. Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. O altă ușă spre trecut se deschisese. Doug Shatz! Doug era la fel de zvelt ca băiatul acesta, avea aceeași privire acră în ochi și…

„Deschide gura! Hai să-ți vedem zâmbetul, dinții!”

Jason era sigur că o să vadă dintele ciobit și apoi o să aibă certitudinea că Doug era din nou dinaintea lui, după cincisprezece ani de la ultima lor întâlnire.

Un nor negru părea să fi ascuns soarele și l-a învăluit pe tânăr în umbră.

Băiatul chiar a zâmbit, dar nu și-a deschis gura. Apoi s-a întors și a luat-o la fugă, fără să spună niciun cuvânt.

Jason se uită după el. Simți o crampă dureroasă în abdomen. Băiatul semăna așa de mult cu Doug! Oare nu era posibil ca…

Nu își duse gândul până la capăt. Bineînțeles că nu fusese Doug. Băiatul acela avea în jur de șaisprezece ani și Doug trecuse de mult de vârsta asta. Mai degrabă puștiul voise să-i jefuiască și Jason tocmai scăpase pentru că se întorsese exact în momentul potrivit.

Mașinile continuau să treacă pe Wilshire Boulevard, o rută foarte aglomerată. Simțea cum soarele îl gâdilă pe ceafă. Tânărul slăbănog dispăruse din raza lui vizuală.

Gândurile lui, însă, rămăseseră fixate asupra lui Doug.

Dick Shevelow îl luase o vreme sub aripa lui.

Liniștit și amabil, Dick se hotărâse în liceu că vrea să lucreze în domeniul asistenței medicale. Doug Shatz devenise primul „pacient” al lui Dick și al amicului său, Mark Hall. Doug era un tip foarte dotat, dar în același timp putea fi etichetat și ca patologic de bănuitor, cu un comportament social ciudat, imprevizibil și, uneori, de-a dreptul violent. Avea probleme în a-și ține firea și, dacă

undeva se lăsa cu bătaie, Doug era întotdeauna prin preajmă.

Mark și Dick încercaseră să-l ajute să-și adune firea și chiar Jason se străduise să dea o mână de ajutor. A ajuns însă să regrete profund acest lucru. Jason discutase cum nu se poate mai sincer cu tânărul subțiratic. Chiar și despre problemele care îl frământau pe el personal, inclusiv despre pirofobia lui.

La câteva săptămâni după aceea, în vestiarul fetelor a avut loc un mic incendiu. Nu a fost mare lucru, doar o grămadă de fete speriate și ceva stricăciuni, și nimeni nu fusese rănit. După aceea, totuși, a început să se vorbească despre faptul că focul fusese pus intenționat și că Jason, atât de obsedat de foc, era un piroman. Fu chemat de directorul școlii, care l-a întrebat fără ocolișuri dacă el pusese focul. Indignat și șocat, Jason negase vehement acuzația. Directorul nu îl mai chestionase, dar bănuiala a rămas. Adevăratul piroman nu a fost prins niciodată, dar de fiecare dată când se uita în ochii căprui-închis ai lui Doug Shatz și vedea privirea lor acră și dintele ciobit care i se ițea atunci când zâmbea, Jason știa cine îl dăduse în gât.

Cam la un an după aceea, la Cal State Northridge au apărut din nou probleme. O elevă fusese violată. Maria nu-știu-cum – avea un nume spaniol, lung și imposibil de ținut minte. Jason crezuse că știe cine era violatorul. Reușise să-i câștige fetei încrederea și, după ce se întâlnise cu ea de câteva ori, fata recunoscuse că Shatz fusese cel care o atacase. Dar Mariei îi era groază de el. O amenințase că o omoară dacă spune cuiva vreodată. Jason reușise să o convingă să îl denunțe pe Shatz. Acesta a fost arestat. A mărturisit și de atunci nu a mai fost văzut la Cal State.

Jason a fost cel care îl băgase pe Doug Shatz în pușcărie. De atunci, Doug mai văzuse și alte stabilimente de detenție pe dinăuntru – un fapt pe

care Lou Briggs îl descoperise pentru Jason. Doug era una dintre puținele persoane pe care Jason și le putea imagina devenind cu adevărat criminali.

Dar putea Shatz să aibă vreo legătură cu fotografiile polaroid?

Tracy. Carla. Jordan. Doug. Îl ura mai multă lume decât se gândise el inițial. Oameni care îi cunoșteau și anxietățile. Dar pe niciunul dintre cei patru nu și-i putea imagina ca fiind persoana care trimisese fotografiile.

Din nou la zero. Jason tot nu avea nicio cheie a misterului.

Se întoarse tot pe jos la Roosevelt Tower. Cât urcă cu liftul până la etajul unde își avea biroul, într-o clipită, făcu legătura între demența lui Doug Shatz și o altă stare de nebunie, localizată încă mai departe în trecut.

Noam Morain.

13. Noam

Noam era fratele mai mare al lui Robin, coechipierul lui Jason în Liga Mică. Robin Morain era cel mai bun jucător din echipă; Jason era al doilea, împreună reprezentau motorul echipei Green Bears.

Robin părăsise subit echipa. La început, antrenorul și colegii de echipă fuseseră uluiți. Apoi se aflase că Noam, fratele lui Robin, se îmbolnăvise foarte rău. Fusese dus de urgență la spital, în comă. Deși din punct de vedere fizic își revenise, rămăsese cu serioase sechele la nivel mintal. La început, lui Jason nu-i venise să creadă, până când îl însoțise pe Robin la azilul de boli mintale unde fusese internat fratele acestuia. Noam le povestise că era pândit în permanență de o fantomă care ieșea din pereți. O creatură îmbrăcată în negru îl urmărea oriunde ar fi încercat să se ascundă. Noam îi spunea călărețul negru. Se dovedise că avea chiar o teorie foarte elaborată legată de el și că, de fapt, era convins că omul în negru era unul dintre cei patru Călăreți ai Apocalipsei, pomeniți de *Apocalipsa lui Ioan.* Noam spunea că trebuie să fie unul dintre cele patru molime: Războiul, Foametea, Ciuma și Moartea. Jason nu reușise să afle niciodată care dintre cele patru forțe era aceea care îl chinuia pe Noam, dar oare avea vreo importanță? Noam îl vedea, îl auzea și primea de la el ordine – care adesea îl sileau să se automutileze. Își tăiase încheieturile mâinii, se spânzurase și își vârâse degetele într-o priză. Tot călărețul îi șoptise care îi erau dușmanii și prietenii. Probabil că așa se explica de ce Noam putea să fie așa de înspăimântător de agresiv față de unele persoane. El nu făcea decât să execute ceea ce-i comanda

călărețul. Medicii psihiatrii care îl tratau ridicau din umeri. Susțineau că nu era altceva decât rezultatul schizofreniei de care suferea. De fapt, era un miracol că reușise să scape din atacurile repetate asupra lui însuși.

Starea lui Noam Morain se degradase încet. Jason îl văzuse pentru ultima oară în urmă cu mulți ani. Fratele prietenului lui era tot internat la azil pe atunci, puternic sedat pentru a-i ține sub control psihozele.

Într-o zi, în timpul unui episod psihotic, Noam i se adresase direct lui Jason. Cu ocazia unei vizite pe care i-o făcuseră Jason și Robin, Noam sărise brusc în picioare și începuse să-l fixeze intens pe Jason cu privirea. Avea sclipiri de nebunie în ochi atunci când arătase spre Jason cu degetul tremurător și țipase ascuțit: „Unde ești? Nu ești aici!”

Nu se gândise niciodată la ce spusese exact Noam, în criza aceea a lui. Acum, după douăzeci de ani, gândul îi năpădise subit mintea.

„Nu ești aici”.

La momentul respectiv, Jason nu băgase în seamă vorbele acelea, cuvintele unui tânăr cu mintea rătăcită.

Abia acum își dădea seama că, în felul lui, Noam voia poate să-i spună ceva important.

„Nu ești aici”.

„Nu exiști”.

Două propoziții scurte, care însemnau, practic, același lucru. Jason își amintea de criza aceea ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. În amintirea lui Noam privise prin el, drept în adâncul sufletului lui.

Jason ieși din lift și mătură cu privirea biroul mare, open-space. Erau cu toții adânciți în muncă, mai puțin Tony care se lăsase pe spate, cu mâinile încleștate la ceafă, și privea în gol.

Jason intră la el în birou și se așeză pe scaun. Oare fratele lui Robin văzuse înăuntrul lui ceva ce oamenii normali nu puteau să vadă? Nu exista

decât un singur mijloc de a afla. Trebuia să încerce să ia din nou legătura cu Noam. Unde putea să-i găsească adresa? Se întreba dacă Morain mai era în viață. Cât trecuse oare de când nu-l mai văzuse? Cincisprezece ani?

Se așeză și își deschise mailurile. Încă de tânăr fusese foarte meticulos în a-și actualiza agendele cu adrese, atât cele pe hârtie, cât și acelea din computerele de la birou și de acasă. În doar câteva secunde găsi numerele de telefon ale lui Robin Morain și părinților lui, dar nu și al lui Noam. Nu-și putea aminti ce-l făcuse să-l șteargă. Poate că întâmplarea de care tocmai își amintise reprezentase un șoc așa de puternic, încât decisese să nu mai meargă niciodată să-l vadă pe fratele vechiului său amic.

După liceu, cumva el și Robin nu mai păstraseră legătura. Ciudat, pentru că se înțeleseseră mereu foarte bine.

Încercă numărul de telefon al lui Robin, dar nu mai era valabil. Asta era un impediment. Încercă numărul părinților lui Robin. Spre marea lui ușurare, îi răspunse Jeannine. Fu plăcut surprinsă să-l audă pe Jason. Nu, nu-l uitase, cum putea să-și închipuie așa ceva? Douglas murise în 22 noiembrie 2002, îi zise ea. Lui Robin îi mergea foarte bine. Acum doi ani se însurase cu o fată pe nume Maggie, o roșcată care se ocupa cu asistența medicală a copiilor, continua Jeannine să turuie. Locuiau în San Diego, iar Robin lucra pentru seria de bănci Sun Trust. De aceea vechiul lui număr de telefon fusese deconectat.

Jason o întrebă ce mai face Noam. Făcea foarte bine. Prin anii 1990 fusese transferat la un sanatoriu din Anaheim, unde locuia împreună cu alți foști pacienți. Putea să-și poarte singur de grijă – cu ceva ajutor, desigur –, dar una peste alta se descurca.

Jeannine voia să afle totul despre ce mai făcuse Jason. El îi povesti puțin despre viața lui și îi spuse

că îi mergea de minune în toate privințele. Dacă i-ar fi pus aceeași întrebare acum câteva zile, răspunsul acesta ar fi fost și onest, și adevărat.

Jeannine părea că nu se schimbase defel. Dacă nu ar fi oprit-o, l-ar fi ținut la telefon cel puțin o oră. Dar după vreo cincisprezece minute, îl surprinse întrebându-l „Probabil că vrei numărul de telefon al lui Robin?"

„Mai degrabă al lui Noam", se gândea el, dar apoi ar fi trebuit să-i spună de ce voia să discute cu fiul ei mai mare. În plus, nu era nimic rău dacă îi telefona mai întâi vechiului său prieten. Ea îi dădu numărul de interior al lui Robin, de la serviciu, și numărul de acasă. Îi mulțumi lui Jeannine, închise și formă imediat numărul de la birou al amicului său.

Ușa se întredeschise și de după ea apărură Carol și Tony. Când văzură că vorbește la telefon, îi făcură semn că pleacă. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Era deja șase fără un sfert. Spera ca Robin să mai fie la muncă.

A auzit cum se ridică receptorul.

— Morain, a rostit o voce gravă, o schimbare față de vocea guturală și șuierată de puștan pe care o știa, dar Jason tot a recunoscut-o.

— Robin! Sunt Jason Evans.

Tăcere. Jason așteptă.

— A trecut multă vreme, Robin. Mă mai ții minte?

Tăcerea mai dură ceva, înainte ca Robin să răspundă, oarecum melancolic:

— Jason? Tu ești, pe bune?

— În persoană. Cu câțiva ani mai bătrân, dar tot eu. Ești surprins?

— Așa s-ar putea spune. Cum îți merge?

— Nu mă plâng. Tocmai am vorbit cu mama ta – ea mi-a dat numărul de telefon.

— A, și cărui fapt îi datorez onoarea?

— Ajung și acolo, imediat. Frate, cât mă bucur să-ți aud iar vocea! Încă îmi mai amintesc zilele

formidabile petrecute cu Green Bears.

— Am fost cei mai buni, chicoti Robin. E formidabil să-ți vorbesc după atâția ani. Mai faci la fel de mult sport și acum?

— Nu, nu prea, parcă nu găsesc niciodată timp pentru asta.

— Mie-mi spui? comentă și Robin. Și eu îmi tot propun să încep iar, dar apoi o amân. Totuși, așa ar trebui. Mi-a crescut un fel de colăcel.

— Un colăcel? Ție? a zis Jason, zâmbind la gândul acela. Erai cel mai slăbănog dintre noi.

— Acum nu mai sunt. Dar tu?

— Nici eu nu pot zice că am rămas la fel de zvelt.

Se afundară în vechi amintiri comune. Era ca și cum nu trecuse mai mult de o săptămână de când au vorbit ultima dată. Și-au povestit unul celuilalt ce au mai făcut cu viața lor. Trecuse cel puțin o jumătate de oră înainte ca Robin să-l întrebe ce îl făcuse pe Jason să-l caute după atâta timp.

— Robin, aș vrea să stau de vorbă cu Noam. Ai putea să-mi dai adresa lui?

— Noam? a repetat Robin și Jason îi sesiză ezitarea din glas.

— Jeannine mi-a zis că acum trăiește independent, a spus el.

— Da, cu ceva asistență, a comentat Robin. Nu se descurcă absolut independent. Vrei să vorbești cu el? Ce vrei de la el?

— Uite ce e, eu… – a făcut o pauză – să fiu absolut sincer, am nevoie de ajutorul lui Noam.

— Ajutor? De la Noam? Pentru ce?

— Mi-e greu să-ți explic. E o istorie oarecum complicată. Pentru că… Obișnuia să spună niște chestii destul de ciudate, nu?

— Noam spune chestii ciudate tot timpul, răspunse Robin.

— Deși, nu întotdeauna par vorbe de nebun, conțină el ezitant.

— Ce vrei să spui? întrebă Jason, încruntându-se.

Robin tuși.

— Păi, personalul de la azilul unde locuiește îmi povestește că uneori spune ceva și apoi se dovedește că sunt reale. Că poate să simtă cum sunt oamenii. Și eu însumi am aceeași impresie. A făcut ca unul dintre psihiatri să fie concediat, pentru că omul nu se putea abține să nu-și atingă pacienții. Pacienții tineri, dacă înțelegi ce vreau să spun. Fete și băieți. Nimeni, în afară de Noam nu a știut asta. Nu i-a spus nimeni, dar el oricum a știut. Ciudat.

— Chiar că așa e, confirmă Jason.

— Carina, una dintre asistentele medicale care lucrează cu el, a fost recent foarte tristă, pentru că îi murise o rudă. Noam i-a spus că ruda dragă era încă alături de ea. I-a spus că persoana decedată încă mai vorbea cu Carina și i-a și zis ce îi spunea acea persoană. Lucruri personale, chestiuni pe care el nu avea cum să le știe. A speriat-o de moarte pe Carina, dar ea a recunoscut că tot ceea ce a spus el era adevărat.

Jason amuți o clipă.

— Așadar, e un fel de medium sau ceva?

— Așa ai crede, după ce auzi chestiile astea. Mie mi-a spus de câteva ori că o să „plec împreună cu roșu”. Maggie are părul destul de roșu și m-am mutat la San Diego, așa că… N-ai decât să crezi ce vrei, dar părerea mea e că a nimerit-o.

Jason își drese vocea.

— Când eram copii, Noam a zis ceva care m-a zguduit destul de rău. Abia acum mi-am amintit și trebuie să aflu mai multe despre asta. Robin, știu că sună aiurea, dar pentru mine e important. Mai ales după cele ce tocmai mi-ai spus.

— Deci, despre ce e vorba?

— Nu pot așa – la telefon, adică. E prea personal și prea complicat. Mi-ar plăcea să ne

întâlnim în zilele următoare, așa cum obișnuiam. Chiar cred că ar trebui să ne vedem.

— Și asta e tot ce ai de gând să-mi spui? întrebă din nou Robin.

— O să bem o bere împreună, în curând, și atunci o să-ți povestesc, făcu Jason.

Robin oftă ezitând oarecum.

— Un singur lucru pot să-ți împărtășesc, zise Jason, în efortul de a-l convinge pe Robin de urgența solicitării pe care i-o făcea. Sunt hărțuit. Nu de către Noam, stai liniștit, dar chiar cred că el ar putea să mă ajute.

— Totul este foarte misterios, Jason. Mă faci să fiu curios.

Urmă o tăcere scurtă.

— OK. Am încredere în tine, continuă Robin. Ce ai vrea să faci? Vrei să-l suni pe Noam la telefon?

— Aș prefera să-l văd, de fapt. Acum locuiește în Anaheim, nu? E la cel mult o oră cu mașina de la mine.

— Ai grijă cum îl abordezi, Jason, îl preveni Robin. Dacă nu se simte în largul lui, se închide în el. Adeseori, acesta e un semnal de început al unei noi crize, când furia îi revine. Știi ce? Lasă-mă pe mine să-i telefonez, mai întâi.

— Mulțam, prietene.

•

Zece minute mai târziu, Robin îl sună. Vorbise cu Noam, care îi spusese că și-l amintea bine pe Jason. Nu avea nimic împotrivă să-l primească în vizită. Robin îi dădu adresa lui Noam și indicații cum să ajungă acolo. Convorbirea cu Robin se încheie cu promisiunea de a se întâlni cât mai curând. Probabil că nu vor deveni niciodată altceva decât bune intenții, dar astfel de lucruri se spun când vorbești cu un prieten vechi după atâția ani.

Jason se ridică și se îndreptă de spate. Se simțea bine că, în sfârșit, făcea ceva în loc să stea pasiv și să aștepte. O sună pe Kayla și îi spuse că o să

întârzie acasă pentru că avea o întâlnire. Îi promise că se grăbește și închise înainte de a-i da ei ocazia să-l întrebe despre ce fel de întâlnire era vorba. Era o minciună? Nu, în fapt, dar în esență așa era. Se gândea la ceea ce-i spusese ea. „Să nu mai ai niciodată secrete față de mine”. Deja își încălca promisiunea.

•

Peste ceva mai mult de o oră, se afla față în față cu Noam Morain. În amintirea lui, Noam fusese un Superman sau ceva pe lângă – tot numai mușchi și foarte puternic. Dar la vremea aceea, el însuși avea jumătate din înălțimea fratelui lui Robin. Bărbatul care stătea acum la o masă șubredă, singurul mobilier din cameră, cu excepția câtorva scaune și a unui pat simplu, părea însă să fi intrat la apă cu vreun metru. Acolo unde avusese odinioară un ciuf de păr negru, acum scalpul era golaș și uscățiv. Peste urechi îi cădeau șuvițe lungi și subțiri de păr cărunt, tuns fără prea mare pricepere. Pielea părea ridată și avea un aspect nesănătos. Totul la el era tumefiat, obez și deformat. Probabil că se îngrășase cel puțin vreo douăzeci de kilograme.

Oare călărețul negru din mintea lui să-l fi schimbat atât de mult?

— Noam Morain? întrebă Jason, ca și cum s-ar fi întâlnit pentru prima dată cu o persoană necunoscută.

Bărbatul zâmbi. Când colțurile gurii i se arcuiră ușor în sus, Jason întrezări un crâmpei din vechiul Noam. Acesta era felul în care zâmbea el întotdeauna. Poate că trupul lui semăna acum cu o haină prost ajustată și supradimensionată, dar cu siguranță el era.

— Da, răspunse, pe un ton plat.

Jason își trase celălalt scaun și se așeză.

— Bună, Noam. Sunt Jason Evans. Îți amintești de mine?

Noam își ridică bărbia și apoi încuviință din cap.

— Ce mai faci?

— Bine, bine, răspunse omul, ridicând din umeri.

— Mă bucur să aud asta, Noam, comentă Jason, apoi privi în jur. Robin mi-a spus că ești bine.

— Da, a răspuns Noam, sunt bine, foarte bine.

Jason încercă să-și reamintească felul în care, cu atât de mult timp în urmă, bărbatul acesta chinuit de o grozavă nebunie strigase că „el nu era acolo”.

„Și ochii lui – se uita fix prin mine. Asta a fost cel mai rău dintre toate”.

Acum ochii lui Noam păreau inerți. Era demn de milă, nimic mai mult. Jason a decis să nu bată câmpii. Personalul îi acordase jumătate de oră cu Noam.

— Noam, îți amintești că obișnuiam să vin în vizită la tine? Când eram copil?

Își ridică mâna la nivelul pieptul ca să arate că era binișor mai scund în vremurile acelea. Jason nu se aștepta la mare lucru, presupunând că memoria lui Noam avea goluri, în cel mai bun caz. Poate că venirea lui aici fusese o idee proastă, dar acum că era aici era hotărât să profite cât putea mai bine.

— Când erai mic, a zis și Noam.

— Când eram mic, a repetat Jason.

— Când erai mic…

Jason aștepta. I s-a părut că zărește în ochii lui Noam o scânteie.

— Îmi amintesc, a chicotit Noam. Am memoria chipurilor. Fața ta e schimbată acum, dar îmi amintesc de tine.

— E bine, Noam. Obișnuiam să vin la tine, nu? Cu Robin și cu mama ta.

— Da, veneai.

— Și îmi plăcea să te vizitez, să stau de vorbă cu tine…

Noam aprobă din cap.

— Dar, știi, a continuat Jason, e ceva ce m-am tot întrebat.

Jason se simțea ca și cum ar fi discutat cu un copil. Răsuflă adânc.

— Într-o zi, când am venit la tine, ai zis ceva.

Încercă să-i prindă privirea lui Noam, dar bărbatul se uită în jos, la masă.

— Ai zis… că eu nu eram acolo. M-ai întrebat unde sunt. Eram cu tine în ziua aceea, stăteam față în față, așa cum stăm acum, dar tu ai spus că nu sunt acolo. Ca și cum devenisem invizibil. Îți amintești?

Se aștepta ca Noam să spună nu. Și atunci, ce urma? Atunci nu mai avea nicio idee ce să facă în continuare.

— Da, te jucai de-a v-ați ascunselea, veni răspunsul surprinzător al lui Noam. Așa faci mereu. De ce faci asta?

Jason clipi.

— Mă jucam de-a v-ați ascunselea?

Se aplecă în față, mai aproape de bărbatul chelios.

— Ce vrei să spui, Noam, că mă jucam de-a v-ați ascunselea?

— Mie îmi plăcea foarte tare. Și acum sunt foarte bine.

— Noam! îl îndemnă Jason. Mă auzi?

— Îmi place aici. Am un animal de companie, știai asta? Am o pisică. O cheamă Joshi. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

— Noam…

— E neagră, cu pete albe. Vrei să o vezi? Stai să o chem și…

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că mă jucam de-a v-ați ascunselea?

— … E o pisică foarte frumoasă și așa de drăgălașă, a continuat Noam, fericit.

— Ascultă-mă, la naiba! strigă Jason.

Efectul fu imediat. Privirea lui Noam se întunecă. Scânteia din ei dispăruse. Chipul îi era brăzdat de o expresie furioasă. Exact așa cum îl avertizase Robin.

„Te jucai de-a v-ați ascunselea, spusese Noam. Așa faci mereu. De ce faci asta?”

— Noam, îmi pare rău că am strigat la tine. Ce ai vrut să spui?

Noam se întoarse cu spatele, privind spre perete.

— Noam, te rog, iartă-mă!

Niciun răspuns. Jason se ridică și puse o mână pe umărul lui Noam.

— Îmi pare foarte rău că te-am supărat, prietene.

Noam se strânse în el și rămase mut.

— Nu vrei să mai vorbești cu mine, nu-i așa?

Bărbatul nu făcea altceva decât să privească fix.

— Eu, cu gura asta a mea mare, bombăni Jason. Am primit ce meritam.

Netulburat, Noam continua să se uite la perete.

— Bine, oftă Jason. Dacă nu vrei să mai vorbești cu mine, cred că am să plec. Din nou, iartă-mă, Noam!

Se îndrepta spre ușă, o deschise și se opri în loc. Se mai întoarse o dată și îl privi pe bărbatul care stătea pe scaun.

— Noam, o să mai vin, și de data asta n-o să mai treacă cincisprezece ani până atunci.

Se răsuci cu spatele și vru să iasă din cameră, să închidă ușa în urma lui.

Auzi un zgomot. Părea să fie zgrepțănatul aspru, violent al unor unghii de-a lungul peretelui. Îngheță. Zgomotul se auzi din nou și îi dădu fiori reci pe șira spinării.

Prin minte îi trecu un gând înfiorător: „călărețul negru, fantoma din pereți”.

Noam era în spatele lui, așezat pe scaun. Nu el era acela care făcea zgomotul.

Îi mai veni un gând și mai sumbru.

„Ciuma e moartea. Moartea mea”.

Încet, foarte încet, se întoarse din nou.

Se uita fix la chipul lui Noam, care se întorsese și el spre Jason.

Brusc, Noam căpătă o expresie de om normal, fără urmă de confuzie pe față. Diferența venea de la ochi; acum erau limpezi, priveau cu forță – pe

scurt, Jason îl văzu pe Noam cel de dinaintea instalării schizofreniei.

— Ce a fost acel lucru care a apărut în foc?

Bărbatul îmbătrânit rosti cuvintele cu calm și, aparent, cu luciditate. Jason era uluit.

— Foc?

Noam încuviință și își întoarse capul, privind din nou mut spre perete.

— Ce foc, Noam? Nu înțeleg…

Dar fratele lui Robin părea să se fi pierdut în mlaștina inabordabilului.

— Noam?

Stătea acolo, ca o statuie, fermecat de zid.

Câteva minute încă, Jason se strădui să ajungă la el, dar Noam nu se clinti și nu mai deschise gura. Zgomotul zgrepțănatului încetase. Jason renunță, părăsi camera și închise ușa în urma lui.

Se îndreptă spre mașina Aveo închiriată și se așeză la volan. Capul i se învârtea de pe urma bizarei conversații.

„Nu ești aici. Te joci de-a v-ați ascunselea. Ce a fost acel lucru care a apărut în foc?”

Nu avea habar ce semnificație aveau acele vorbe, dacă însemnau într-adevăr ceva.

— La ce se referea? se întrebă Jason cu glas tare.

Un gând îi trecu prin minte.

Întreabă-l pe Mark Hall.

Ei, asta da, idee. Psihoterapeut, Mark era candidatul perfect care să cerceteze mintea lui Jason și să afle…

Ce nu era cum trebuie.

Și mai bine, chiar, de-a lungul anilor Mark se oferise de nenumărate ori să-l ajute pe Jason cu psihoterapie, ca să rezolve împreună problema pirofobiei lui. Dar Jason îl refuzase mereu, amabil, dar ferm.

Oare nu era momentul potrivit să se întindă pe canapeaua prietenului său? Poate că astfel i s-ar dezvălui noi perspective asupra coșmarului lui

recurent și flăcărilor care, în visele lui, tot amenințau să-l înghită.

•

Jason conduse câțiva kilometri și apoi se opri. Luă telefonul mobil și căută în contacte până găsi numărul de telefon al lui Mark Hall. Cu degetele tremurând formă numărul. Îi răspunse Laura, soția lui Mark. Ea și Kayla deveniseră prietene foarte bune și ieșeau adeseori împreună în oraș. Jason nu avea chef să stea prea mult la palavre cu ea, așa că o întrebă direct dacă Mark era acasă. Din fericire era – ea îl chemă la telefon și o clipă după aceea Jason îi auzi vocea:

— Jason?

— Mark, mă bucur că ești acasă.

— Care-i problema?

Era absolut tipic pentru Mark. Întotdeauna taciturn.

— Cred că am nevoie de ajutorul tău; de ajutorul tău ca terapeut.

Urmă un moment de tăcere.

— Știi despre coșmarurile mele, continuă Jason.

— Da.

Sigur că Mark știa. Cu pregătirea lui profesională, era mai expert decât oricine altcineva în coșmarurile care îi terorizau lui Jason nopțile. Știa mai multe despre ele decât Kayla și era dornic să-l ajute pe Jason să-și învingă spaimele. Jason îi refuzase întotdeauna oferta de terapie. Vreme îndelungată, el avusese tendința de a nega problemele pe care le avea. De obicei se rezolvau de la sine și, sincer, nu era prea fericit la ideea de a deveni unul dintre pacienții amicului său.

Jason îi relată din nou istoria cu fotografiile polaroid și mesajele lor. Îi spuse lui Mark despre munca de detectiv pe care o întreprinsese până la acel moment pentru a afla cine era fotograful – inclusiv întâlnirea pe care tocmai o avusese cu Noam Morain.

— Și de la accident încoace, mi-a revenit vechiul coșmar. După mulți ani în care am dormit ca un bebeluș, a încheiat el.

Mark nu-l întrerupsese cât timp a vorbit. La capătul celălalt al firului mai urmară câteva momente de tăcere.

— Doamne! exclamă el în cele din urmă…

— Poți să o mai spui o dată. Ascultă, ce vreau eu să știu… treaba de care e vorba… este întrebarea lui Noam.

— Continuă, îl îndemnă prietenul lui.

— Nu am nicio idee despre „ce a intrat în foc", continuă Jason. Poate că are legătură cu coșmarul meu. Felul în care îl trăiesc este că sunt înconjurat de foc și sunt singur. Nu știu dacă ăsta e un indiciu, dar nu strică dacă mai analizăm puțin visul.

— Bine, înțeleg ce spui, zise Mark. Dar ești sigur că vrei să o faci cu mine? Am mai discutat despre asta, dar întotdeauna te-ai arătat reținut.

— Nu am de gând să merg la un psihoterapeut pe care nu l-am văzut în viața mea. Am nevoie să mă ajuți tu și nimeni altcineva, decise Jason.

Părea hotărât, chiar dacă nu se simțea astfel.

— Nu-ți face probleme, o să fac tot ce pot pentru tine, îți promit, răspunse Mark. Hai să ne confruntăm agendele. Când ți-ar conveni ție?

— Probabil că tu ești cel cu agenda completă. Când poți să-ți găsești ceva timp?

— O să-mi fac timp pentru tine. Ultimul pacient al zilei pleacă de obicei pe la ora cinci, ceea ce-mi îngăduie un răgaz de o oră sau două, ca să rezolv hârțogăria, înainte de a pleca acasă. Așadar, sunt liber după ora cinci. Spune-mi doar când vrei să vii.

Jason simți deodată cât era de obosit. Ziua lungă, vârtejul emoțional începeau să-și spună cuvântul. S-a frecat la ochi.

— Ce zici de mâine?

— Așa rămâne. Ne vedem mâine la ora cinci.

•

Acasă ajunse pe la zece și jumătate, cu sentimentul că ziua aceasta ținuse cât trei. O puse pe Kayla la curent în timp ce înfuleca la masa din bucătărie cina reîncălzită. Când află că Jason se dusese să-l vadă pe Noam fără să-i spună, Kayla se încruntă, dar nu comentă nimic. Dar fu încântată că el vorbise cu Mark.

— Mark e specialist, e cu capul pe umeri și știe totul despre anxietățile tale. Voi doi ați vorbit despre ele destul de mult, a zis ea. Mă bucur că o să mergi la el.

Își înclină capul, apoi când și-l ridică din nou ochii i se umpluseră de lacrimi.

— M-ai speriat groaznic, deunăzi-noapte.

— Îmi pare rău, spuse Jason.

— Îmi este foarte teamă, îi zise Kayla, tremurând. Singurul lucru care mă încurajează este că ultima fotografie polaroid a sosit acum trei zile și de atunci, nimic. Să sperăm că ăsta e un semn bun.

— Și eu sunt speriat, oftă Jason. Și îmi dau seama că toate astea îți zgândăresc răni mai vechi.

— Da, așa e, încuviință ea.

Jason ezită o clipă, dar apoi continuă ceea ce începuse:

— Kayla… Aș vrea să vorbim despre asta.

— Eu nu, răspunse ea imediat, ridicându-se de unde era.

— Ce s-a petrecut în cortul ăla? o întrebă Jason, fără să țină cont de ce spusese ea.

— Te rog, nu, îl imploră Kayla. Nu insista!

— El a spus că știa că o să moară. Ce…

— Nu! țipă ea. Nu vreau să mai am de-a face cu chestiile alea oculte. Niciodată!

„Oculte?” Iată un cuvânt pe care abia dacă o auzise vreodată folosindu-l.

— Kayla, suntem căsătoriți, încercă el. La bine și la rău. De ce este ăsta un subiect tabu?

— Și tu faci același lucru.

Jason nu mai zise nimic. Ea avea dreptate.

— Nu avem ce să vorbim, încheie ea discuția.

El își dădu seama că era una dintre acele ocazii când Kayla nu era sinceră cu el.

— Și mama mea a murit mult prea de tânără, i-a dat el mai departe. Era mai în vârstă decât Ralph, dar la patruzeci și șapte de ani tot înseamnă prea tânăr. Eu pot să vorbesc despre asta.

— Te rog, las-o baltă, făcu ea, îndârjită.

În ciuda voinței lui, nu mai zise nimic. Moartea lui Ralph ascundea încă multe. Jason știa care fusese explicația medicală oficială, dar mai știa și că nu era totul. Indiferent ce se întâmplase în ziua aceea, o făcuse pe Kayla incapabilă să facă față ideii de moarte, dacă nu mai mult. Și-ar fi dorit să știe mai multe despre secretele pe care ea i le ascundea. Din păcate, însă, în seara asta ea se închisese în sine ca o scoică, prea strâns ca el să o poată desface.

Jason renunță să se mai gândească la Ralph. Era mulțumit cu faptul că soția lui era de acord cu decizia lui de a apela la ajutorul lui Mark.

14. În foc

La ora cinci fix, Jason era dinaintea ușii de la intrare a lui Mark. Kayla rămăsese blocată în trafic, așa că abia la cinci și un sfert intrară. Se salutară cu căldură. Mark îi invită să ia loc. Cât timp Mark puse cafea în trei cești, Jason se uită în jur. Descoperi că pe pereți erau expuse câteva premii. Diplome și atestate împodobeau peretele verde-oliv din spatele biroului din lemn de mahon. Lui Mark îi mergea foarte bine cu cabinetul, își practica meseria cu pasiune și părea fericit. Uneori se mai plângea că părul nisipiu începea să se rărească și pretindea că e gelos pe bogata podoabă capilară a lui Jason, care nu avea nici urmă de alb, dar cam acesta era singurul motiv de nemulțumire.

Mark puse ceașca de cafea jos și se așeză vizavi de ei.

— Bun, atunci. Hai să vorbim.

Se așternu tăcerea. Jason și Kayla se uitau la Mark, însă el îi privea calm.

Apoi Jason se lăsă puțin înainte și zise, cu bărbia sprijinită de mână:

— Mark, ți-am spus totul la telefon. Oricum, cred că ar fi cel mai bine dacă la întâlnirea asta te porți ca un psihoterapeut, și nu ca prietenul meu.

— Haide, stai liniștit. O să fiu terapeutul, fără îndoială, zise Mark, ridicându-și brațele, cu degetele împreunate, ca un cort. Dar speram să fiu și unul, și celălalt.

Jason aprobă din cap.

— Mai întâi, lasă-mă să văd fotografiile alea. Le-ai adus cu tine, nu?

Jason scoase pozele polaroid din servietă și i le întinse lui Mark. Acesta le studie cu atenție și începu să se încrunte încet.

— Ai încercat să afli care cimitir este, da?

— Bineînțeles că da. Și am încercat să decelez și diversele straturi ale fotografiei contrafăcute, dar nu a rezultat nimic.

— Ai putea să te duci la poliție, sugeră Mark; exact la fel cum spuseseră Kayla și Lou.

— E timp pentru asta mai târziu. Nu uita, totuși, că poliția ar putea spune că acela care le-a trimis nu a făcut decât să scrie niște mesaje. Mesajele unui nebun, cred că suntem cu toții de acord, dar nu e nimic ilegal în asta. Nu spune că o să mă omoare. După el, sunt deja mort, din 18 august. Și nu există nicio dovadă că accidentul pe care l-am avut după petrecerea tatii a fost un atac. A, apropo, inspectorul Guillermo a sunat azi. A inspectat Buick-ul meu, care o să mai stea în atelierul lui Ron Shaffner, dar nu a descoperit niciun fel de urme suspicioase. Presupune că a fost un simplu accident, în care făptașul a fugit. Poate că poliția n-o să fie în stare să mă ajute. Așa că prefer să-mi continui propria investigație.

Mark încuviință, sprijinindu-și bărbia în mâini.

— Motivul pentru care am venit aici este…, începu Jason.

— … visul tău care se tot repetă, termină Mark. Din cauza a ceea ce a spus Noam Morain.

— Totul se rezumă din nou la pirofobie, adăugă Kayla. Apropo, Mark, este afecțiunea asta ceva rar?

— Există tot felul de anxietăți, explică Mark. Pirofobia este doar una dintre ele. Nu e la fel de frecventă ca frica de păianjeni sau de șoareci, ori de înălțimi sau de spațiile închise, dar n-aș spune că este chiar rară.

— De unde vin anxietățile astea?

Din nou, Kayla era cea pusese întrebarea.

— Cauzele sunt nenumărate, după cum poți să-ți închipui. De exemplu, ție de ce ți-e teamă?

— De păianjeni, răspunse femeia cu dezgust, aproape scuipând cuvântul. Dacă numai mă gândesc la o tarantulă și mă trec fiorii.

— Înțeleg. Și de ce ți-e frică de ei?

— Mi-e teamă să nu mă muște vreunul dintre monștrii ăia!

— Exact, a zis Mark. Același lucru se întâmplă cu toți cei ce au temeri exagerate. Le e teamă că lucrul care îi sperie, indiferent care e acela, să le facă rău.

— Dar claustrofobia? întrebă Jason. Cum se poate cineva panica în spațiile înguste? Ce e așa de periculos în asta?

— Nu trebuie să fie neapărat spații mici, explică Mark. O persoană s-ar putea să aibă probleme chiar când se află în interiorul unei săli de spectacol. Claustrofobia poate fi adesea urmărită înapoi, până la vreo experiență neplăcută din copilărie. Agorafobia este cam la fel, într-un anume fel, pentru că pacienții se tem că nu vor fi în stare să scape. Și lista poate să continue. Întotdeauna există un motiv pentru care cineva are o formă sau alta de anxietate.

— Și cei cu pirofobie? insistă Kayla.

Mark se ridică în picioare și și-a țuguiat buzele. S-a uitat gânditor la Jason.

— Nu sunt diferiți. Bănuiala mea este că ai trăit probabil o experiență legată de foc. Sau poate de fum, sau de căldură extremă.

— Coșmarul meu…, zise Jason.

— Pare să indice o experiență pe care ai trăit-o, îl completă Mark.

Jason ridică din umeri.

— Din câte știu eu, nu am avut niciodată vreo experiență traumatizantă cu foc. Mark, tu știi asta. Și tu la fel, Kayla. Că doar am mai vorbit despre asta și altă dată. M-am gândit la aceste lucruri destul de des și, credeți-mă, nimic din viața mea nu ar fi putut să-mi provoace pirofobia.

— Stai ușor, nu așa de repede, zise Mark. Mai întâi, va trebui să mă convingi că trecutul tău este la fel de imaculat cum îl consideri tu.

— Bine, oftă Jason. Dacă trebuie, trebuie. Cum se procedează?

— Sunt mai multe metode, îi răspunse Mark. Dar știi… nu sunt convins sută la sută că suferi de pirofobie. Cel puțin nu în sensul obișnuit al cuvântului. Persoanelor cu fobie le este foarte greu să funcționeze în societate. Jason, tu ai pomenit mai devreme claustrofobia. Eu am avut odată un pacient care suferea de o astfel de fobie. Bărbatului îi era frică să urce într-un lift, nu putea să conducă mașina, nu închidea niciodată ușa când intra în baie și ieșea din dormitor de câte patru ori pe noapte ca să se asigure că poate să deschidă ușa încăperii. În același timp, trebuia să meargă la serviciu în fiecare zi. Și nu-i putea spune șefului său, pentru că asta ar fi pus capăt șanselor la o carieră.

— Ce îngrozitor, a zis Kayla în șoaptă.

— Acel pacient făcea constant eforturi ca să păstreze aparența că totul e în regulă. Avea scuze pentru orice. Că preferă scările în locul liftului pentru că e mai sănătos. Din același motiv, mințea că preferă să meargă cu bicicleta în locul mașinii. Dar anxietățile lui s-au agravat și până la urmă a ajuns la mine. Faptul că fusese nevoit să mențină acea șaradă timp de ani întregi îl epuizase.

— Și pe urmă? Cum s-a desfășurat terapia? a întrebat Kayla.

— Am făcut terapie prin hipnoză, o tehnică despre care știi că mă interesează. Nu cred în administrarea de medicamente și am îndoielile mele în privința programării neurolingvistice. Prin hipnoterapie, pacientul este dus într-o stare de transă sau relaxare, dacă preferi. Asta îl ajută să elibereze lucrurile care zac în profunzime. În timpul ședințelor cu el am aflat că tatăl bărbatului îl abuzase sexual, iar mama obișnuia să-l închidă într-un dulap strâmt. A eliberat treptat aceste amintiri pe care și le reprimase complet. Poți să-ți închipui ce experiență șocantă a fost pentru el.

Când acele amintiri au ieșit la suprafață de undeva din străfundurile minții lui, a izbucnit în lacrimi. A devenit foarte sensibil și, în final, furios. Oricum, în acel moment și-a înțeles anxietățile. După aceea s-a simțit mai bine.

Jason nu spuse nimic. Kayla îi aruncă o privire piezișă.

— Jason, eu nu sunt sigur că tu ai pirofobie, a repetat Mark. În general, cei cu pirofobie descoperă că anxietățile lor devin din ce în ce mai disruptive. La tine nu este cazul de așa ceva. Am dreptate? De când ești împreună cu Kayla, abia dacă ai mai pomenit despre ea.

Jason încuviință din cap.

— Am învățat câteva… reguli ale jocului, să le spunem. În fiecare seară verific dacă aragazul a fost închis și toate aparatele electrice, scoase din priză. Sunt foarte atent să văd dacă pe canalul de știri meteo se prognozează furtuni cu fulgere. Chestii din astea. Dar nu mă gândesc mereu la asta. Ai dreptate, a fost mai rău înainte. În ultimii ani, de când o cunosc pe Kayla, mi-a fost din ce în ce mai bine.

Puse mâna pe genunchiul soției lui.

— Totul a fost perfect până când am primit fotografiile astea. Dar tu crezi că mi-am reprimat probabil niște lucruri sau că le-am uitat?

— Va trebui să aflăm, a zis Mark. O să te ajut să intri în transă și o să te conduc înăuntrul visului tău… o să o luăm cu încetul și vom vedea ce descoperim pe parcurs. Să nu te aștepți la o reușită imediată. S-ar putea să ai câteva blocaje și se poate să fie nevoie de câteva ședințe pentru a le depăși, asta dacă vom reuși să le depășim. Procesele de acest gen nu pot fi controlate.

— OK, răspunse Jason. Când începem?

— Oricând dorești. Putem să o facem cu o altă ocazie sau putem începe chiar acum.

— Nu văd de ce am mai aștepta, făcu Jason, privind-o pe Kayla.

— Ești sigur?

Jason făcu semn că da.

— Bine, atunci îți propun să te întinzi pe canapea, îl îndemnă Mark.

— Pe canapea? întrebă Jason, cu o voce ezitantă.

— Asta nu înseamnă că ești un pacient. Nu așa cum sunt ceilalți pacienți ai mei. Dar o să vezi că e mai ușor să te relaxezi când stai întins… iar relaxarea este un factor benefic în această terapie.

— Nu mă așteptam să ajung ziua în care o să mă întind pe canapeaua unui psiholog.

— Lucrurile se mai schimbă, îi replică Mark. Încă o dată, să nu-ți pui speranțe prea mari în această primă ședință. E doar începutul.

— O să încerc, răspunse Jason.

•

— Te simți confortabil?

Jason încuviință.

Mark își plimbă privirea pe corpul lui Jason.

— Dacă vrei, ai putea să-ți lărgești cureaua cu o gaură, a zis.

Jason fu nevoit să recunoască, într-adevăr, că blugii îi erau puțin cam strâmți, așa că își dădu drumul la curea. Când Mark îl întrebă din nou dacă se simțea confortabil, știu că așa era.

— Jason, închide ochii.

O făcu, dar nu era relaxat. Încă nu. Și-i imagina pe Mark și pe Kayla cum îl privesc amândoi ca și cum ar fi fost un pacient. În mintea lui chiar așa se considera, indiferent cât de tare încercase Mark să-l liniștească. În clipele acelea, Mark nu mai era amicul lui de pahar, era psihologul.

— Spune-mi ce auzi, Jason.

Auzea un camion care trecea hurducăindu-se pe stradă. Undeva, în depărtare, o sirenă care vuia. Detectă chiar sunetul unor pași și șoaptele neinteligibile ale persoanelor aflate dincolo de ușa biroului lui Mark. Un scârțâit de scaun, al Kaylei

sau al lui Mark. Ea tuși. Îi cunoștea toate micile sunete.

— Aud tot felul de chestii, zise el doar, deși inițial avusese intenția să le povestească de toate acele sunete.

— Vreau să te concentrezi asupra sunetelor pe care le auzi din interior, i-a spus Mark.

Nu înțelese imediat ce voia Mark să spună.

— Din interior?

— Da. Bătăile inimii tale. Sângele pulsându-ți prin vene. Imaginează-ți că acesta e zgomotul oceanului, iar bătăile de inimă, sunetul unei pendule vechi și frumoase. Mi-ai spus că tatăl tău are un ceas de perete vechi, care îți place mult.

Își închipui ceasul de secolul al XVIII-lea din casa părinților lui. Mic și elegant, cu mecanismul încastrat într-o carcasă de stejar cu furnir din mahon. Când era copil, mama lui îl lăsa să întoarcă mecanismul ceasului și se uita la el cu un surâs pe chip… mama lui…

Stătea lângă ceas, ca și cum ar mai fi fost încă în viață. O ființă omenească în carne și oase, pe care moartea nu o luase încă de lângă ei. Jason fusese întotdeauna lumina ochilor ei și îl răsfățase în toate privințele. El nu trebuia decât să ceară și imediat primea. Doamne, își dădu seama deodată cât îi era de dor de ea.

— Vorbește cu mine, Jason, se auzi vocea lui Mark. Spune-mi pur și simplu ce îți trece prin minte.

— Sunt acasă, în casa părinților mei. Mă uit la ceas. E și mama acolo. Îmi zâmbește.

— Asta e bine, Jason, Foarte bine. Acum privește în jurul tău. Vreau să te duci într-un loc bun. Locul unde te simți cel mai în largul tău. Lângă ceas sau în altă parte, nu contează. Unde ai vrea să te duci?

Privi în jur și brusc ajunse în altă parte. Deasupra se aflau coroanele verzi ale copacilor și în preajmă, trunchiul unui arbore uriaș, vechi de

secole. Era pe cărarea nisipoasă și abruptă care ducea spre Saddle Peak.

— Sunt în Munții Santa Monica, acolo unde Kayla și cu mine facem des drumeții.

Saddle Peak era muntele lor preferat. Uneori urcau până în vârful lui ca să se bucure de priveliștile care li se deschideau dinainte și de albastrul Pacificului. Dacă ajungeai dimineața devreme, ceața mai stătea încă aninată de stânci, ca o pătură de răcoare.

Lângă copacul acela bătrân făcuseră dragoste într-o vară, ascunși de iarba înaltă. Dar acea imagine înrămată cu aur din albumul de fotografii al minții lui o păstră doar pentru sine, pentru că Mark era de față.

— Bine, Jason, inspiră profund aerul de munte, ascultă păsările, privește în jur și simte totul.

Chiar auzea ciripitul păsărelelor, o cascadă care răsuna în apropiere, dar putea să audă și foșnetul frunzișului. Kayla era lângă el, cu surâsul pe chip. Erau în siguranță acolo, era locul unde ar fi vrut să fie, mai presus de oricare altul.

Apoi auzi vocea lui Mark:

— Acum ce faci?

— Stau întins pe spate, îi răspunse Jason, somnoros.

— Vrei să te ridici, dacă te rog?

Se supuse și se ridică dintre firele lungi de iarbă.

— Acum vreau să te duci în altă parte. Undeva unde este un foc. Dar înainte să o faci, ascultă-mă cu atenție: oricând dorești, te poți întoarce aici, în Munții Santa Monica. Tot ce trebuie să faci e să pocnești din degete și vei reveni imediat aici. Ai înțeles?

— Da, răspunse Jason cu voce tare sau doar în sinea sa; nu mai era sigur.

Vocea lui Mark cobora până la el ca și cum ar fi fost vocea unei zeități invizibile.

— Jason, acum vreau să te miști. Înaintează! Foarte atent, foarte încet. Și nu uita, poți să te

întorci oricând vrei.

Jason privi în jurul lui. Nu era niciun foc pe poteca din pădure.

— Unde ești acum? îl întrebă Mark.

— Tot acolo. Nu știu încotro să o apuc.

Iarăși nu știa dacă era doar un gând sau chiar rostise cuvintele.

— Nu te grăbi, Jason! Ai tot timpul la dispoziție. Acesta e locul tău, poți să te întorci mereu aici. Îndreaptă-te numai într-o direcție. Oricare.

— Nu sunt sigur…

Jason începu să meargă. La vreo patruzeci de metri în față, cărarea cotea brusc la dreapta și dispărea din vedere. Drept în față era un pâlc de tufe înalte și în spatele lor se zăreau înălțându-se culmile cenușii ale munților.

Tufele păreau să-i facă semn. Cu cât se apropia mai tare, cu atât vedea mai limpede că plantele formau un zid de verdeață cu pauze. Existau goluri unde lipseau crengile sau frunzele, destul de mari ca să poți trece dincolo.

Erau niște găuri negre.

Fără să se gândească, păși printr-una dintre deschideri. Soarele dispăru. Deodată se făcuse noapte. Fu surprins, dar continuă să pășească bâjbâind.

În întunericul care se întindea dinainte-i apărură ghearele furioase ale flăcărilor, ca niște pumni deformați, roșu-incandescenți. Acum chiar se opri, cu inima zbătându-i-se în gât. Focul părea să-l fi adulmecat, pentru că limbile lui au început să se târască spre el ca niște șerpi și l-au înconjurat. Era un coșmar. *Coșmarul.* Jason începu să țipe.

Apoi se întâmplară mai multe lucruri în același timp. Mai întâi își dădu seama că nu era singur. Ceva se ascundea înăuntrul focului. Ceva ce folosea flăcările drept camuflaj. Știa, instinctiv, că lucrul acela era acolo, dar nu putea să-l vadă – deocamdată. Focul însuși îl ascundea.

Apoi a fost faptul că zeitatea îl striga pe nume:

— *Jason*!

Și mai era o altă voce pe care o cunoștea foarte bine: a Kaylei:

— Întoarce-te, Jason!

Le ascultă vocile. Era de o importanță vitală să le asculte și să plece din locul acela, din iadul ăla. Se gândi să se întoarcă, vru să o facă și apoi…

… reapăru cabinetul lui Mark. Camera nu avea nicio flacără, nici căldură. Singurul lucru pe care îl simțea era căldura dinăuntrul său – era scăldat în sudoare.

Kayla era ghemuită lângă el. În spatele ei stătea Mark.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, aproape la fel de tulburată ca și el.

Jason ar fi vrut să vorbească, dar vocea nu-l asculta.

— Lasă-l să-și tragă sufletul, Kayla, interveni Mark pe un ton ferm.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă? întrebă Jason răgușit.

— Imediat, zise Mark.

Un minut mai târziu, Jason luă paharul cu apă cu mâinile tremurânde și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

— Nu mai vreau să trec niciodată prin asta, făcu el răvășit.

— Prin ce să treci? a strigat înspăimântată Kayla.

El le istorisi ce văzuse și vorbele îi ieșeau din gură cu icnete și pauze.

— Mark, întrebă el când termină de povestit. Ce înțelegi din toate astea?

— E prea curând să mă reped la concluzii. Va trebui să…

— Era ceva acolo, cu mine, îl întrerupse Jason, cu vocea aspră. Nu eram singur. Ceva chiar a intrat în foc.

— Așa se pare, spuse Mark. Dar o să lăsăm asta pe data viitoare. Liniștește-te, încearcă mai întâi să te acomodezi cu asta.

Jason se înfioră.

— Dacă o să mai existe o dată viitoare.

— Ce vrei să spui?

— M-ai auzit, continuă Jason, ferindu-și privirile de Mark. Coșmarurile sunt destul de rele. Dar de astă dată m-am simțit ca și cum chiar eram în foc. Nu mai vreau să trec prin asta niciodată.

Ceva stătea ascuns în flăcări. Ce lucru ar fi putut să existe, să supraviețuiască unui infern ca acela?

15. Spiritul focului

În cele patruzeci și opt de ore care urmară, Jason preferă să nu se gândească deloc la ședința de terapie din cabinetul lui Mark. De câte ori închidea ochii se temea să nu aibă din nou coșmaruri, dar, în mod miraculos, acestea nu apărură. La birou zilele păreau nesfârșite. Fotograful se abținu de la a mai trimite alte plicuri.

Joi după-amiază trecu pe la tatăl lui după serviciu. Îl găsi trebăluind în magazie. Edward se pregătea pentru iarna care avea să vină, când intenționa să fi terminat de înlocuit lemnul cu care era placată casa, o treabă care urma să-l țină ocupat câteva luni. Jason apăru lângă ferăstrăul circular care șuiera, în timp ce Edward tăia cu atenție o scândură la dimensiunea necesară și, asudat, puse lemnul la o parte și apoi se întoarse.

— Mulțumesc încă o dată pentru trusa cu unelte, fiule, zise el, bine dispus.

Intrară să bea câte o bere rece. În living Jason rămase un timp cu ochii ațintiți la pendula veche. Era acolo de când își amintea el. La fel ca pe canapeaua lui Mark, își imagină că era din nou copil, când mama lui trăia încă, și își aminti de surâsul ei dulce.

Se simțea norocos pentru că avea două femei deosebite care îi îmbogățiseră viața. Una din ele era Kayla și nu putea decât să spere că ea va rămâne alături de el pentru restul vieții lui. Cealaltă fusese Donna, mama lui. Murise pe 27 iunie 2000; cu nouă ani în urmă – răpusă de cancer mult prea de devreme. Fusese diagnosticată în noiembrie, cu un an înainte, și după aceea se simțise bine vreme destul de îndelungată. Dacă nu ar fi știut, ar fi putut să creadă că nu se întâmpla nimic radical cu cancerul din trupul ei. Înainte de

luna iunie, chimioterapia pe care o făcea în fiecare săptămână la spital era singurul lucru care arăta că totul nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Edward și Jason speraseră că vor petrece măcar Crăciunul împreună.

Dar apoi, în ultimele două săptămâni de viață ale Donnei, starea ei se deteriorase rapid. Rămăsese până la sfârșit foarte puternică, indiferent cât de mari deveniseră durerile în acele ultime zile. Pierduse mult în greutate și trupul ei emaciat se topea în fiecare zi un pic mai mult. Jason și tatăl lui i-au fost alături când făclia vieții ei se stinsese, pur și simplu, ca și cum Dumnezeu ar fi suflat peste ea.

Mama lui fusese o persoană credincioasă, dar în unele cazuri fusese în stare să treacă lucruri cu vederea. Fusese o vreme când fiul ei tot aducea acasă diverse iubite, una după alta, și ea nu avusese niciodată nimic de obiectat. Donna își dăduse seama că Jason mai avea și alte interese în afară de biserică – chiar dacă, pentru a o face fericită, lipsea doar arareori de la slujba săptămânală ținută de părintele Abraham. Donna fusese președinta societății biblice locale, un fenomen rar întâlnit în zona Californiei liberale. Dar ea i se dedicase total și chiar reușise să recruteze câțiva noi membri.

Tatăl lui Jason nu era nici el prea mare adept al mersului la biserică. Până când ieșise la pensie fusese controlor de producție pentru un fabricant de echipamente agricole și interesat mai degrabă de echipamente, scule și gadgeturi, nu de Dumnezeu.

Donna își copleșea cu dragoste toată familia, dar mai ales pe fiul ei, Jason. Era trist că, dintre toți, ea fusese prima care se dusese. Pentru toate faptele ei bune fusese pedepsită cu o tumoare. Era de neînțeles.

Acest lucru venea puternic în sprijinul opiniei pe care o avea Kayla. Moartea era ceva monstruos.

Jason se simțea deprimat. Edward veni după el în living, își terminară berile și discutară despre petrecerea de ziua lui; era evident că tatăl lui se simțise cum nu se poate mai bine. Bineînțeles, Jason nu îi povesti nimic despre fotografiile polaroid. La ce i-ar fi folosit? Nici Edward nu i-ar fi putut da vreo explicație, iar Jason nu ar fi făcut decât să-l încarce cu problemele lui.

La volan, pe drumul înapoi spre casă, prin înverzitul Malibu, simți cum îl năpădea singurătatea. Nu doar din pricina stării de spirit în care se afla, ci și pentru că nu întâlnise aproape nicio altă mașină în trafic. Chiar și atât de aproape de frenetica metropolă Los Angeles, pe unele dintre drumurile asfaltate mai puțin importante, înconjurate de măslini și stejari, încă mai puteai să-ți imaginezi că erai ultimul om de pe planetă.

Nu, nu ultimul om de pe planetă.

Nu singur.

Ar avea parte de companie, în foc.

Pe nepoftite, nălucirea – dacă putea să-i spună astfel – din timpul hipnozei reveni. Focul care îl încercuise era înspăimântător. Lucrul acesta, în sine, nu era deloc ceva nou. Dar ceva stătea ascuns înăuntrul focului. Până atunci nu-și dăduse niciodată seama de asta.

Sunt sigur. Era viu. Focul era viu.

Ca urmare a ședinței cu Mark, acum se întreba dacă focul fusese întotdeauna viu – începând cu prima dată când coșmarul îi întrerupsese somnul, acum mulți ani în urmă, și până la acea ultimă oară.

Dacă Mark și Kayla nu l-ar fi chemat înapoi, poate că ar fi văzut mai mult, de exemplu ce era acel lucru care era acolo, alături de el, camuflat în spatele flăcărilor.

„Se uita la mine? Mă adulmeca? Mă cunoștea, oare?”

Chiar dacă erau întrebări interesante, el nu avea niciun răspuns. Și singurul mod în care putea să le

obținâ era să mai parcurgă o dată aceeași cale.

Aceeași cale către foc. Numai ideea era tortură pură și îl făcea să transpire.

•

Discută despre asta cu Kayla, dar, până la urmă, decizia era deja luată. Chiar acum, nu exista decât un singur om care mai putea să aducă lumină în această problemă. Un om în care avea destulă încredere ca să-i permită să scormonească în mintea lui. Mark.

Jason hotărî să riște. Făcuse primul pas. Al doilea era unul inevitabil. Să meargă la dentist ca să-și extragă măselele de minte nu însemna nimic în comparație cu perspectiva aceasta.

Kayla îl ascultă cu sentimente amestecate și îi spuse că ar fi în stare să facă orice, ca să aibă un viitor fără temeri. Stătu chiar în spatele lui când el îl sună pe Mark.

Jason stabili o întâlnire pentru ziua următoare, vineri, tot la ora cinci. Seara, când se duse la culcare, era convins că îi va reveni coșmarul.

„Nu am nicio grijă”, își repeta încontinuu, în efortul de a-și păstra calmul și stăpânirea de sine. Dar ideea era depășită, pentru că, mai mult ca sigur, avea griji. Dacă le nega existența, se păcălea singur. Mai întâi, însă, avea de trecut peste încă o noapte. Jason stinse lumina, pregătit pentru tot ce era mai rău.

A doua zi dimineață, se trezi după o noapte de somn neîntrerupt și fără vise.

•

Toți trei se simțeau încordați. Pentru el și Kayla, era de înțeles. Ceea ce îl trăda pe terapeut erau micile accese de tuse; întotdeauna tușea când era stresat. Jason își aminti de un examen parțial la Cal State, când se pare că Mark îi călcase pe nervi într-așa un hal pe colegii lui de clasă – pentru că tușea și își dregea încontinuu glasul –, încât fusese mutat într-o altă sală ca să-și termine testul acolo. Singur, cu un profesor chemat în grabă ca supraveghetor

personal. Jason nu fusese el însuși prezent, dar dăduse imediat crezare poveștii. Da, Mark era rezervat și stăpân pe sine în cele mai multe situații, dar când nu se simțea în largul lui, calmul de neclintit putea să se schimbe ca o frunză bătută de vânt.

Motivul nervozității lui de azi rămase nedeclarat. Jason considera că un psiholog trebuia să degaje mereu un aer firesc de siguranță. La urma urmelor, el era profesionistul, cu autoritatea pe care i-o conferea profesia.

Jason bănuia – spera – că stresul lui Mark nu avea la bază nimic altceva decât dorința lui de a-i fi de ajutor lui, ca vechi prieten. Ce se va întâmpla dacă ședințele acestea nu vor duce la niciun rezultat? Dacă rezultatul lor îl va adânci pe Jason și mai mult în confuzie? Dacă ar fi fost în locul lui Mark, asta ar fi fost o parte din motivul tensiunii.

Decise că de astă dată își va ține firea, indiferent de ce se va întâmpla.

Mark îl rugă să se întindă din nou pe canapea. Jason se supuse și încercă să se relaxeze. Exact ca prima dată, Mark îi ceru să meargă într-un loc unde se simțea în siguranță.

— Dar alege alt loc, nu Munții Santa Monica. Aș vrea de data asta să mergi în altă parte. Eliberează-te toată povara de pe umerii tăi. Unde te mai simți în largul tău?

Își aminti de câmpurile de sare din Utah, pe care le vizitase odată cu vechiul lui prieten, Bill Hallerman, unul dintre mulții lui prieteni din timpul colegiului. Își petrecuseră vara călătorind de colo-colo cu Buick-ul ruginit al lui Bill – exact înainte sau după ce Jason făcuse cunoștință cu Tommy Jones, „Regele automobilelor” – și agățând fete, așa că au băgat ceva viteză peste câmpiile albe ca zăpada.

Apoi îl auzi iar pe Mark – vocea părea să-i vină de la kilometri distanță, ca și cum ar fi fost la

telefon – care îl întreba dacă era gata să se întoarcă la Saddle Peak, unde era focul.

Rămase acolo, în Utah, pe nesfârșita întindere de sare, cu vârfurile zimțate ale munților în depărtare. În mintea lui era calm, tăcerea îl înconjura. El și Bill ar fi putut să fie ultimii oameni de pe pământ sau primii cosmonauți pe o altă planetă.

Nu voia să plece de aici.

Sigur că nu avea nicio tragere de inimă să se întoarcă la focul din Munții Santa Monica.

Apoi, însă, fără tragere de inimă, mintea i se întoarse în locul acela. Nu făcu niciun efort ca să ajungă acolo și iar era pe cărarea abruptă de munte, în același loc unde stătuse și data trecută.

De data asta simți cum îl cuprinde spaima la vederea tufișurilor pestrițe, pentru că acum știa ce se află dincolo de ele. Erau o poartă spre oroare și se temea să mai continue. Era speriat, dar nu avea încotro. Dincolo de perdeaua de verdeață, se afla secretul coșmarului său.

De la mare depărtare vocea lui Mark îl întreba unde se află.

— Sunt din nou în dreptul peretelui de frunziș, îi răspunse el.

— Mergi mai departe, a zis Mark.

— Nu știu…, a spus Jason, nehotărât.

Mark îi spuse că nu e obligatoriu, că o putea face altă dată, dacă acum nu se simțea în stare, că nu avea nicio importanță.

— Nu am încotro, răspunse Jason. Nu o să fiu niciodată pregătit pentru asta, dar trebuie să o fac. E mai bine să isprăvesc odată.

— Ești sigur? a vrut Mark să știe.

— Da, zise Jason după o clipă în care cântărise alternativele. Sunt sigur.

— Bine. Mergi mai departe. Poți să revii oricând dorești. E simplu. Doar pocnești din degete. Bine, Jason?

Jason repetă că o să continue și a început să meargă spre peretele de frunze, cu inima zbătându-i-se de parcă i-o lovea cineva cu un ciocan. Exact ca data trecută, păși pur și simplu printr-una din găurile negre și se trezi în întunericul profund al unei nopți fără lună.

Se opri preț de o secundă, să-și adune fiecare fărâmă de curaj pe care o avea. Nu că s-ar fi simțit cine știe ce curajos în momentul acela; era aici împotriva voinței lui și știa locuri mult mai bune, unde ar fi putut să fie. Locuri foarte *diferite.*

„Mark?" a întrebat sau s-a gândit să întrebe.

Nu primi niciun răspuns. În mintea lui era liniște.

„Mark?"

Tot nimic.

Legătura lui cu lumea de zi cu zi, cu Mark, părea să fi fost întreruptă. Nu mai exista nicio conexiune cu lumea, cu realitatea.

Își privi mâna dreaptă.

„Tot ce trebuie să fac e să pocnesc din degete și mă voi întoarce. Un fleac, pot să o fac".

Încă nu simțea nevoia să se întoarcă pentru că, deocamdată, nu vedea altceva decât întunericul, ca într-un beci. Jason a avansat pipăindu-și calea și întrebându-se unde va apărea rugul. De îndată ce gândul îi pătrunse în minte, apăru și focul, brusc.

Își dădu seama că putea să invoce focul din coșmarul lui, cu puterea minții. Oare asta era ciudat? Nu, într-un fel sau altul știa că nu făcea decât să călătorească înăuntrul propriei minți. Noaptea asta era doar o prăpastie din mintea lui, tot așa cum Noam Morain avea caverne în interiorul sufletului său, bântuite pe veci de un călăreț negru.

De fapt, nu era în Munții Santa Monica; nu plecase nicăieri. Tot ceea ce făcuse fusese să găsească o cale înăuntrul sinelui. Era mult mai deplin conștient de aceste lucruri acum, decât fusese data trecută.

„Bine. Dacă nu am făcut călătoria în afara minții mele și pot să mă gândesc la aceste lucruri, să mă gândesc doar, aș putea, la fel de bine, să accept ca și restul să-mi pătrundă în minte”.

Limbile de foc se năpustiră spre el, ca și cum ar fi putut să-l adulmece sau chiar să-l vadă; ca și cum ar fi fost cu adevărat vii. Era uluitor, dar în același timp chinuitor de moarte. Chiar și așa, Jason încerca în continuare să-și suprime senzația de panică. Focul se unduia spre el, făcea un cerc împrejuru-i. Îngrozit, urmărea ce se petrece, în timp ce căldura îi șfichiuia fața, ca tăișul unui cuțit.

Ar fi putut să scape dacă pocnea din degete – cel puțin așa spera. Mark îi promisese și el avea încredere în amicul său, dar cum ar fi fost dacă atunci când ar fi încercat, nu avea să se întâmple nimic? Ce-ar fi dacă el ar continua să rămână acolo, prins în capcana acelui infern?

„Dar nimic din toate acestea nu e real. Totul e doar în mintea mea. Nu are de ce să-mi fie frică – nu e decât o iluzie”.

Era surprins de cât de lucidă îi rămăsese gândirea.

Nu era nici urmă de panică, încă nu.

Apoi își dădu din nou seama că nu era singur. Înăuntrul focului era ceva. Nu era vorba de cunoaștere, de faptul că l-ar fi auzit sau văzut – îl simțea. Dacă ar fi avut curajul să rămână, l-ar fi și văzut; dacă pur și simplu s-ar putea abține să nu pocnească din degete sau să nu creadă că se va arde, dacă pur și simplu ar putea să aștepte.

Cu toate astea, simțea cum în spatele corzilor vocale i se aduna un răcnet. Spaima încerca să pună stăpânire pe el, devenea de nesuportat.

Flăcările se furișau tot mai aproape mai să-i atingă picioarele. Lama închipuită a căldurii o simțea de parcă era gata să-i facă fața fâșii. Nu mai putea să reziste; nimeni nu ar fi putut suporta.

Degetul mare și arătătorul mâinii sale drepte s-au atins. O pocnitură, doar una și totul s-ar termina.

„Arată-te. La naiba, arată-mi cine ești. Știu că ești aici. Arată-te, vreau să te văd!”

Încet, focul și-a schimbat forma. Oare era o siluetă care se elibera din infern? Era doar o iluzie? Strânse din ochi și apoi a privit atent la o pată în flăcări, care părea să se miște. Apoi, spre groaza lui, silueta făcu un pas afară din flăcări, spre el. O creatură cu cap, brațe și picioare – care ardea ca o torță. Flăcările învăluiau trupul ființei aceleia din cap și până în picioare. Nu avea chip. Flăcările îi acopereau complet fața – dacă ființa ar fi avut măcar ochi, un nas și o gură. Nu putea să fie o ființă omenească. Se zgâia îngrozit la ea. Un duh? Un spirit al focului? Neputincios, Jason nu făcu nimic atunci când creatura întinse spre el un braț arzând. Mâini în flăcări care se apropiau tot mai mult.

Răcnetul îi țâșni din gâtlej. Căzu pe spate. Degetul mare găsi arătătorul. Pocni din degete.

16. Mawkee

Când formele și contururile din biroul lui Mark începură să devină clare, el mai vedea arătarea ieșită din flăcări. Aproape că se rostogolise, literalmente, dintr-o lume în alta, dar, slavă cerului, cel puțin nu mai simțea durerea pârjolitoare a focului.

Mâinile Kaylei erau încleștate pe încheietura mâinii lui drepte; avea ochii căscați și plini de spaimă. Stătea ghemuită lângă el, iar Mark era în picioare, în spatele ei. Buzele i se mișcau, vorbea, dar Jason nu reușea să-l audă, ca și cum ar fi surzit brusc.

Încet, foarte încet, sunetul se strecură înapoi în lumea lui. Sună telefonul, dar Mark nu răspunse.

„Hei, răspunde la telefon", vru să spună, dar fu surprins să descopere că buzele nu i se mișcau. Și nici de ridicat nu se putea ridica, aproape ca și cum un sac plin cu pietre deasupra lui l-ar fi țintuit locului. Apoi, în fine, vocea lui Mark pătrunse până la el:

— … că ești bine, Jason. Ești bine?

Jason încercă să dea din cap și simți că i se clintește capul. Creatura în flăcări dispăruse.

— M-am întors, zise el cu vocea tremurândă.

•

Le povesti ce se întâmplase. Când le descrise cum focul căpătase formă și se transformase într-o siluetă, un ciot umblător și incandescent, răsuflarea i se opri în gâtlej. Le descrise ceea ce văzuse. Să exprime însă cum se simțise era cu mult mai complicat. Groaza formidabilă pe care o simțise nu o putea transmite decât în formă diluată. Empatia nu putea să meargă mai departe.

Cuvintele pe care le rostea i se păreau goale, nu reușeau nici pe departe să exprime panica aceea

care îl acaparase în timpul hipnozei.

— Așadar, chiar era ceva în foc, încheie Jason, tremurând. Sau focul s-a transformat în ceva, nu știu să spun.

— E înspăimântător, zise Kayla, în șoaptă.

— Mark, tu ce crezi despre toate astea?

Jason își privi prietenul. Mark își freca obrazul cu palma.

— Jason, ăsta e doar începutul analizei. Se pare că există un fel de experiență sau o serie de experiențe reprimate. Imaginile acestea sunt reprezentările simbolice a ceva, asta cel puțin e clar. Oricum, ai făcut o treabă excelentă la ședința de azi. Ai reușit să-ți ții firea. Nu ai uitat nicio clipă unde te afli și cum să ieși din transă.

— Mulțam. Dar acum ce facem?

— Întotdeauna mi-a plăcut să asemăn ședințele de felul acesta cu decojitul unei cepe, zise Mark. Primul strat s-a desfăcut, dar încă nu s-a terminat. Va trebui să revii acolo de câteva ori, încă. Să decojești strat după strat. Nu va fi plăcut, dar o să te ajut dacă vrei.

— Dacă o să continui chestia asta, n-o să o fac decât cu tine, îi răspunse Jason.

— Sunt de aceeași părere, interveni Kayla.

Jason rămase o clipă gânditor, în tăcere. Nici măcar una dintre întrebări nu-și găsise încă răspunsul. Ce era cu focul acela din viziunile lui? Pentru Dumnezeu, ce era creatura aceea în flăcări? Și ce legătură aveau toate acestea cu cele trei mesaje?

Mark avea dreptate. Procesul ar putea foarte bine să semene cu decojitul unei cepe. Dar Jason simțea că Mark greșea cu privire la un lucru. Cu fiecare strat care dispărea, se iveau tot mai multe întrebări.

Ședința îl epuizase pe Jason și ar fi dat aproape orice să poată înghiți vreo câteva aspirine și să reușească să doarmă. Cel puțin dacă ar fi fost sigur că scapă de visele despre arătarea spăimoasă.

— Putem să ne oprim aici? întrebă el.

— Bună idee, fu Mark de acord. Și cred că ar fi bine să așteptăm câteva zile înainte de a relua ședințele. Dacă încercăm să forțăm lucrurile, efectul ar putea să fie nedorit. Ce zici dacă ne vedem iar săptămâna viitoare, în aceeași zi, aceeași oră?

— OK. Așa să facem, a spus Jason.

El și Kayla își luară la revedere de la Mark. O lăsă pe Kayla să conducă până acasă. Tot drumul l-a cercetat constant.

— O să-mi revin, îi spuse Jason.

— Da, o să-ți revii. Totul o să fie bine.

Vocea ei nu era convingătoare.

•

Odată ajunși acasă, Kayla nu fu foarte vorbăreață și își tot rodea un deget. Jason, la rândul lui, nu reușea să-și scoată din minte arătarea și focul. Scoase o sticlă de vin alb din frigider. Eticheta nu-i dădea niciun indiciu despre calitatea lui, dar își aminti prețul: 4,99 dolari.

— De cât plătești, de atât primești, nu? murmură el, deschizând sticla și turnând în două pahare.

— Vino, haide să ne bucurăm puțin de aerul proaspăt, îi zise el Kaylei când trecu pe lângă ea și ieși pe veranda din spatele casei.

Kayla se așeză lângă el pe canapeaua veche și el o cuprinse cu brațul pe după umeri. Stătură așa un timp, bucurându-se amândoi de priveliștea din fața lor.

— Jason? zise ea, în final. Vrei să stăm de vorbă?

Făcu tot posibilul să zâmbească.

— Sigur, zise într-un final. Dă-i drumul. Tu ce crezi despre asta?

— Cred…, începu ea, apoi scutură din cap. Pur și simplu nu știu. Dar îmi tot umblă prin cap.

— Și mie la fel.

Jason o trase mai aproape de el. Avea nevoie de soția lui. Acum, mai mult ca niciodată. Pielea îi

mirosea a flori. Parfumul dulce era plin de amintiri.

O cunoscuse acum mai bine de patru ani, în timpul unei cine de afaceri. Brian Anderson îl invitase din nou la una dintre ieșirile lui în oraș cu clienții: Joe Daniels și Alvin Smith, de la Weinstein Productions, unul dintre cei mai mari producători de televiziune din strălucitorul Oraș al Îngerilor[5]. Fusese o seară plăcută și reușită petrecută la The Duchess, un restaurant elegant de pe Sunset Boulevard.

Toată seara însă atenția lui Jason se îndreptase aproape numai spre chelnerița care le servise la masă. În timp ce le lua comanda, el o complimentase pentru modul artistic în care își strânsese părul în coc, deși nu avea obiceiul să măgulească personalul restaurantelor. Cupidon, însă, ascuns undeva, își trimisese săgeata spre el. Când, mai târziu, se întrebă despre propriile acțiuni, ajunse la concluzia că îl fermecase vocea ei sexy și ușor răgușită.

În timpul antreurilor, el primise un telefon și se scuzase de la masă. Rămăsese într-un colț al restaurantului, cu telefonul mobil lipit de ureche, în timp ce ea îl urmărea de la distanță. Își reprimase pornirea de a se duce la ea ca să-i spună „Te-am căutat toată viața mea”.

Dar nu era așa de îndrăzneț, iar întâlnirea nu ar fi dus la nimic dacă el nu și-ar fi uitat cardul de credit. Când se îndreptau spre mașini, la finalul serii, Jason își pipăise buzunarul de la piept al cămășii și descoperise că dăduse cardul de credit și semnase chitanța, dar cardul nu-i fusese înapoiat. Le ură iute noapte bună celorlalți și se întoarse în restaurant. Inițial, chelnerița fusese surprinsă să-l vadă din nou, dar apoi îl ajutase să-și recupereze cardul. Se pare că ea uitase să i-l înapoieze, scuze, mii de scuze. Avusese intenția să-i spună că era în ordine, dar în schimb, ceea ce el făcuse – sub un

imbold de moment – fusese să-și pună mâna peste mâna ei.

Privirile li se întâlniseră. Apoi ea își așezase cealaltă mână peste a lui. Ochii îi străluceau și, fără nicio vorbă, acela fu momentul în care se produsese conexiunea dintre ei.

Chiar a doua seară Jason revenise să ia cina la The Duchess. Singur. Și lucrurile evoluară apoi destul de rapid.

A aflat că Kayla studiase la Heald College, o școală care pregătea secretare. Călătorise timp de șase luni prin Europa, cu rucsacul în spate și acum încerca să-și găsească o slujbă. Dar nu era ușor să găsească un serviciu potrivit și de aceea era chelneriță.

A, da, și mai era și povestea cu Ralph. Prima dată când au ieșit să bea un pahar împreună, nu pomenise nimic despre el. La a doua lor întâlnire, i-a povestit. De-a lungul anilor Jason a aflat treptat mai multe informații, dar niciodată întreaga poveste. După moartea lui Ralph, ea a plecat în Europa și a vizitat mai multe țări. Călătoria îi fusese plătită în parte de părinții ei, în parte cu banii pe care îi câștigase chiar ea, din slujbele avute pe la baruri și cârciumi.

Nu peste mult timp el începuse să petreacă mai multe nopți la ea acasă decât în casa lui, care era în reparații. S-au căsătorit în februarie, la un an și opt luni de la cina de afaceri de la The Duchess, într-o zi însorită, ca de primăvară. Erau îndrăgostiți și nu mai voiau să aștepte. A fost o zi de neuitat. Între timp, Kayla obținuse slujba pe care o avea și acum, la Demas Electrical, un serviciu care îi plăcea mult.

Erau căsătoriți de aproape doi ani și jumătate. Nu avuseseră niciodată probleme. Cu excepția lunii aprilie din 2008, când mai întâi murise bunica ei, iar apoi – în august – bunicul Kaylei, amândoi bunicii ei materni.

Pierderea celor doi îi frânsese inima. Pe urmă, în luna noiembrie a aceluiași an, Rose Salladay, o prietenă cu care obișnuia să joace sqwash[6], fusese ucisă într-un accident de mașină, ceea ce transformase totul într-o tragedie și mai mare. Kayla intră într-o depresie care dură luni întregi.

Recent murise și unchiul Chris. Firește, mai ales felul în care el părăsise această lume constituise un șoc uriaș. În primele câteva zile, ea nu făcuse decât să plângă. În timpul ceremoniei funerare Kayla fusese palidă ca varul, cu ochelari de soare care îi ascundeau ochii înroșiți. Jason se așteptase să treacă un timp înainte ca ea să fie în stare să depășească această pierdere, dar rămase plăcut surprins când, curând după înmormântare, Kayla reuși să-și reia viața normală. Încă nu îndrăznise să o întrebe cum de părea să facă față așa de bine de astă dată, de teamă ca întrebarea lui simplă să nu-i redeschidă vechile răni. Poate că avea oarecare legătură cu faptul că o nenorocire întâmplată în familia ei sau prietenilor apropiați era mai traumatizantă pentru ea decât moartea unei persoane relativ străine.

Indiferent cum ar fi fost, moartea o tulbura, pentru a folosi o expresie blajină.

El se temea de foc, ea avea *chestia* asta.

•

Se trezi din cauza unor trosnituri diabolice. Patul îi luase foc. Limbi înalte și furioase se ridicau în jurul lui și al Kaylei care dormea încă. În față îl izbea o căldură dogoritoare. La piciorul patului era o siluetă care ardea scânteietor – spiritul focului. Panicat peste fire, nu reuși să facă decât atât: să pocnească din degete. Nu se întâmplă nimic. Flăcările nu dispărură, nici creatura. De data asta nu mai era vorba de un coșmar, nici de hipnoză; acum era ceva *real.*

De la arătarea înfricoșătoare veni un sunet zbuciumat, aidoma vuietului flăcărilor întețite. Sau

poate că era un vaiet, un geamăt șuierat? I se păru că aude ceva între cele două.

Mawkee…

Șuierul părea să vină dinspre focul înăbușitor.

Arătarea se trase mai aproape, acum era chiar pe pat, se târa spre el și Kayla. Căldura era îngrozitoare. Flăcările ascundeau încă fața făpturii.

Acum ajunsese foarte aproape, ridică o mână arzând, gata să-și pună degetele în flăcări pe fața lui, să i le bage în ochi, gata să…

Un țipăt pătrunzător izbucni din gâtlejul lui Jason.

Și apoi se trezi. Din nou.

Nu era nicio arătare, niciun foc… nicăieri.

Lângă el Kayla stătea ridicată, țeapănă ca o scândură, și îl privea fix.

— Încă un coșmar, zise el, înfiorat, înainte ca ea să poată spune ceva. Unul foarte real, de astă dată.

„Mark nu mi-a închis mintea cum trebuie” fu primul lui gând.

Al doilea a fost „Mawkee?”

Fonetic, includea cuvântul *cheie*[7] în el.

Cheia către ce?

Își puse capul transpirat înapoi pe pernă, silindu-și inima care îi bubuia în piept să se potolească. Din nou, focul nu fusese decât în mintea lui. El avea adesea coșmaruri.

Dar acesta era cel mai rău pe care îl avusese de multă, multă vreme.

17. Saddle Peak

A doua zi dimineață avu nevoie de câteva aspirine ca să potolească o durere de cap fioroasă. Nu știa ce să facă în legătură cu coșmarul. Fusese așa de sigur, în acele momente, că era treaz. Dar probabil se înșelase. Se pare că devenea din ce în ce mai puțin capabil să facă deosebirea între iluzie și realitate. În cazul acesta, avea cu atât mai mult motive să se îngrijoreze. Dar, oricum ar fi stat lucrurile, trebuia să meargă mai departe.

Imediat după ce luă două pastile pentru durerea de cap, îl sună pe Lou Briggs.

— Nu merge prea bine, Jason, îi spuse Lou. Încă nu am găsit piramida. Încep să cred că și mormântul a fost introdus în imagine tot cu Photoshop.

— E posibil? îl întrebă Jason.

— Nu pare probabil. Nu am reușit să găsesc o cale prin care să o pot face. Dar nici eu nu le știu pe toate. Îmi pare rău.

— Tu încearcă în continuare, mai spuse Jason înainte să închidă.

Aflat sub duș, gândurile i se întoarseră către tufișurile de pe cărarea care ducea la Saddle Peak. Oare de ce poarta către coșmarul lui se afla tocmai în acel loc? Crezuse că nu avea decât amintiri plăcute din locul cu pricina.

În sinea lui creștea dorința bruscă de a se duce acolo – nu să-l vadă din poziția culcat pe canapeaua lui Mark, ci cu ochii proprii. Avea nevoie să vadă el însuși tufișurile reale de acolo.

Îi pomeni Kaylei despre asta.

— E o idee bună, zise ea. Vin și eu cu tine.

Se gândi pentru o clipă să-l sune pe Mark, dar hotărî să nu o facă. La urma urmelor, și pentru

Mark era un weekend liber. Mai bine să meargă până acolo să arunce o privire.

Luară un mic dejun rapid și apoi ieșiră pe ușa casei Canyon View. Chiar și așa de devreme cum era, Fernhill era deja scăldat în căldura soarelui de iulie. Chiar dacă Jason nu locuia decât de câțiva ani în oraș, se simțea aici mai mult decât acasă. Localitatea cuibărită între munți era un rai de tihnă în comparație cu Los Angeles, care nu se afla decât la vreo patruzeci de kilometri mai departe.

Traversară cu mașina propriul Beverly Hills al Fernhill-ului, un cartier care își datora porecla numărului mare de artizani, artiști și autori care își luaseră reședințe acolo. Cei mai mulți veniseră din Los Angeles și se adunaseră aici în speranța că își vor găsi inspirația. Jason admiră casele sculptorului David Mayne, care își construise o reputație în cercurile artistice și a lui Richard Hawthorne, autor de romane cu suspans, aflate una lângă cealaltă. Cei doi reprezentau singurele nume faimoase din Fernhill. Își aminti ceva și chicoti, în ciuda tristeții pe care o simțea în sinea lui.

— O poantă secretă? întrebă Kayla.

— Mi-am amintit de petrecerea în grădină dată de Hawthorne anul trecut.

— A, aia, zise ea, fără să manifeste același amuzament. Cum aș putea să uit? A fost așa de stânjenitor!

Onorat foarte că fusese invitat, Jason își cumpărase un costum Armani nou, pentru ocazie. Apoi Kayla se întorsese de la barul petrecerii cu două pahare de vin alb. Dar se împiedicase de un cablu care alimenta luminile din grădină, iar conținutul ambelor pahare se vărsase pe pieptarul costumului său scump. O clipă simțise cum îl cuprinde furia, dar aceasta se topise când o văzuse pe soția lui devenind roșie ca sfecla. Sărise imediat să-l ajute și îi salvase costumul presărându-l cu sare.

La volanul mașinii Chrysler a Kaylei, Jason ieși din prietenosul lor orășel. Șase mii de suflete locuiau în Fernhill, dar era o comunitate cu o viață socială activă, așa că oferea o gamă largă de facilități, de la săli de Tai Chi[8], la întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi.

Nu le luă prea mult ca să parcurgă cei doisprezece kilometri spre parcarea de pământ de la poalele culmii Saddle Peak. Urcușul până la frunziș însemna încă alți cinci kilometri. Poteca mergea și mai departe, cale de câțiva kilometri, apoi se bifurca, dând excursioniștilor posibilitatea să aleagă unul din trasee, fiecare cu numele lui. Preferatul lor era Ocean High Trail.

Nu erau primii turiști de azi: câteva mașini erau deja în parcare. Își puseră încălțările pentru drumeții și porniră.

În timpul plimbării fiecare rămase adâncit în propriile gânduri, iar tăcerea dintre ei era ceva neobișnuit. Pe măsură ce se apropiau de destinație, Jason simțea un fior rece, în ciuda soarelui californian.

Iată și iarba înaltă unde el și Kayla făcuseră dragoste, chiar în spatele bătrânului stejar.

Și tot acolo, la vreo zece metri mai sus, acolo unde cărarea cotea brusc, erau tufele. Se opri.

— Și? întrebă Kayla.

Jason mai făcu câțiva pași, simțea cum crește în el o senzație de împotrivire, de parcă se apropia de marginea unei prăpăstii. Când ajunse în dreptul tufelor, descoperi că nu erau decât atât, nimic mai mult. Îi era teamă să atingă plantele, dar până la urmă dădu cu grijă la o parte câteva ramuri și le adulmecă, asemenea unei pisici aflate la prima ei incursiune afară.

Printre tufișuri existau zone fără vegetație, ceea ce el crezuse că erau găuri negre. Chiar dacă frunzișul părea exact așa cum îi apăruse în timpul ședinței lui cu Mark, el nu era în stare să își dea seama prin care dintre deschideri trecuse ca să

ajungă în întunericul straniu și în focul acela de iad.

— Ciudat lucru, murmură el.

— Ce? vru să știe Kayla.

— Nu știu unde e.

— Unde e ce?

Se dădu un pas înapoi, căută orbește și îi prinse mâna Kaylei.

— Ăsta e locul. Pe aici am intrat în timpul hipnozei. Dar…

În timp ce se gândea cum să continue, îi strânse mâna.

— Nu știu ce să fac mai departe. Am trecut pe undeva, printr-una dintre deschideri. Dar care era?

Niciuna dintre găurile negre din frunziș nu era trecerea către o altă lume. Pe pământul nisipos de sub tufe erau crengi uscate, frunze moarte, pietricele cenușii și câțiva bolovani, dar asta era tot.

Kayla nu zise nimic, dându-i lui Jason răgazul să se gândească.

Jason privea în sus și ascultă cu toate simțurile. Ciripitul păsărilor, foșnetul șoptit al frunzelor, adierea vântului, mirosurile dulci ale pădurii. Nu mai era nimic altceva. Absolut nimic.

Cu toate astea…

Cu toate astea, focul sfârâia undeva. Înăuntrul lui.

Se întoarse spre Kayla.

— Ceva mi s-a întâmplat.

Chiar dacă erau cuvinte rostite de el, nu le găsea deocamdată niciun înțeles.

— Înăuntrul meu… a murit ceva.

Chipul ei se înăspri deodată și pupilele i se dilatară, iar ea îi aruncă o privire ca de gheață. Era o privire pe care nu i-o mai văzuse niciodată până acum. Înțelese ce-i trecea ei prin minte, dar era prea târziu. Spusese ceva foarte, foarte rău, ceva ce ea nu dorise să audă.

— Nu vreau să spun că nu sunt în viață… nu știu ce am vrut să spun, zise el cu răsuflarea tăiată. Îmi pare rău. Uită ce-am zis.

O privi implorator. Kayla își feri privirea și-și trase mâna dintr-a lui.

— Dacă ai terminat aici, putem să plecăm? întrebă ea cu răceală.

— Da, cred că am terminat.

— Bun.

Ea îi întoarse spatele și porni să coboare. El mai așteptă câteva secunde, apoi o urmă, gândindu-se la ce spusese. Nu, ce scosese pe gură. Nu *el* spusese asta. Fusese…

„A venit de undeva din interiorul meu, dar nu am fost eu”.

Jason simți cum îi alunecă un fior pe șira spinării.

Dar îl rănea reacția Kaylei. Ea se îndepărta cu pași mari de el.

•

Atmosfera dintre ei nu se îmbunătăți nici după ce ajunseră acasă. Kayla se duse în micul birou și, din living, Jason o auzi vorbind la telefon. Era evident că avea nevoie să se descarce sporovăind cu prietenele. O lăsă în pace și se așeză gânditor în fotoliul suspendat de pe verandă. După o jumătate de oră intră înapoi în casă. Kayla era tot în birou. Nu mai vorbea la telefon, ci doar stătea acolo, privind tristă în gol.

— Hei, zise el voios. Am venit în misiune de pace.

Flutură stângaci un pumn pe jumătate strâns, imitând un steag alb de armistițiu.

— Putem să discutăm despre asta?

Dispoziția ei rămase neschimbată.

— Întotdeauna putem să discutăm, răspunse ea.

— Bine. Ce să fac să îndrept lucrurile?

Furia ei se topi ca un cub de gheață la soare și Kayla se încruntă îngrijorată.

— Jason, vreau să te ajut. Tu știi, adăugă ea, ridicând glasul, că eu chiar cred că e un lucru bun faptul că încerci să găsești o explicație pentru coșmarurile tale, indiferent cât de îngrozitoare sunt ele. Dar un lucru e sigur, tu ești în viață. Exiști. Te văd cum stai acolo și nu ești o fantomă.

— Nu sunt fantomă? zâmbi Jason. Ești sigură?

— Cum? făcu ea, consternată.

— Nu crezi că ar trebui să verifici? Să testezi dacă sunt chiar în carne și oase?

Kayla zâmbi și ea. În sfârșit! De prea mult timp nu-i mai văzuse zâmbetul. Privirea i se îmblânzise.

— OK, șopti ea, întinzând mâna. Vino, încoace, musiu.

•

Mai târziu, întinși unul lângă altul în pat, Kayla aduse chiar ea vorba despre întâmplările din ultimele zile.

— Pare să fie ceva ce tu ți-ai reprimat, începu ea, mă întreb…

— Despre ce e vorba, îi termină el gândul, obosit.

— Și chestia aia cu focul…, continuă Kayla, cutremurându-se. *Creatura* asta, cum îi spui tu. Ce e?

— Habar n-am, zise Jason. În visul meu de noaptea trecută am auzit un sunet. Mawkee. *Cheie.* Ce cheie?

Se întoarse spre ea și trasă sfârcul cu degetul.

— Totuși, sunt în continuare de părere că nu am fost niciodată într-un incendiu. Așadar, de unde îmi vine fobia asta? Și visele devin din ce în ce mai ciudate.

— Poate să fie vorba despre altceva, spuse ea.

— Ca de exemplu?

— Care este cea mai veche amintire a ta legată de foc?

— Doamne, Kayla, de unde să știu?

— Nu trebuie neapărat să fi fost tu însuți într-un incendiu, adăugă ea. Poate că ai fost martorul

unuia, ai văzut victimele, oameni care au murit. E o posibilitate, nu-i așa? Poate că focul și chestia aia au o legătură cu asta.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— S-a întâmplat vreodată ceva de genul acesta? Poate să fie asta explicația?

Jason scormoni adânc în amintirile sale.

— Nu, sigur nu, din câte îmi pot eu aminti, zise el apoi clătinând din cap.

— Cu toate astea, trebuie să fi avut vreun fel de experiență îngrozitoare legată de foc, mai insistă ea. Totul indică acum către așa ceva. Poate că a fost cu foarte mult timp în urmă. Atât de mult, încât ai uitat de atunci.

Jason își mai cercetă o dată amintirile.

— Înțeleg de ce ar fi rațional să credem astfel. Știi ce, hai să ne lămurim o dată pentru totdeauna. O să-l sun pe singurul om care ar trebui să știe.

Kayla ridică din sprâncene în timp ce el se ridică pe marginea patului și luă telefonul. Formă un număr și la capătul celălalt i se răspunse aproape imediat.

— Alo?

— Tată, eu sunt, a zis Jason. Ce faci?

— Excelent, băiete. Tyler și Roger vin încoace, trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Minunat. Unde mergeți?

— Nicăieri. O să bem o bere împreună. Mai mult de una, bănuiesc. Și probabil o să jucăm niște cărți.

— Așa, deci. O după-amiază cu băieții, comentă Jason.

— Exact. Mă menține tânăr, glumi Edward.

— Bravo ție, a spus Jason, pregătindu-se să atace subiectul. Ascultă, tată, vreau să te întreb ceva. Am mai vorbit noi despre asta până acum, dar trebuie să fiu sigur. E vorba de… știi tu, de felul în care urăsc eu focul.

— Da? zise Edward, coborându-și vocea.

Nu era subiectul lui preferat.

— Te-am mai întrebat și altă dată, știu. Cu toate astea, adăugă el inspirând profund, am avut vreodată, cu mult timp în urmă, vreo experiență care ar putea explica frica mea? M-am aflat vreodată aproape de vreun foc mare? E posibil să fi văzut ceva care, în fine, să mă fi înspăimântat?

— Haide, băiete, zise Edward. Dacă ar fi fost așa, ți-aș fi spus. Eu și maică-ta ne făceam atâtea griji cu hmm… există un cuvânt complicat care o denumește, care e?

— Pirofobie, șopti Jason.

— Exact. Ți-a revenit?

— Ei, nu e niciodată prea departe de gândul meu, răspunse Jason, păstrând tonul lejer. Mă întrebam doar cum Dumnezeu a început totul.

Edward oftă atât de tare că s-a auzit în receptor.

— Jason, te rog să mă crezi, dacă aș fi știut ceva, ți-aș fi spus demult.

— OK, bine. Atunci, încă o încercare. L-ai auzit vreodată pe Pete McGray pomenind ceva despre asta?

Edward rămase câteva momente tăcut. În liniștea care se lăsase, Jason putea să audă că tatăl lui nu era deloc fericit că îl amestecase pe Pete în chestia asta. Dar nu avea încotro. Trebuia să analizeze toate aspectele.

— Nu, fiule, nici pe el nu l-am auzit vreodată vorbind despre așa ceva. Crede-mă.

Jason se lăsă pe spate, dându-și părul din ochi.

— Înțeleg, tată. Trebuia doar să mai aud încă o dată asta.

Încheie conversația.

— A zis că nu, îi spuse el Kaylei. Nici tata nu are nimic nou de adăugat. Nu că m-aș fi așteptat la altceva.

— Atunci, ce se petrece? murmură ea, scuturând din cap. Poate că nu contează și că trebuie să dai totul deoparte, să nu te mai gândești la asta.

Jason avea dubii serioase că ar putea să o facă.

Până cu câteva zile în urmă, fusese un om fără griji și fericit. Viața îi era lină și clară. Era binecuvântat cu o minte ageră și un aspect plăcut, avusese o copilărie fericită, întotdeauna obținuse note bune în facultate, își găsise o slujbă bună și o soție minunată. Totul era în ordine. Absolut totul.

„Trecutul meu pare să fie limpede, se gândea el. Nu sunt urme de pârjol în trecut”.

Cu excepția cazului când, poate, se înșela. Din ce în ce mai mult, așa părea că stau lucrurile.

Noaptea era înmiresmată și încă la început. Îi gustă gura moale. Buzele lui hoinăriră mai departe, de pe gâtul subțire, la sânii ei plini și mai jos, spre abdomenul ferm. Apoi îi exploră cu limba cele mai intime cotloane. Ea gemea ușor, se trase mai sus puțin și își încolăci brațele în jurul umerilor săi. O sărută, ea îi zâmbi seducător și se lăsă înapoi pe pernele moi. O penetră și se implântă adânc, închizând pentru o clipă ochii. Când îi aruncă o privire drăgăstoasă, fu surprins să vadă rânjetul de pe chipul ei. Gropițele obișnuite erau tot în obraji, dar scânteia din ochi îi dispăruse. Ochii îl străfulgeraseră deodată, întunecați, negri ca iadul.

Pe obrazul ei drept apăru o pată cenușie. Solzi de piele începeau să se desprindă și el începu să simtă mirosul înțepător al fumului. Apoi obrazul ei stâng luă foc. Imediat, același lucru se petrecu și cu obrazul drept. Flăcări îi răbufneau din gură, focul îi mocnea în păr, flăcările i se prelingeau de-a lungul brațelor, pe trup și picioare.

Se trase înapoi, îngrozit. Focul o mistuia. Pentru o clipă, Jason fu cuprins de o panică oarbă. Dar în secunda următoare înțelese că toate astea nu puteau să se petreacă în realitate. Kayla dispăruse, iar el rămase cu ochii țintuiți la o făptură făcută din nimic altceva decât flăcări furioase. Flăcări care ar fi trebuit să cuprindă întreaga încăpere, dar nu o făcuseră. Kayla era singura care ardea. Dar nu mai era Kayla, era arătarea de foc. Făcuse dragoste cu chestia aceea?

Creatura se înălță grozavă. Brațele în flăcări se întindeau să-l cuprindă și din mijlocul flăcărilor fremătânde auzi din nou șuierul, aceleași sunete pe care le auzise și în coșmarul anterior.

Mawkee… Mawkee…

Arătarea de foc se târa spre el și Jason se dădu înapoi, împleticindu-se stângaci, și căzu jos din pat…

•

Tresări și se trezi.

Își agită brațele. Era încă în pat, nu căzuse. Kayla dormea liniștită și senină alături de el. Era noapte, întuneric, nu era niciun foc. Fusese un vis, doar un alt vis.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Simți cum i se prelingeau broboanele de sudoare pe față. Și mirosea duhoarea remanentă de carne arsă.

Cu ochii minții, Jason mai vedea încă flăcările, mai auzea vocea aceea teribilă care îi răsuna în urechi.

Dură mult până când respirația îi reveni la normal, până când bătăile inimii deveniră firești. Lângă el, Kayla nu se mișcase. Dormea în continuare.

Ieși în vârful picioarelor pe verandă, se așeză în fotoliul suspendat și-și îngropă fața în mâini, cu ochii închiși.

Până în acea după-amiază nu vorbiseră despre anxietățile lui. Ieșiseră în oraș la cină, în Malibu Palm, și se simțiseră minunat.

Când se duseseră la culcare, Jason era fericit și ostenit, convins că va trece noaptea fără să viseze. Iarăși nu avusese norocul să fie așa.

Disperarea îl măcina. Prima fotografie polaroid declanșase un șir de evenimente care începuseră să se ramifice din ce în ce mai mult. Acum se concentraseră pe propria anxietate legată de foc. Era o groază veche, încă de pe vremea când era doar un băiețel.

Apoi își aminti altceva.

Iar amintirea îl izbi ca o lovitură de pumn în plină figură.

18. Mapeetaa

Era ora trei și zece noaptea și el era treaz. Jason se ridică din fotoliu și intră din verandă în biroul lui, aprinse lumina și deschise dulapul din stejar. Pe raftul de sus era o cutie pe care o tot cărase după el de fiecare dată când se mutase dintr-un loc în altul, menținându-și astfel trecutul viu.

Jason puse cutia pe birou și rămase o clipă cu ochii la ea, lăsând tăcerea să îl învăluie. Asta îl calmă. Se simțea în sfârșit împăcat din nou, deși probabil că nu avea să dureze. Scoase din cutie lucrul care se găsea deasupra. Era un album de fotografii de culoare bleu-prăfuit, care conținea pozele din copilăria lui. Îl așeză lângă cutie. Apoi scoase un set de carnețele, foi de hârtii scrise și încă alte fotografii.

Când era mic obișnuia să deseneze cu frenezie. Acum își căută vechile desene și le găsi, aproape pe fundul cutiei. Scurta lui perioadă de calm interior se sfârșea din nou.

Multe dintre desene erau despre foc. O casă cuprinsă de flăcări. Un copac arzând. Ba, chiar un soare înconjurat de vâlvătăi.

Văzându-le după atâta vreme, trebuia să recunoască faptul că nu dăduse pe dinafară de talent creativ și, de fapt, nici acum nu era altfel. Desenele erau rudimentare, abstracte, *copilărești.*

Cu toate acestea, se pare că avusese dintotdeauna o obsesie pentru foc. Următorul desen era unul cu vreo zece morminte. Pietre funerare în poziții ciudate, care ieșeau din pământ, poate un cimitir. Puse foaia de hârtie pe birou și o netezi. Alte flăcări, pietrele funerare cuprinse de un nor mare și roșu care trebuia să reprezinte o formidabilă incandescență. Piatra funerară din

centru avea un nume mâzgălit pe ea, cu o caligrafie de copil.

„Mapeetaa”.

De acesta își amintise. De desenul acesta, cu acel cuvânt din el.

Se lăsă pe spate, își trecu degetele prin păr și își masă aripile nasului cu cele două degete arătătoare.

„Mawkee. Mapeetaa”.

Cuvintele erau diferite, dar întrucâtva similare. Mapeetaa era ceva ce scrisese el însuși, acum un sfert de secol.

Doamne, ce însemna asta? De unde venea?

Brusc, îl văzu cu ochii minții pe unchiul Chris, bărbatul care îi păcălise pe ei toți. Nu spusese niciodată nimănui că suferea de o formă incurabilă de cancer; ascunsese și faptul că făcuse o depresie din cauza asta. Și, lucrul cel mai important, că durerea era prea mare pentru a o mai putea suporta. Se spânzurase și lăsase în urmă doar un bilet. Jason l-ar fi ajutat, dar Chris nu-i dăduse prilejul. Nu dăduse nimănui ocazia de a-și oferi sprijinul în vreun fel.

Acum Chris îi apăruse în minte, nu doar viu și sănătos, dar cu aproape douăzeci sau treizeci de ani mai tânăr. Barba nu îi era așa de lungă cum avea să fie mai târziu, părul nu era la fel de cărunt și încă nu semăna cu un Moș Crăciun fără costum.

Chris își mișca buzele, spunea ceva, dar Jason nu putea să-l audă. Cu toate astea, i se păru că știe care era cuvântul rostit de Chris. Țâșni cu putere din amintirea lui Jason, ca un delfin care se pregătește sub luciul apei pentru un salt elegant.

•

Kayla se trezi și își dădu seama imediat că Jason nu era alături de ea. Ridică din sprâncene. Era duminică, o zi în care, de obicei, el nu se scula odată cu zorile. Căscă și se întinse leneșă,

adunându-și curajul de a părăsi căldura confortabilă a patului. Mai întâi picioarele. Degetele găsiră papucii și Kayla se încălță. Apoi se sculă, își puse un halat de casă și porni în căutarea lui Jason.

El era în birou, în fața computerului. Luă ostentativ ceasul Donald Duck de pe masa de lucru din stejar, așa de mare, că aproape umplea micul birou, și se uită la oră.

— Opt și cinci, duminică dimineața. Ar trebui să fii încă în pat. Orice motiv pentru care te-ai sculat așa de devreme ar trebui să includă și faptul că mi-ai făcut o ceașcă de ceai.

Îl necăjea. Ieri fusese de-a dreptul furioasă pe el, dar nu-i plăcea sentimentul. Nu voia să fie supărată.

— O ceașcă de ceai vine acuși.

Se aplecă spre el, îi sărută obrajii aspri de la barba care îi crescuse și aruncă o privire spre ecran.

— Ce făceai?

— Căutam, răspunse el.

— Ce căutai?

— Ești prea curioasă pentru ora asta matinală.

— Tu ești de vină. Tu mă faci curioasă.

— Ce zici dacă îți povestesc la micul dejun? Nu e un plan bun?

— Desigur.

•

Îi povesti cum se trezise în timpul nopții și nu mai reușise să adoarmă. Și cum își amintise brusc de ceva. Un cuvânt nou și enigmatic. Nu îi spuse că în visul lui ea se transformase într-o torță vie. Un alt lucru pe care nu-l dezvălui fu despre desenul lui și Chris, care, în amintirea lui spusese același cuvânt. O făcu tocmai ca să evite orice fel de capcană care ar fi putut-o arunca pe Kayla din nou în depresia ei despre cum acest mister căpăta din ce în ce mai mult un iz de ocult.

— Mapeetaa, zise Jason, exact așa cum simțea că ar fi rostit cuvântul și Chris, chiar dacă nu putea să fie sigur. Începe cu litera M. Exact ca în fotografie. Și seamănă puțin și cu Mawkee.

— Vrei să spui că M vine de la Mawkee sau Mapeetaa? Ce înseamnă Mapeetaa?

— Nu am nici cea mai mică idee. Mi se pare că sună destul de enigmatic.

— Aproape ca un zeu indian sau ceva.

— Nu dacă te iei după Google. „Mapeetaa" nu a dat niciun rezultat la căutare. Dar ar fi chiar mai ciudat dacă nu ar însemna nimic.

— Bineînțeles. Probabil că înseamnă ceva. Dar ce?

Jason strânse din umeri și se ridică.

— Mai vrei o chiflă?

Îi întinse coșul cu pâine și ea luă un croasant.

— Ce, Jason? Ce înseamnă?

Luă și el unul, îl tăie în două și întinse niște gem pe el.

— Kayla, nu am nici cea mai mică idee. De aceea căutam pe Google. Trebuie să încep de undeva.

Ea se uită la el cu croasantul încă în mână.

— Și cuvântul ăsta, Mapeetaa, ți-a venit în minte așa, deodată?

— Da, așa.

Mințea? Pe de o parte, nu, întrucât cuvântul răsărise brusc, asemenea unei comori pierdute pe care marea o readuce uneori la țărm; dar, pe de altă parte, îl folosise chiar el, acum mult timp în urmă.

— Deși acum încep să mă îndoiesc despre felul cum e scris. Mă întreb de ce…

S-a uitat un moment la ea, pe gânduri.

— Poate că se scrie altfel.

Kayla își umplu paharul cu suc proaspăt de portocale.

— Să spun drept, am sperat că măcar o dată nu va trebui să discutăm despre tot balamucul ăsta, zise ea.

Jason își dădea seama că era sinceră. Vorbea din adâncul inimii. Kayla voia să-și planifice viața. Să aibă copii, să fie fericită.

Chipul lui căpătă o expresie abătută.

— Trebuie să aflu, Kayla. Altfel, n-o să-mi găsesc liniștea. De aceea nu pot să renunț.

Nu, nu putea să renunțe, indiferent de părerea ei.

•

După micul dejun Kayla strânse masa. Jason se întorsese înapoi în birou, probabil să caute în continuare pe Google.

Ea deschise ușile glisante către verandă. Nu era nevoie să folosească o cheie, pentru că Jason uitase din nou să le încuie. Întinse laveta de bucătărie pe un scaun, la uscat și își luă un răgaz ca să admire panorama din fața ei, scăldată în lumina soarelui de dimineață. Auzi o voce agitată, care venea de undeva din dreapta. Ușor încruntată, se întoarse și făcu câțiva pași spre colțul verandei, între gardul viu și treptele care coborau spre aleea pentru mașini unde era parcată mașina ei. Vocea se dovedi afla vecinului lor, Allan. Se părea că îl luase la trântă un furtun de grădină care se încăpățâna să reziste eforturilor lui de a-l descâlci. Pentru o clipă, pe chip i se ivi un zâmbet. Se răsuci și intră înapoi în casă. Apoi, imediat se întristă.

Mapeetaa. Rosti cuvântul cu glas tare, ca pentru sine. Felul în care îl rostise acum avea o notă amenințătoare.

Zări calendarul de pe perete și propria ei însemnare de pe el. În dimineața asta trebuia să se fi dus la jogging cu Simone. Se cunoscuseră pe când erau amândouă chelnerițe la The Duchess și deveniseră prietene apropiate.

Kayla uitase complet de planurile lor. Se gândi să o sune pe Simone ca să anuleze întâlnirea. Dar apoi se răzgândi.

„Poate că ar trebui să mă duc. S-ar putea să-mi facă bine să respir aer proaspăt pentru câteva ore”.

Decise să nu anuleze întâlnirea. Aici, în casă, moara îngrijorărilor continua să macine, de fiecare dată peste aceleași preocupări și griji ca întotdeauna.

Nu era vorba numai de Jason. Kayla se gândea și la Ralph care, în felul lui, fusese la fel de fascinat de moarte ca și Jason.

Ralph fusese obsedat de trupul lui și de sănătate. Nu se atingea niciodată decât de produsele cele mai sănătoase, refuza să stea în aceeași încăpere cu persoane care fumau și era aproape prea atletic. Dacă nu mergea la sală fie și doar o seară, devenea nervos. Uneori suferea de accese de tristețe pentru că viața era prea scurtă, mult prea scurtă. Ea nu-l luase niciodată în serios. „Mda, nu trăim decât vreo optzeci și ceva de ani sau pe aici. Și, ce?”

Pentru el asta nu fusese niciodată un subiect de amuzament.

„N-o să ajung niciodată atât de bătrân, Kayla, spusese el odată, în timpul unui episod de melancolie. O să fiu demult plecat atunci. Nu voi trăi prea mult”.

Kayla îi tot spunea să nu o mai sperie. După atacul de cord al lui Ralph, ea se gândi adeseori la cuvintele lui profetice și stătu de vorbă cu oameni care avuseseră experiențe similare. Auzise niște povestiri extraordinare. Una care îi rămăsese cel mai bine în minte era aceea pe care i-o povestise Matthew Henson, membru într-unul din acele grupuri de sprijin, despre prietena lui, Claire Simpson.

Între ei fusese dragoste la prima vedere. Două suflete pereche, destinate să se întâlnească într-o bună zi. El era îndrăgostit peste măsură de ea, sentimentul era reciproc și nimic nu părea să stea în calea fericirii lor. La cinci luni după ce se cunoscuseră – el avea douăzeci și cinci de ani, ea era cu trei ani mai mică – deciseseră să se căsătorească.

Asta ar fi trebuit să fie toată povestea. Dar ceva se schimbase. Claire începuse să se comporte straniu. Avea nevoie ca Matthew să-i spună cât de mult o iubea, iar și iar, în cele mai ciudate momente – când el se afla în ședință sau cu prietenii la bar. Îi telefona și cerea să-i mărturisească dacă o iubește. Primele câteva dăți fusese romantic, dar destul de repede se răsuflase. Matthew o întrebase pe Claire de ce făcea asta, dar ea nu-i putea da niciun răspuns. Singurul lucru pe care îl spunea era că *trebuia* să o facă.

Pe urmă s-a îmbolnăvit. Situația s-a înrăutățit și au chemat un doctor. Acesta nu a găsit nimic în neregulă la ea și a sugerat să i se facă un control la un spital. Apoi lucrurile au început să o ia la vale. Claire a fost diagnosticată cu o tumoare canceroasă cu evoluție agresivă, localizată undeva în trupul ei fragil de numai douăzeci și doi de ani. Doctorii nu au putut să o vindece și i-au spus că mai are între trei și șase ani de viață. Nu a mai trăit decât cinci zile.

Matthew a fost devastat, zdrobit. În ultimele zile și ore înainte de moartea lui Claire, vorbise mult cu ea și își spuseseră tot ceea trebuiau să-și spună. Discutaseră și despre acel lucru.

Kayla îi pusese lui Matthew întrebarea: Claire știuse? Avusese și ea o premoniție despre propria moarte?

Matthew încuviințase. Claire îi spusese că îl iubea, dar că „el” fusese întotdeauna mai puternic. Matthew o întrebase ce voia să spună cu „el”. Kayla nu a uitat ce-i spusese Matthew despre răspunsul lui Claire.

„Trebuie să mă întorc la Dumnezeu. Vrea să mă întorc la El”.

Ideea era că, într-un fel sau altul, Claire știuse că nu avea prea mult de trăit.

Dar dacă boala de inimă a lui Ralph ar fi fost diagnosticată la timp? Atunci cum ar fi fost?

S-ar fi rezolvat toate sau el ar fi murit din alte cauze? Același lucru era valabil și pentru cancerul lui Claire. Oare fusese cu adevărat inevitabil ca ea să se „întoarcă la Dumnezeu” atât de curând? Dacă tumoarea ar fi dispărut, ar fi apărut o altă boală care s-o răpună?

Kayla ajunsese în final la concluzia că toată lumea moare până la urmă. E un dat. Dar, de la moartea lui Ralph, nu mai era ceva ce ea putea să accepte pur și simplu. După aceea, de fiecare dată când murea cineva apropiat ei, vechea rană se deschidea iar, simțea durerea morții lui Ralph. Și ea rămânea de fiecare dată devastată.

Dar mai era convinsă de ceva. Cei care trimiteau morții o invitație deschisă își ispiteau soarta.

Asta simțise în primele luni îngrozitoare după moartea lui Ralph și azi tot așa simțea.

Dumnezeu o chemase oare la El pe Claire Simson în floarea vârstei?

Ar face Dumnezeu așa ceva?

Kayla refuza să creadă asta.

Moartea lui Ralph ar fi putut să fie prevenită dacă un doctor ar fi descoperit la timp defectul congenital al inimii lui. Claire ar fi fost încă în viață dacă boala ei canceroasă ar fi fost diagnosticată mai devreme. Acesta era felul Kaylei, practic, și credea în el. Orice altceva era un nonsens, un nonsens ocult, plin de superstiții.

Kayla mai credea că poate și ea era parțial vinovată de moartea lui Ralph. Dacă l-ar fi convins să-și facă niște controale regulate. L-ar fi putut convinge să consulte un doctor care l-ar fi putut trimite la un specialist și…

Apoi Ralph ar fi fost sănătos și acum ea ar fi măritată cu el.

Oricum, ea nu-i spusese niciodată să-și facă niște controale medicale pentru că el părea întotdeauna perfect sănătos și îi luase vorbele sumbre cu rezervă. Cu foarte mare rezervă.

Ea nu era de vină, asta înțelegea, dar tot se simțea prost. Oricum o dădea, ar fi putut să facă mai mult, dar nu o făcuse.

Iar acum, Jason. Fotografiile erau misterioase. Coșmarurile lui, tulburătoare. Silueta în flăcări era pur și simplu îngrozitoare și adăuga o nouă notă ocultismului pe care îl ura așa de mult.

De când sosiseră fotografiile polaroid, ea însăși era prinsă în capcana unui coșmar. Tot ce dorea era să se trezească la începutul unei noi zile, o zi senină, cu cer albastru, fără întunericul care îi domina acum zilele.

„Tot ce vreau e să fiu fericită cu Jason, să avem copii și să ne trăim viața. E prea mult ce cer?”

Se aplecă peste tejgheaua de la bucătărie, brusc sleită de puteri.

Spera ca lucrurile să stea mai bine după ce va fi alergat cu Simone. În clipa de față Canyon View i se părea ca un cavou.

•

Kayla ieșise cu Simone. Se pare că întâlnirea fusese stabilită cu ceva timp în urmă. Spusese că o să-i facă bine să-și mute atenția asupra altor lucruri și Jason era de acord.

După plecarea ei, Jason se întoarse la încercările lui de a afla ce ar putea să însemne misterioasele cuvinte *Mapeetaa* și *Mawkee.*

Cu mintea aiurea, se gândi la momentul când murise Rose Salladay. După înmormântare, Kayla nu mai ieșise din casă săptămâni întregi și toate eforturile lui de a o alina avuseseră doar efectul contrar. Într-o zi, când încercase să-i spună că indiferent cât de groaznic părea ceea ce se întâmplase ea nu ar trebui să se lase atât de afectată, Kayla o luase complet razna. „Nu-mi poți dicta ce să simt, Jason Evans!” îi strigase ea, furioasă, după care aruncase cu două cești de porțelan de perete, făcându-le țăndări. De atunci, Jason devenise foarte precaut când venea vorba de moarte și, treptat, ajunsese să înțeleagă care era,

mai exact, punctul sensibil al Kaylei. Rose nu avea decât treizeci și trei de ani și moartea ei fusese, și în acest caz, una nedreaptă.

Jason bătea darabana cu degetele pe blatul gros al biroului. Zărea afară vârfurile canioanelor, care azi aveau o nuanță bleu-gri. Ochii îi rătăceau prin încăpere și admiră planta luxuriantă, singurul lucru care mai înviora spațiul restrâns. Avea un nume complicat, latin, pe care Jason nu și-l amintea, așa că îi spunea pur și simplu planta-trestie.

Apoi se uită la ecran, unde scria că nu sunt rezultate pentru căutarea lui, *Mapeetaa.*

— Poate că ar trebui să încerc altceva, mormăi Jason.

Scrise pe tastatură

mawkee

Îi apărură câteva mii de intrări. Cercetă lista. Mawkee era un nume din New York, un nume arab, un râu, un cântec al unei trupe. Dădu clic pe unele dintre linkuri, dar nu găsi nimic care ar fi putut avea o relevanță pentru situația lui.

Din cine știe ce motiv rămăsese convins că trebuia să încerce și alte ortografii.

mapitaa

Încă un cuvânt pe care Google nu-l cunoștea.

Mapita

Brusc, se afișară 4 130 de rezultate, cele mai multe de pe site-uri în limba spaniolă. Intră în câteva dintre ele. Se pare că Mapita era o zonă muntoasă din Argentina, dar și o regiune din Spania; mai exista o altă Mapita în Guineea și Google mai găsise și o companie farmaceutică având același nume.

Jason se luă cu mâinile de cap. Nu ajungea nicăieri.

Mawkee. Mapeetaa. Mapitaa. Mapita. M.

„Și acum ce fac?”

Fotografiile erau pe birou, lângă el. Le luă și le studie din nou, atent mai ales la ultima dintre ele; cu privirea fixată pe litera M, ca un magician care fixează marginea pălăriei exact înainte ca iepurii să înceapă să sară afară din ea.

Încercă tot felul de sunete, chiar vag asemănătoare cu Mapeetaa. Deodată, încremeni. Ceva urca bolborosind din străfundurile memoriei sale.

Nu era Mapeetaa.

Jason se ridică în picioare. Se plimba cu pași mari prin cameră. Se așeză și scrise două cuvinte

mount peytha

și apăsă pe enter. Se afișară circa 200 000 de rezultate despre orașul Mount Peytha, o localitate din deșertul Arizona, la granița cu statul Nevada. Știa lucrurile astea pentru că el și Kayla fuseseră în apropiere nu mai demult decât anul trecut, în drum spre Las Vegas și marele Canion. Orașul era la jumătatea distanței dintre autostrada interstatală 15, spre Vegas, și autostrada interstatală 40, care mergea către Flagstaff. Ocoliseră orașul pe centură și nu-l vizitaseră. Jason nu fusese niciodată acolo.

Dădu click pe primul link, *mounpteythacity.com,* și pe ecran apăru site-ul oficial. Informații de la autoritățile locale, un link de turism, aeroportul, imagini panoramice ale zonei înconjurătoare. Intră pe site, întrebându-se: „Oare ăsta să fie?”

În același timp, simțea nevoia să meargă acolo. Era un sentiment foarte puternic, de parcă o voce în capul lui striga că acela era locul, iar picioarele lui ar fi vrut să se pună imediat în mișcare.

M. Mawkee. Mapeetaa. Mount Peytha. Nu erau foarte apropiate – dar, în același timp, se gândea că

existau asemănări fonetice.

Își frecă gânditor buzele.

„Orașul Mount Peytha. Ce e cu el? Ce se întâmplase acolo?”

O altă parte din gândurile lui aruncase o cană de apă rece ca gheața peste mintea lui înfierbântată.

„Stai puțin, tu n-ai fost niciodată în orașul Mount Peytha”.

Nu, așa era. Auzise de el, asta era tot… poate că în adolescență, pe când el și Bill Hallerman petreceau în Utah. Mai făcuse și altceva decât să meargă la petreceri – o pereche de buze roșii și pline, ca niște cireșe, o fată pe care o chema Sonja, îi fulgerară pe dinaintea ochilor minții.

Care era numele ei de familie?

Jason încercă să-și amintească, dar fără succes.

Poate că prima dată când băgase în seamă numele Mount Peytha pe o hartă a fost în timpul vacanței în Utah, cu Bill, deși era convins că nu fusese niciodată în acel oraș.

Acum, însă, orașul îl atrăgea și trebuia să se ducă acolo. Fu nevoit să se controleze ca să nu pună mâna pe cheile de la mașină.

Se cramponă cu mâinile de brațele fotoliului.

Ce avea locul acela? Ce se întâmpla cu el?

Își acoperi fața cu mâinile, încercând cu disperare să-și adune cât de cât gândurile care-l frământau.

„*Trebuie* să merg la Mount Peytha”.

Senzația nu îl părăsise. De ce?

„Pentru că acolo există ceva ce trebuie să aflu”.

Părea logic. Luă din nou în mână desenele lui din copilărie. Mormintele în flăcări. Cuvântul „Mapeetaa” pe una dintre pietrele funerare.

„Doamne, oare acolo se află cimitirul?”

Simți în minte ceva care aducea cu o explozie. Până în acea clipă se gândise că acel cimitir ar fi putut să fie oriunde în Statele Unite. Cu toate astea, în sinea lui știa că nu era așa.

Dar apoi interveni bunul-simț. Chiar credea că știe? Sau doar spera? Ori își închipuia lucruri? Nu avea nicio idee, doar senzația că era o marionetă, târâtă într-o vâltoare. Ce-ar fi dacă…

Ce-ar fi dacă găsea cimitirul din Mount Peytha? Și piatra funerară din a treia fotografie? Firesc, un gând îl conduse la altul. În realitatea neprelucrată prin Photoshop ar putea să existe o piatră de mormânt fără litera M, dar cu numele celui decedat. Care era acel nume?

„Ești mort. Crezi că ești în viață, dar tu nu exiști”.

Și asta ar putea să indice…

„Că numele meu se află pe piatra aceea funerară”.

Sentimentul că atinsese punctul unei miraculoase revelații îl părăsi repede. Se întorsese iar de unde plecase, pentru că asta era absurd. El era viu. Și dacă era după el, așa voia să rămână încă mulți ani.

O altă explicație își croi drum spre suprafață.

Jason o lăsă să apară, încet, până când ajunse o imagine mai limpede.

Trase adânc aer în piept, se ridică în picioare, își încrucișă brațele și le apăsă pe piept. Avea crampe îngrozitoare în burtă. Fugi afară, se aplecă peste balustrada verandei și vomită. Încet, greața începu să îl lase.

Ridică ochii spre albastrul limpede al cerului. Razele de soare îl orbiră cu strălucirea lor. Nu își feri privirea, ci se lăsă străfulgerat de sfera albă de pe cer.

Deodată, Jason înțelese cum era posibil să fi murit.

19. Planuri

Kayla ajunse acasă pe la patru și jumătate. Alergarea cu Simone fusese plăcută, iar după aceea trecuse pe la casa părinților ei. Părea mai liniștită decât dimineață și mai aproape de firea ei de dinainte.

Jason își petrecuse ultimele câteva ore în bucătărie. Era un loc prielnic meditației. Asta făcuse în timp ce frigea puiul, fierbea cartofii și tăia legumele pentru o salată. Când Kayla intră în casă, el tocmai bătea spuma de ciocolată pentru desert.

Ochii ei sclipiră la vederea creațiilor lui culinare. Zâmbetul i se transformă într-un hohot de râs când Jason îi propuse să facă o baie împreună înainte de a se așeza la masă.

Pregăti cada și deschise o nouă sticlă de vin. Nu una ieftină, de astă dată, ci un Chablis bun, importat din Franța. După ce se afundară amândoi în apa aburindă, el închină paharul spre ea.

— Mulțumesc, zise Kayla. Cărui fapt îi datorez acest răsfăț?

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc pe tine, Jason. Dar te rog să-mi spui motivul adevărat pentru…

Ea ținea paharul de vin într-o mână, în timp ce cu cealaltă își masa puțină spumă peste sfârcuri și sânii rotunzi ca merele, pe gât și umeri, oftând, odată cu alte gesturi, mai intime.

— … acest regal divin.

— Adevăratul motiv? zise el, apăsându-și gânditor bărbia cu un deget. Crezi că am motive ascunse?

Ea îl privi cu ochi întrebători. Plăcerea erotică era înlocuită de o oarecare doză de neîncredere.

— Știu că ai un motiv ascuns. Te cunosc de destulă vreme.

Nu trecuse prea mult de când folosise acest truc ultima dată, ca să obțină ce voia, când nu reușiseră să cadă de acord unde să meargă în vacanță. Ea ar fi vrut să exploreze Munții Cascadelor, din Canada. El preferase statul Utah. La ultima lor sesiune de baie și cină decisese că anul acesta vor vizita Utah, iar Canada, anul viitor. „N-ai decât să mă șantajezi cât vrei, dar așa o să facem”, îi spusese ea hotărâtă.

— Chiar așa de transparent sunt pentru tine?

— Te ascult, Jason.

El începu să vorbească. Îi povesti liniștit despre cum îi venise ideea cu orașul Mount Peytha. Poate că greșise cu acel straniu cuvânt „Mapeetaa”. Deși nu fusese niciodată în Mount Peytha, acum simțea o pornire teribilă să viziteze orășelul din deșert. Poate că va descoperi ceva acolo.

— De exemplu, ce?

Jason își drese glasul.

— Mapeetaa ăsta nu mi s-a năzărit din senin în minte.

Cu calm, ca și cum nu avea prea mare importanță, îi povesti Kaylei despre desene. Ea îl lăsă să termine, dar se uita la el cu expresia cuiva care tocmai mușcase dintr-o lămâie.

— Cu alte cuvinte, e posibil ca acest Mapeetaa să se refere la Mount Peytha, iar cimitirul cu piatra funerară din ultima fotografie să fie acolo.

Kayla lovi marginea căzii și fulgi de spumă își luară zborul.

— Încă un lucru nou, desenul acesta. Tot mai ești un bărbat cu secrete, Jason Evans.

— Nu aveam niciun motiv să ți le arăt. Nu e ca și cum te-ar fi înveselit dacă le priveai.

— Un cimitir în flăcări? Nu, mulțumesc, se bosumflă ea.

Jason oftă și își șterse un norișor de spumă de pe nas.

— Dar ai dreptate, desigur. Trebuie să pun toate cărțile pe masă. Așa că, asta fac.

— OK. Bine, oftă Kayla. Să presupunem, hai, doar, să presupunem că ai dreptate în legătură cu Mount Peytha. Ce crezi că ai să descoperi acolo?

— Exact așa cum am spus, sper să găsesc mormântul acela.

Se aplecă peste el și își puse cu grijă paharul pe pardoseala din gresie. De zile în șir tânjea după scânteia veselă care făcea ca ochii ei să pară de obicei atât de vioi.

— Și ce crezi că este așa de important la mormântul acela?

Jason se afla pe un teren minat, pentru că asta nu era ceva despre care Kayla își dorea să discute. Dar avea nevoie de sprijinul ei. Nu voia să facă fără ea ceea ce plănuise să facă.

— Dacă ai să citești cu atenție ce e scris pe fotografiile polaroid, începu el precaut, ca și cum ar fi pășit pe o podea plină de cioburi de sticlă și fiecare pas, fiecare vorbă puteau să însemne o agonie – atunci s-ar putea să am o explicație. S-ar putea să greșesc, dar este posibil. Dacă nu ne gândim la ceva, nu o să ajungem nicăieri. Eu m-am gândit. Așa că, ascultă-mă, fii deschisă la minte și ascultă!

— Te ascult, răspunse ea cu o voce aspră.

— Vieți anterioare, zise Jason.

Kayla căscă ochii.

— Destul de deplasat, zise ea pentru că el tăcea.

— Kayla, încearcă să mă asculți până la capăt. Nu este chiar rar în cazurile de pirofobie. Crede-mă, în ultimii douăzeci de ani am citit destul de mult despre anxietăți. Am găsit și alte istorisiri de genul acesta pe internet, azi-dimineață. Una dintre ele era despre un băiat de opt ani, speriat că îi va arde casa până în temelii. E povestea vieții mele, pe scurt. Și băiatul acela devenea agitat de îndată ce aprindea cineva o lumânare. Dar a fost supus terapiei cu hipnoză regresivă și s-a întors în trecut,

într-o viață anterioară. În viața aceea avea doisprezece ani și a descris o casă din lemn. Într-o noapte, s-a trezit în miros de fum. Casa luase foc. Băiatul sau copilul care era pe atunci a încercat să scape. Nu a reușit să iasă și a murit în foc. După acea ședință, băiatul a înțeles de unde îi veneau anxietățile și asta le-a făcut să dispară.

Jason făcu o pauză.

— O altă poveste e despre mama unui băiat în vârstă de cinci ani. Acesta tot spunea despre „înainte, când eram mare”. Copilul, Tyler îl chema, spunea că se numise Doyle „înainte”. La un moment dat, mama lui a decis să stea de vorbă cu el despre asta și Tyler i-a descris un câmp de bătălie. Erau bărbați care îi împușcaseră camarazii de arme.

O privi pe Kayla cu toată sinceritatea.

— Tyler s-a întins pe burtă și a imitat poziția unui soldat care se pregătește să tragă cu arma. Și-a întins piciorul stâng, l-a îndoit puțin pe cel drept și a zis că și-a pus „degetul în jurul inelului”, adică pe trăgaci. După aceea a fost „înaripat”, lovit de un glonț. Avusese dureri îngrozitoare, inima începuse să-i bată puternic și spaima aproape că-l gâtuise. Atunci a sosit soldatul care îi luase viața lui anterioară. „Eu eram tot cu degetul pe inel, dar bărbatul acela venea spre mine. Am vrut să mă mișc, dar durerea era prea mare. M-a împușcat și pe urmă am murit”, a zis Tyler. Când mama lui l-a întrebat ce s-a întâmplat după ce el și-a dat ultima suflare, băiatul s-a înveselit. „Apoi am crescut în burtica ta și inima mea a început din nou să bată”.

Jason a sorbit din vin, să-și ude gâtul uscat.

— Pentru că Tyler nu a putut să indice datele și locurile, mama lui a consultat un expert în hipnoza regresivă. Acesta s-a gândit că Tyler ar fi putut să fi fost un soldat în timpul conflictului de la granița mexicană, pe la 1880. Tyler, în pielea lui Doyle, putea să fi făcut parte din trupele guvernamentale care s-au luptat cu rebelii într-un moment când

forța acestora fusese mult subestimată. Amintirile din acea viață îi lăsaseră lui Tyler anumite anxietăți. Mama lui a relatat că fiul ei nu suporta să vadă cum cineva se târăște amenințător spre o altă persoană. Aceasta avea probabil de a face cu felul în care fusese ucis pe când era Doyle, se gândea ea. Întins acolo, pe jos, îngrozit și în suferință, nu putuse să facă altceva decât să aștepte inevitabilul glonț final.

O privi pe Kayla și continuă:

— Cine știe, poate că asta e tot. Dacă reîncarnarea este ceva real, nu o închipuire, și sunt milioane de oameni care așa cred, atunci toate astea pot să sugereze cel puțin că am avut o viață anterioară și că, poate, am murit într-un incendiu.

Kayla își sprijini capul pe marginea căzii, încoronat de un nimb de spumă, și-și suflă câțiva clăbuci de pe mână. Rămase o vreme tăcută.

— Tu nu crezi pe bune în chestiile astea, nu? întrebă ea, într-un final.

— Nu am spus asta. Tu nu crezi în ele.

— Ai dreptate. De ce trebuie să începem să bântuim prin viețile noastre trecute? Cine spune că nu există alți factori, perfect materiali, care acționează? Ce ar spune un psiholog despre asta?

— Te-am rugat să fii deschisă la minte pentru alte posibilități.

— Iartă-mă că sunt sceptică.

— Asta înseamnă să te eschivezi, Kayla.

— Și tu faci tot asta.

Jason își mușcă limba. Nu trebuia să se certe. Nu voia ca discuția să se transforme în scandal. Continuă:

— Admit că există o hibă în teoria mea.

— Ia, spune-mi, rosti ea încruntată.

— Fără pozele polaroid nu am purta acum această conversație. Dar cum putea fotograful să știe dacă am avut o viață anterioară? Și de unde ar ști data exactă a morții mele? Este imposibil. Nu cred nici pentru o clipă asta.

— Deci, fără vieți anterioare? întrebă Kayla, cu ceva mai multă speranță.

— Încă n-am terminat.

— Aha.

Nu-și putea ascunde dezamăgirea din glas.

— E singura teorie pe care o am și nu sunt gata să o arunc la gunoi, deocamdată. Tot mai vreau să merg la Mount Peytha. Trebuie să mă duc să văd locul acela cu ochii mei.

— Știam eu că o să vrei ceva de la mine, a zis ea.

Stânjenit, Jason tăcu.

— Ai de gând să mă rogi să merg cu tine, continuă Kayla. Și dacă n-o s-o faci sau dacă nu vrei să vin și eu e aproape ca și cum m-ai părăsi.

— Exagerezi, Kayla, nu te părăsesc, nici prin gând nu-mi trece așa ceva. Însă, da, asta era ceea ce voiam să te rog. Vino cu mine. Te rog!

Kayla a făcut o mină acră.

— Am încotro? Tu o să te duci, oricum. Și dacă nu sunt cu tine, acolo, o să mă simt și mai rău.

Kayla rămase o clipă tăcută, fixând cu privirea un punct undeva deasupra capului lui Jason.

— Am, însă, o condiție.

— Care?

— După Mount Peytha, dacă vor continua coșmarurile, te duci înapoi la Mark. Dar poate că o să scapi de ele dacă uiți de toată nebunia asta. Au mai dispărut și înainte, îți amintești? Acum au revenit din cauza fotografiilor, și nu din alte motive. Mi-aș dori, mai degrabă, să stai locului și o vreme să nu mai faci nimic. Fotograful se pare că a încetat și el. Poate că ai dreptate și nu reprezentă o amenințare la viața ta. S-a dat la fund, slavă cerului, așa că putem să facem și noi la fel.

— Dar așa nu ajungem nicăieri. În plus, poate că pe 18 august o să se întâmple totuși ceva.

— Uneori problemele dispar dacă nu le dai importanță, chiar tu mi-ai spus asta și nu o singură dată.

— Te folosești de argumentele mele împotriva mea.

— Și care e problema ta? a continuă Kayla, neclintită. Cineva zice că ai murit. E o nebunie. Dacă, în ciuda acestui fapt, tu te apuci să cauți cimitirul ăla…

Ridică ochii în tavan, ca și cum acolo era ceva interesant de văzut.

— Cum să-ți explic? Mi-e teamă că o îți vâri mâna într-un viespar și că, drept urmare, se vor întâmpla lucruri îngrozitoare. S-ar putea ca tu însuți să declanșezi ceva. Cine știe? Eu vreau să ne vedem de viețile noastre. Să trecem peste asta. Îmi promiți că o să încerci?

— Bineînțeles, eu…

— Îmi *promiți*?

— Eu…

Se uită în ochii ei albaștri, care îl implorau să spună da.

— Îți promit, a zis.

Ea și-a rezemat capul de marginea căzii, afundată în stratul de spumă.

— Și chiar zici că nu ai mai fost niciodată în orașul ăla?

— Da.

— Păi, mi se pare foarte ciudat.

— Și mie, mărturisi Jason.

— Când vrei să mergem?

— Cât mai curând. Nu mâine, ci poimâine.

— Și cum o să ne aranjăm cu slujbele?

— O să ne luăm liber.

— Ești foarte grăbit.

— Kayla, începu el, mai calm decât se simțea, de fapt, pur și simplu *nu mai pot* amâna chestiunea asta.

Ea oftă.

— Cât va dura călătoria?

— Trei zile. Una să ajungem acolo, o zi să cercetăm și apoi, a treia zi ne întoarcem.

— Și asta e tot? se interesă ea, mijindu-și ochii. Ai mai făcut și altceva azi după-amiază, în afară de faptul că mi-ai pregătit cina?

— Onorată instanță, recunosc. Am căutat pe internet informații despre Mount Peytha. Se pare că e un oraș fermecător. Multe sporturi nautice. E chiar lângă fluviul Colorado și lacul Mojave, aproape de Laughlin, Nevada. I se mai spune micul Las Vegas. Și, hm…, își drese el glasul, are un cimitir foarte mare. Am adresa. Nu pot să-ți spun cum arată pentru că nu au o pagină web, iar antreprenorul de pompe funebre nu mi-a putut face o descriere prea limpede.

Kayla se așeză brusc în capul oaselor, rostind, cu o voce așa de groasă, încât păru aproape un geamăt:

— Antreprenorul?

— Da, răspunse el, privind-o pe furiș. Am uitat să-ți spun. Azi după-amiază am sunat la Capela funerară a lui Cleigh Abbeville. Am găsit numărul în *Pagini Aurii.* Am pretins că fac cercetări asupra istoriei propriei familii și că investigațiile mele genealogice m-au condus în Mount Peytha, unde speram să găsesc mormântul unei rude. Mi-a lăsat impresia că primește destul de des astfel de telefoane…

— Jason, nu te mai învârti pe după plop, făcu ea.

— Bine. Am stabilit o întâlnire cu el. Mă așteaptă… ne așteaptă miercuri dimineață, la ora unsprezece.

— ’Mnezeule, chiar că n-ai avut astâmpăr, rosti Kayla, încruntată. Miercuri? Asta înseamnă că trebuie să plecăm marți. Ce vrei să afli de la omul ăsta? Cum ziceai că-l cheamă?

— Cleigh. Chuck Cleigh. E o afacere de familie. Mi-a zis ceva despre un fiu pe care îl pregătește. Încă nu știu sigur ce am să-l întreb. Cred că ar trebui să vedem întâi cimitirul. Poate că nu ar fi

trebuit să-l sun înainte de a merge acolo, dar acum, asta e…

Vorbele i se stinseră pe buze.

— Și asta e tot? vru să știe Kayla.

— Da, cam asta e.

— Deci, dădu ea din cap, e posibil ca miercuri să se termine povestea. Îți vei fi făcut investigațiile și putem să ne vedem de viață.

În timp ce rostea asta, trupul ei spunea mult mai multe. Jason se sprijini cu ambele mâini pe marginea căzii.

— Nu crezi o iotă din ce spui, nu-i așa?

Chipul ei se îndepărta și mai mult, în timp ce ea se lăsa pe spate.

— Uite, continuă Jason, e posibil să fiu departe de a fi terminat în 18 august. Poate că Mount Peytha e doar începutul. Aș putea să-ți promit o sumedenie de lucruri, dar mai am doar câteva săptămâni până atunci și habar nu am ce ne așteaptă, Kayla. La naiba, am nevoie de sprijinul tău!

Ultimele lui vorbe fuseseră prea aspre și regretă imediat că le rostise.

Ea clătină din cap, hotărâtă.

— O să merg cu tine, o să te sprijin și o să mă port frumos, dar după asta s-a terminat și te duci înapoi la Mark. Sau mergi la poliție, dacă mai apar și alte amenințări. Dacă mă iubești, fă cum îți spun, măcar o dată!

Părea foarte categorică și chiar așa era; Jason își cunoștea bine soția.

Îi trecu un gând prin minte sau poate că o voce îi șopti asta la ureche. Că avea să o piardă. Că avea să piardă tot ceea ce avea.

Încercă să amuțească acea voce.

•

Se trezi tresărind și se uită la ceasul digital – era 2:12 a.m. Capul îi plin de gânduri neclare, care dădeau pe dinafară, sărind de colo-colo înăuntrul

craniului său, ca niște mingi de cauciuc. Kayla dormea lângă el.

Se sculă și se așeză din nou pe fotoliul lui de pe verandă. Oare când va putea din nou să doarmă o noapte întreagă? Nu i se mai întâmplase de zile bune asta. Mingile săltărețe din capul lui se potoliră în sfârșit. Privi întunericul înmiresmat, ascultă sunetele familiare ale insectelor.

Totul se schimbase. În mintea lui Jason, vechea lui viață se terminase.

Se afla în pragul unei noi existențe.

20. Mount Peytha

Drumul parcurs cu automobilul Chrysler al Kaylei fusese sub cinci sute de kilometri. Cu o zi înainte, Kayla aranjase prima să lipsească de la lucru trei zile. Pentru Jason fusese mai complicat, din cauza nenorocirii ăleia de campanii pentru Tommy Jones. Fu nevoit să facă apel la dreptul lui contractual la concediu fără plată și silit să înghită furia șefului său, ca parte a înțelegerii.

Marți porniră pe autostrăzile 10 și 15, care îi conduseră spre autostrada 40, drept peste deșertul Mojave, spre Needles.

După aceea, nu mai erau decât vreo treizeci de kilometri pe autostrada 59, până în orașul Mount Peytha. Prânziră în apropiere de Ludlow. Pe lângă o stație ruginită de benzină și o băcănie mică și dărăpănată – DACĂ NU CUMPERI DE AICI, AMÂNDOI SUNTEM ÎN PIERDERE!, zicea un afiș pus la intrare – mai exista un restaurant Wendy, un Kentucky Fried Chicken și unul Desert Rest Steakhouse. Kayla și Jason optară pentru cel din urmă. După-masă își continuară drumul pe șoseaua acoperită cu asfaltul bituminos care lucea de căldură, flancat pe ambele părți ale drumului cu pământ albit de soare, nisip deșertic, tufe uscate și cactuși, cu ierburi unduitoare, cauciucuri de camion explodate, gropi de gunoi și parcări de tiruri, unele după altele.

— Ce ai aflat despre Mount Peytha pe internet? întrebă Kayla.

— Localitatea Mount Peytha…, începu Jason, alungând o muscă închipuită de pe parbriz, a fost întemeiată în secolul al XIX-lea de către un pionier excentric, pe nume David Laurel. A înființat un oficiu poștal, și-a băgat nasul peste tot și locuitorii au numit orașul Laurelville.

— Un tip modest, observă Kayla.

— În timpurile acelea, Laurelville era un loc popular printre căutătorii de aur, continuă Jason. Există câteva mine abandonate în jurul orașului Mount Peytha. Dar totul s-a schimbat apoi. Puținul aur s-a terminat, iar căutătorii s-au mutat în alte zone. Laurelville a început să decadă, până când, la începutul secolului XX, nu a mai rămas decât un oraș fantomă. Printr-o coincidență, vechiul cimitir este singurul vestigiu vizibil din fostul Laurelville. Iar acesta este fix lângă cel nou.

— Pare interesant.

— Orașul Laurelville a fost repus însă pe hartă ca Mount Peytha, mulțumită unui baraj care a fost construit pe lacul Mojave. Au început construcția în 1942, dar realizarea ei a fost amânată pentru câțiva ani în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Abia în 1953 a fost terminată. Timp de jumătate de secol…

O gheară înghețată, apărută parcă de nicăieri, părea că i s-a încleștat împrejurul gâtului, tăindu-i respirația.

„Timp de jumătate de secol, Laurelville fusese mort, crezând doar că e viu. Dar el nu mai exista. După acei cincizeci de ani, Laurelville s-a reîncarnat și a devenit Mount Peytha”.

— … O jumătate de secol mai târziu s-a ridicat noul oraș, numit, ai ghicit, după vârful cel mai înalt al lanțului muntos din regiune. La început nu a fost decât un sat. În 1980, erau vreo douăzeci de mii de locuitori. Acum sunt peste patruzeci de mii și consiliul municipal speră să ajungă la o sută de mii peste alți cincisprezece ani. Vor să atingă acest număr axându-se pe activitățile de turism și agrement. Mai important, încă, speră să profite de prezența în apropiere a orașului Laughlin, dedicat jocurilor de noroc și situat la câțiva kilometri dincolo de granița cu statul Nevada.

— Laughlin purta la rândul lui numele fondatorului orașului, care a trecut pe deasupra

acestei regiuni cu avionul său, acum aproape douăzeci de ani, și s-a gândit că ar fi un loc bun să fondeze un paradis al jocurilor de noroc. A început cu un mic hotel și acum există unsprezece cazinouri. Tot Laughlin este motivul pentru care Mount Peytha are un aeroport. Cele mai multe dintre avioanele care aterizează și decolează de aici sau destul de multe sunt zboruri pentru clienții cazinourilor.

— Deci, vânătorii de bogății din trecut s-au întors, într-un fel, conchise Kayla, filosofic. Numai că aceștia de azi nu se mai obosesc să scurme albia râului cu sita pentru aur, ci preferă să tragă în schimb de maneta unor aparate cu fructe.

— Ai putea spune și așa, făcu Jason. Este unul dintre punctele cu cele mai ridicate temperaturi din Statele Unite. Vara se ating ușor treizeci și opt de grade, cu șaisprezece sau douăzeci de grade în timpul iernii. De aceea, din ce în ce mai multă lume se înghesuie aici să petreacă lunile de iarnă.

— Este în primul rând o destinație turistică, așa ai zis. Deci, cu ce te poți distra?

— Cu tot felul de lucruri, răspunse Jason. Drumeții în munți, excursii la vechile mine. Concursuri de rodeo, sporturi nautice, chestii din astea. Peisajul se spune că e uluitor și oferă activități distractive pentru toată lumea.

— Știi ceva, ai putea să te gândești să-ți faci o carieră în publicitate, îi zise ea.

Jason o privi zâmbind. Făcuse o glumă. Nu se mai întâmplase asta de ceva vreme; de prea multă vreme. Pe de altă parte, nici el nu fusese cea mai veselă persoană din lume în ultimele zile.

— Am uitat să spun că poți să faci o călătorie cu un vechi vas cu zbaturi; știi de care, cu roțile alea imense. Mount Peytha este un loc extraordinar pentru pescuitul sportiv și are așa de multe evenimente festive, că nici nu știu de unde să încep. Pe scurt, e un adevărat paradis.

„Și eu mă duc acolo să vizitez un cimitir”.

Surâsul i se șterse de pe chip.

Kayla îl studie, iar el nu ar fi fost surprins dacă ar fi aflat că și ea se gândea tot la asta.

Continuă să conducă în tăcere.

•

Ieșiră de pe autostrada 59 și intrară în localitatea Mount Peytha la ora patru fără un sfert. Fluviul Colorado, albastru-argintiu, care îi însoțise pe partea stângă a drumului de o bună bucată de vreme, dispăruse din vedere. La fel și copacii pitici și țepeni, palmierii de pe marginea drumului și formațiunile stâncoase cu crestele zimțuite ale munților de la orizont.

Erau înconjurați acum de clădiri și grădini, pe ambele laturi, unele uscate, altele bine întreținute și udate. Mount Peytha era un oraș cu bungalow-uri albe, luxoase vile albe și case mai mici, albe, evident din categoria imobilelor mai ieftine de pe piața imobiliară locală.

— Deci, recunoști ceva? îl întrebă Kayla.

Jason s-a uitat în jur curios și a clătinat din cap.

— Nu.

— Chiar nu ai mai fost niciodată aici?

— Aș putea să jur.

— Nu se poate să mai fie și un alt motiv pentru care ai vrut să vii aici, în afară de imboldul tău interior? Poate pentru că ai citit despre locul acesta? Sau pentru că ți-a spus cineva despre Mount Peytha?

Jason a ridicat din umeri.

— Sigur, e posibil să fi vorbit cu cineva care a pomenit despre orașul acesta. Dar, din câte știu eu, aceasta e prima dată când vin aici.

— Și ce simți?

— Într-un fel ciudat, nu pot să spun, răspunse Jason cu o mână pe volan și cu cealaltă frecându-și bărbia. Nu simt nimic, de fapt. Poate că e prea devreme.

•

Mai întâi căutară un motel. Nu le luă prea mult. Aleseră Mount Peytha Inn, aproape de autostradă. Ieșiră din Chryslerul cu aer condiționat într-o căldură solidă și fierbinte și intrară la recepție. Recepționerul plictisit, un hispanic tânăr și slăbănog, se uita expert cu un ochi la televizorul mic instalat sus, într-un cort. Urmărea un talkshow pe ecranul albicios, în timp ce se uita și la Jason care completa o fișă de cazare. Pipăi după un set de chei de pe masa din spatele lui și le dădu camera cu numărul nouă. Câteva clipe mai târziu, Jason și Kayla își duceau bagajele înăuntru. Camera era spațioasă și surprinzător de curată, chiar dacă Kayla fusese puțin îngrijorată de asta, după ce-l văzuse pe recepționer.

— Ce facem acum?

— Facem un duș, a propus el.

— După aia. Mai avem câteva ore până se întunecă. Dimineață trebuie să ne întâlnim cu antreprenorul de pompe funebre, dar mai înainte va trebui să aruncăm o privire prin cimitir. Ai planificat să mergem să-l vedem astăzi după-amiază sau mâine, înainte de întâlnirea cu Cleigh?

Jason s-a scărpinat în dosul urechii.

— Nu vreau să iau toate deciziile și să te exclud, așa că tu ce vrei să facem?

— Toată treaba asta a fost ideea ta, Jason Evans, așa că să nu începi…, răspunse Kayla cu mâinile în șold, indignată. Apoi flutură din mână, disprețuitor: Nu contează, nu vreau să ne sărim în beregată. Dacă mă întrebi pe mine, ar fi mai bine să mergem chiar acum la cimitir. Să terminăm odată.

— Așa facem, a zis Jason. Dar mai întâi trebuie să aflu cum ajungem, pentru că nu am decât adresa. Tipul de la recepție trebuie să știe.

— Atunci îți propun să te duci imediat la duș și pe urmă să-l întrebi. Între timp mă aranjez și eu.

Jason a făcut un duș rapid și apoi l-a întrebat pe recepționer cum se ajungea cel mai ușor la cimitir

– Cimitirul St. James. A mai întrebat și cum se ajunge la Capela Cleigh Abberville. Tânărul slăbănog se încruntă un pic, dar nu puse niciun fel de întrebări.

Întors în camera lor, el aștepta să iasă Kayla de la duș. Brusc, începu să se simtă agitat. Probabil pentru că acum ajunseseră chiar în Mount Peytha și erau pe cale să caute cimitirul.

Ce-ar fi dacă St. James se va dovedi că este același cimitir din fotografiile polaroid?

Aștepta o clipă, lăsând gândul să se așeze.

În acest caz, era clar că se află pe cale de a afla adevărul.

„Dar trebuie să continui, nu-i așa? Există măcar o cale de întoarcere?”

Jason luă cele trei fotografii din micul dosar negru și le mai privi o dată, dar nu descoperi nimic în plus față de ceea ce știa deja.

21. Cimitirul St. James

Kayla ieși din baie, cu părul ud căzându-i liber în jurul umerilor. Purta o cămașă albă, fără mâneci, și o fustă scurtă, maro. Când îl urmă pe Jason afară, ochelarii Ray-Ban i se bălăngăneau în mână.

Conduse prin centrul orașului și Jason văzu pietonii care se grăbeau să facă ultimele cumpărături ale zilei. Pe urmă trecură pe lângă un șir de tarabe care vindeau cărți poștale, hărți. Albume de fotografii și bagatele, cărți de joc, mini automate cu dulciuri pentru copii, dar și pepite false de aur și chiar tigăi gri-cărbune asemenea celor pe care le foloseau căutătorii de aur din vechime ca să descopere bucățele de pietre prețioase din apa râurilor.

Arșița zilei se mai domolise, însă chiar și așa aerul condiționat al Chryslerului reușea cu greu să o transforme în aer rece.

Exista și un mare mall care oferea o gamă de comodități la care nu te-ai fi așteptat într-un oraș relativ mic, așa cum era Mount Peytha. Multele magazine care vindeau suvenire și alte articole turistice indicau faptul că orașul trăia de pe urma turiștilor.

Lăsară în urmă centrul, cotiră la dreapta și apoi la stânga, spre Cimitirul St. James. Pe o placă pătrățoasă, neagră, era scris cu litere aurii, în relief, numele cimitirului. Chiar în spatele ei se afla o parcare, iar dincolo de ea, un șir de măslini. Între ele, o alee îngustă de beton ducea spre cimitir.

— Iată-ne ajunși.

— Atunci, hai să intrăm să aruncăm o privire, zise Kayla.

Ieșiră din mașină și se îndreptară spre cimitir. Dincolo de măslini se zăreau morminte întinse pe

o suprafață mare. Jason simți pe piele o pojghiță de sudoare lucioasă și rece, care nu avea nimic de a face cu temperatura, chiar dacă erau peste douăzeci și șapte de grade.

Văzu imediat construcția în formă de piramidă, splendidă în soarele care apunea încet, la nici cincizeci de metri. Ca și cum asta nu ar fi fost o dovadă suficientă, mai recunoscu șirul de arbori pitici, pietrele funerare și iarba înaltă din fotografiile polaroid.

Fu copleșit de un sentiment pe care nu-l putea descrie, dar al cărui efect îl recunoștea: îi dădea fiori.

„Sunt aici pentru că *știam.* Am descoperit asta în adâncul meu".

Până la urmă se dovedi că nu avea nevoie de ajutorul nimănui ca să găsească cimitirul din fotografii; drumul era stocat în mintea lui. Ce însemna asta? Acum, însă, era prea agitat ca să se gândească la asta.

Alergă spre piramidă, cu Kayla pe urmele lui. Când s-a oprit în dreptul edificiului, a văzut o inscripție pe marmura neagră: ÎN CINSTEA CELOR CARE S-AU STINS ÎNAINTEA NOASTRĂ. Se pare că era un monument, și nu un mormânt. Lângă el erau niște bănci care nu erau vizibile în fotografii. Jason dădu încet piramida, până în punctul din care băncile nu mai puteau fi văzute, și apoi se opri.

Privea versiunea reală a celei de-a doua fotografii polaroid pe care o primise. Îi venea greu să înțeleagă.

Unde e poarta?

Nu o vedea, iar locul pe unde intraseră nu semăna deloc cu poarta din prima fotografie primită. Avea să se gândească la asta mai târziu. În clipa de față îl interesa cu totul altceva.

— Unde e mormântul? se întrebă Jason singur. Unde este?

Scoase a treia fotografie din dosar cu degetele tremurânde. Litera M pe o suprafață netedă de gresie.

„La naiba, e un mesaj încriptat, o cheie, un cod”.

Mormântul pe care îl căuta trebuia să fie aici. Așa de aproape.

„Așa de aproape”.

Jason înaintă printre morminte. Printre tufe, șiruri întregi, pe lângă alte șiruri de pietre funerare și cruci, unele dintre ele elaborat decorate. Îngeri din piatră, flori gravate, câte un cavou ici și colo. Kayla părea tensionată, ca un copil care așteaptă în cabinetul medicului să i se facă vaccinul antigripal. Cimitirele o speriau, ei bine, de moarte. Dar nu zise nimic, nu se plânse. Tăcea.

Cu pași lenți, mutându-și privirea când la a treia fotografie, când la morminte, se întreba din ce în ce mai disperat cum o să poată recunoaște piatra funerară. Toate semănau între ele; toate erau făcute din aceeași gresie.

Sub marea literă M din fotografie se vedeau niște denivelări, licheni și câteva fisuri. Dar aceste semne de erodare puteau fi văzute pe toate cele câteva sute, poate chiar mii de pietre de mormânt din Cimitirul St. James. Era așa de frustrant că fotografia nu arăta un nume întreg, ci doar un decupaj! Nu-i era de niciun ajutor. Fără o fotografie cu un cadru mai larg al inscripției funerare, era imposibil să găsească piatra pe care o căuta.

Trecură pe lângă un șir de cinci pietre funerare aproape identice.

Jason se lăsă pe vine și, împotriva logicii, se uită la pietre să vadă dacă nu aveau aceleași urme de erodare ca și piatra din fotografia polaroid.

Înțelese imediat că era inutil să compare fotografia cu mormântul acela, unde era îngropat un bărbat pe nume Doug Weber. Sau cu următorul. Acolo se aflau rămășițele pământești ale lui Ellen

și Sonni Bolch. Următorul mormânt era locul de veșnică odihnă a unei anume Lynell Hansen.

Verifică atent mormânt după mormânt. Jason nu se lăsa ușor păgubaș, era rezistent. Dar dilema aceasta era prea greu de descifrat. Cu toate acestea, cerceta piatră după piatră, pentru că simțea nevoia de a face ceva. Căuta acul în carul cu fân, dar nu se putea abține să nu o facă.

Cimitirul din fotografie nu mai era un mister, însă mormântul, da. Și dacă nu reușeau să-l găsească, întreaga lor misiune era de pomană.

Kayla îl urma fără un scop precis, până când decise să cerceteze singură niște morminte. Ca și el, se întreba probabil ce sens avea acțiunea asta, dar nu zise nimic.

„Nu-ți pierde speranța, se gândea el. Nu renunța”.

Cobora înserarea. Încă puțin și întunericul îi va sili să abandoneze, așa cum rațiunea încercase să-i spună încă de la început.

Se așeză pe vine în fața mormântului unui oarecare James Weiss. Își frecă tâmpele cu degetele, într-o mișcare circulară – simțea cum se apropie o nouă migrenă – și oftă din rărunchi.

Atunci piatra de mormânt se deschise deodată. Jeturi de flăcări izbucniră din adâncul pământului și din mijlocul lor se înălță un schelet. Cu văpăi în găvanele goale și scobite ale ochilor. În jurul fiecărui os lucea o aură galben-portocalie care arunca scântei.

„Vino aici, spunea scheletul, cu o voce hârâită. Vino la mine, Jason, vino la mine!”

Jason se trase îndărăt, târâș, închise ochii, scutură din cap, apoi îi deschise iar. Inima îi zvâcnea în gâtlej.

Piatra de mormânt nu era decât o piatră. Nu se desfăcuse, din mormânt nu ieșea niciun foc, niciun schelet.

— Iisuse, bâigui el. Iisuse, ce naiba a fost asta?

— Ce s-a întâmplat? strigă Kayla la el, de departe.

Jason tremura ca și cum s-ar fi atins de un cablu sub tensiune.

— Nimic, răspunse. Sper.

„Sau poate că îmi pierd mințile, ca Noam Morain”.

Iar dacă era întreg la minte, pentru numele lui Dumnezeu, ce fusese vedenia aceea de adineauri?

„Nimic, absolut nimic, doar o halucinație. Provocată de stresul la care ai fost supus în ultima vreme”.

Era posibil. Spera că nu va mai fi tulburat de alte fantome din capul lui.

•

Rămaseră în Cimitirul St. James până când ultima sclipire a înserării dispăru sub linia orizontului. Trecuse deja o oră și jumătate, dacă nu chiar două, de când descoperise, cu un amestec de entuziasm și surpriză, că erau acolo unde trebuie. Acum, însă, nu simțea decât dezamăgirea.

Nu găsiseră mormântul pe care îl căutau. Și era posibil să fi trecut chiar pe lângă el, fără să știe, fără șansa de a afla. Decise să amâne căutarea pe mâine.

— Kayla, cred că ar trebui să mergem.

— Da, acceptă ea.

Jason încercă să mai găsească și altceva de spus, dar nu reuși.

•

În centru intrară la un restaurant care servea grătar. Kayla rupse prima tăcerea:

— Jason, am ajuns până aici. Nu renunța acum.

El o privi surprins. Dacă ar fi fost după ea, nici măcar nu ar fi venit în Mount Peytha, din cauza felului în care ura ea moartea și, în consecință, cimitirele. Căutau un mormânt adevărat, poate chiar unul care avea numele lui înscris pe el – asta dacă teoria lui despre viețile anterioare nu era complet nefondată –, iar acum ea era suficient de

mărinimoasă încât să dea deoparte propriile temeri, ca să-l facă pe el să se simtă mai bine.

— E foarte drăguț din partea ta să spui asta.

Încerca să ghicească la ce se gândea ea.

— Cum rezişti?

— Nu știu, răspunse ea, în șoaptă. E înspăimântător și, cu cât durează mai mult, cu atât mai puțină logică reușesc să găsesc.

Aruncă o privire fugară spre un bărbat solid, care se ridicase de la masa de lângă ei. Acesta trecu pe lângă ei, aruncându-i jovial chelneriței un „Noapte bună, Sue” și plecă.

Sue le aduse fripturile și le ură *bon appétit,* surâzând politicos. Jason luă tacâmurile și dădu să mănânce, dar căzu pe gânduri.

Poate că fotograful era singurul care putea să-i spună unde era mormântul pe care trebuia să-l găsească. Jason era așa de aproape! Trebuia să fie undeva în Cimitirul St. James. Așa de aproape!

Și totuși, așa de departe!

22. Chuck

La capela funerară îi întâmpină un pușți subțiratic îmbrăcat cu o cămașă în culori țipătoare, cu câteva numere prea mare pentru silueta lui. Jason făcu prezentările și spuse că aveau întâlnire cu Chuck Cleigh. Puștiul aprobă din cap și se duse să-l aducă pe Chuck.

Nu mult după aceea, apăru un tip pe la cincizeci de ani, îmbrăcat cu blugi și o cămașă de culoare alb-strălucitor.

— Bună dimineața. Eu sunt Chuck Cleigh, a zis el.

Jason îi întinse mâna.

— Eu sunt Jason Evans. Ea e soția mea, Kayla. Mulțumim că ai acceptat să ne vedem.

Cleigh se dădu un pas înapoi și le făcu semn să intre. Salonul, cu pardoseala de gresie închisă la culoare, ca și pereții, candelabrele și lumânările, degaja un aer de pace solemnă, potrivită unei case funerare. Chuck îi conduse într-un mic birou pe una dintre ușile laterale. În încăpere se afla o masă de lucru și un fișet cu dosare. Pe peretele din spatele mesei era o pictură abstractă care înfățișă niște linii frânte și întortocheate, galbene, roșii, verzi și negre. Pe Jason îl dureau ochii numai să o privească. Gazda lor le oferi niște scaune și se așeză la masa de lucru.

— Cu ce pot să vă fiu de folos?

Jason îi repetă că se afla acolo ca urmare a cercetărilor lui de genealogie. Seara trecută și azi-dimineață se gândise intens la ce întrebări i-ar putea pune lui Cleigh, dar nu reușise să adune prea multe. Putea să-i ceară bărbatului o listă cu persoanele decedate ale căror nume de familie începeau cu litera M. Dar asta era lipsit de noimă – o să ajungă la zeci de nume, cel puțin, probabil

sute, și de unde să știe dacă vreunul dintre ele avea vreo legătură cu enigma lui?

Mai avea alte două nume pe care i le putea înfățișa lui Chuck: „Mapeetaa” și „Mawkee”. Era, probabil, inutil – pentru că ambele păreau să se refere la orașul Mount Peytha și la Cimitirul St. James, nu la vreo persoană decedată –, dar nu avea nimic de pierdut.

Oarecum rușinat, îl întrebă pe antreprenorul de pompe funebre dacă exista vreun mormânt care să poarte aceste nume. Chuck își verifică computerul și deschise câteva fișiere. Le-a frunzărit vreo cinci minute, dar apoi a scuturat din cap.

— Nimic. Absolut nimic.

Jason se simțea descurajat. Ce urma, acum? Era aici, cu Kayla, și nu voia să facă pur și simplu stânga împrejur și să plece. Simțea că trebuie să-i mai pună bărbatului cel puțin încă o întrebare. Și o avea pregătită. Două întrebări, de fapt, dar nu aveau cine știe ce relevanță; niciuna din aceste întrebări nu era foarte importantă și nu avea nevoie de ele decât ca suport, ca să nu rămână în pană de cuvinte.

I-a arătat lui Cleigh a doua fotografie, cea cu edificiul din marmură. A pus-o pe birou, cu imaginea în sus, și a rămas cu degetul pe ea, așa încât Cleigh să nu o poată ridica, să vadă ce era scris pe spate.

— Piramida aceasta… ce reprezintă?

— A, da, a zis Chuck. E un monument pentru cimitirul care a fost aici înainte, în perioada colonizării. Suntem foarte mândri de el.

— Înțeleg, a spus Jason.

Apoi i-a arătat omului prima fotografie, cu poarta, alta decât aceea pe care intraseră el și Kayla, cu o zi în urmă.

— E poarta de nord, a zis Chuck imediat.

Jason îl privi destul de mirat.

— Intrarea dinspre nord a cimitirului, îi explică Chuck. Cei care vin dinspre Chloride Pass o

folosesc. E la vreo patru sute de metri dincolo de Pete's Ranch.

După aceea conversația dintre ei, dacă se putea numi astfel, se încheie repede. Jason nu voia decât să se termine odată. I-a dat înainte cu minciuna și a zis că era „bucuros că a găsit cimitirul corect", care era conform cercetărilor sale genealogice. Era important, pentru că, susținea el, îi oferea material să continue. Chuck a întrebat dacă existau niște morminte anume pe care spera să le găsească în Cimitirul St. James; poate că l-ar fi putut ajuta, dat fiind că deținea o listă cuprinzătoare a mormintelor. Cel mai probabil, se oferise din politețe și omul nu era cu adevărat dornic să-l ajute pe Jason. Acesta îi mulțumi și îi zise că s-ar putea să apeleze la el mai târziu și se ridică să plece. El și Kayla și-au luat la revedere de la Cleigh. Două minute mai apoi ieșeau din capelă. Chuck se întreba probabil de ce musafirii lui bătuseră tot drumul de la Los Angeles doar pentru atât.

•

Fură nevoiți să facă un ocol de aproape cinci kilometri ca să ajungă la Poarta de nord. Jason avea un simț al orientării geografice care îi spuse că au condus în cerc, în jurul cimitirului. Pe Chloride Pass Road a trecut pe lângă un indicator din lemn pe care era scris PETE'S RANCH și apoi un altul, la douăzeci de metri, CIMITIRUL ST. JAMES. Apoi ajunseră repede la intrarea de care le vorbise Cleigh.

Jason opri mașina, se uită la poartă și văzu, literalmente, prima fotografie.

De la poartă pornea o alee care ducea la morminte. Intră în cimitir și descoperi de ce cu o zi înainte nu văzuseră Poarta de nord. A doua intrare era ascunsă de vegetația care înconjura întregul cimitir.

Și acum? Putea să treacă pe lângă morminte și să se uite la ele, unul după altul, să le inspecteze, sperând într-o descoperire miraculoasă – fie și

numai a unui detaliu mic și insignifiant – pe care să-l recunoască din ultima fotografie polaroid. Dar planul acesta era sortit eșecului, așa cum descoperise cu o zi înainte.

Singura lui șansă părea să fie „spargerea” cifrului.

„Oare litera M nu putea să fie, la urma urmelor, un mesaj specific?”

Dar el descifrase deja litera M, își aminti el, iar. Reprezenta localitatea Mount Peytha și cele trei fotografii polaroid, împreună, erau indicatoarele care duceau la cimitirul de față.

„Și dacă am trecut ceva cu vederea?”

Trecu din nou totul în revistă în minte. Viața lui din ultimii patru ani fusese una normală, fără coșmaruri – se convinsese singur că lăsase în urmă toată această nefericire și că nu mai avea de ce să-și facă griji. Când primise fotografiile înțelesese că asta fusese o iluzie. Apoi în mintea lui se deschisese o ușă și își amintise de „Mapeetaa”, ceea ce îl adusese în Mount Peytha, dar aici pista părea să se termine.

„Probabil că am ratat o ieșire, pe undeva”.

Da, asta trebuie să fie explicația. Indiferent ce dorise fotograful, el nu l-ar fi dirijat pe Jason spre acest cimitir dacă nu exista șansa ca el să găsească mormântul cu pricina. Așa că trebuiau să mai fie și alte indicii, ascunse în mesaje.

Fotografiile reprezentaseră descrierea unui traseu; mesajele de pe spatele lor îi erau adresate lui personal, în sens literal, spuneau că el era mort și îngropat în acest cimitir, sub piatra de mormânt din ultima fotografie.

Iar piatra era datată 18 august.

Asta era ceea ce trebuia să caute, nu numele.

— La ce te gândești? vru să știe Kayla.

— Poate că amicul nostru a făcut totuși o fotografie a mormântului meu, zise el, în treacăt.

Nu ar fi trebuit să spună asta – era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut rosti –, dar îi scăpă

înainte ca mintea lui să-și dea seama de asta.

Ajunseră din nou la monument.

Kayla se așeză pe o bancă. El se puse alături de ea, luând-o pe după umeri. Ea își feri privirea.

— Uite ce nu-mi place, zise Kayla, pe un ton de gheață. De fapt, sunt câteva lucruri care nu-mi plac. Mai întâi, faptul că îl numești pe psihopatul ăla „amicul" tău.

— Stai așa, a vrut să fie o glumă.

— Ce e și mai rău, după mine, continuă ea, fără să-l bage în seamă, te-ai auzit ce spui, acum o clipă? Ai auzit pe bune ce ai zis? Vorbești din nou despre mormântul tău. Te iubesc și vreau să te ajut, Jason, serios, dar dacă ai de gând să începi iar cu asta…

— Nu asta am vrut să spun, o întrerupse el.

— Atunci, ce ai vrut să spui?

— Eu…

Voia să-i explice că fusese pur și simplu o idee, dar, încurcat de răspunsul ei caustic, nu își mai găsi cuvintele.

— Uită ce am spus, Kayla. Era o prostie, nu ar fi trebuit să zic nimic.

— Da, n-ar fi trebuit. Și nu mai vreau să te aud vorbind despre asta! strigă ea. Să nu mai vorbești despre propria moarte. Niciodată. Nu vreau să mai aud!

— Kayla…

Ea își îngropă fața în mâini. O auzi suspinând.

— Tu… se pot întâmpla lucruri nefaste și pe urmă… pe urmă o să te pierd, zise ea ceva mai calmă.

Jason știa ce voia să spună.

Bineînțeles. De aceea nu suporta ce făcea el acum.

„Iubito, eu nu sunt Ralph. Nu știu cine sunt, dar nu sunt Ralph".

Lui îi era frică de foc, ea se temea de moarte. Paharul ei se umpluse încet-încet și în cele din urmă dăduse pe dinafară; era inevitabil. Ultima

picătură fusese remarca lui insensibilă și incompletă. Ar fi dat orice să o ia înapoi, dar ce făcuse nu se mai putea desface.

Kayla era supărată. Spaima o făcea să fie furioasă. Era absolut limpede că îl iubea. Dar, în același timp, el îi făcea viața al naibii de grea cu această căutare a lui. Dacă ar fi existat un mod mai ușor de a o face, Jason nu ar fi stat pe gânduri. Dar, în acest caz, din păcate, nu exista altă cale.

— Ce părere ai dacă ne-am întoarce la motel? propuse el.

— Da. Vreau să plec de aici.

•

Ajunși înapoi în camera lor de la motel, Kayla se întinse pe pat. Jason era prea agitat ca să i se alăture. Pe drumul de întoarcere ea nu rostise nicio vorbă. Gândul ei era la Ralph; pentru a mia oară, probabil, revedea cu ochii minții toate amintirile despre pierderea lui. Ralph, care murise atât de neașteptat în timpul unei excursii la munte, iar ea cel mai probabil trebuise să aștepte singură lângă trupul lui inert timp de ore întregi, până când sosiseră în sfârșit ajutoare.

— Kayla…, șopti el. Cum pot să te ajut?

— Nicicum, bombăni ea.

— Uite, știu că toate astea îți trezesc amintiri…

— Nu! zbieră ea, întorcându-i spatele și afundându-și fața în pernă. Pleacă. Lasă-mă în pace!

Era furioasă și în același timp mâhnită. Lui Jason i se strângea inima, cum sta acolo, privindu-i umerii zgâlțâiți de plâns. Îi mângâie cu grijă, cu un deget, părul negru și ondulat, îi ascultă suspinele și rămase tăcut. Nu era nimic de spus care să-i fi putut alina durerea. Până la urmă ieși afară, lăsând răcoarea aerului condiționat din cameră pentru căldura sufocantă și apăsătoare. Se așeză pe o bordură, își scoase ochelarii de soare din buzunarul cămășii și îi puse la ochi, urmărind alene cum intra un Land Rover în parcare. Din mașină coborî un

bărbat rotofei, cu capul acoperit de o pălărie mare și neagră. Sub braț ținea o servietă maro, cu care dispăru în interiorul clădirii unde era recepția. În depărtare Jason auzea zgomotele înfundate ale autostrăzii. Frunzele palmierilor care flancau de-o parte și de alta firma de neon prăfuită care ura bun venit la motelul Mount Peytha Inn atârnau pleoștite de căldura deșertului.

Avea de gând să rămână acolo până când termina ea de bocit? O mai văzuse și altă dată în această stare, nu era prima ei criză. Dățile trecute îl învățaseră că eforturile de a o consola nu ajutau. Kayla Evans, fostă Sheehan, era o femeie veselă și plină de viață. Dar dacă avea necazuri, atunci în mod clar avea necazuri adevărate.

Uneori Jason se întreba dacă ea îl iubise pe fostul ei logodnic mai mult decât îl iubea pe el. Nu credea – nu voia să creadă asta –, dar știa că nu s-ar mai fi căsătorit cu ea dacă Ralph Grainger mai trăia.

Sursa temerilor Kaylei erau evidente, dar sămânța pirofobiei lui era în continuare o enigmă. Trebuia să caute și mai adânc în psihicul și în trecutul său. Jason avea să se întoarcă în curând la încă o ședință de hipnoză – sau două, sau trei, sau poate chiar mai multe.

Acum, însă, era aici, în Mount Peytha. Canapeaua lui Mark era la cinci sute de kilometri distanță, dincolo de deșert.

„Pentru Dumnezeu, ce mi-a făcut fotograful ăsta? Acum mă plimb de colo-colo, imaginându-mi că am mai trăit o viață care s-a sfârșit, însă, într-un incendiu, pe 18 august. Mi s-a trezit acest impuls să merg în Mount Peytha și am găsit Cimitirul St. James. Acesta este locul unde am fost înmormântat?”

Într-o viață anterioară ar fi purtat un nume diferit. Nu putea să accepte că ar exista o piatră funerară pe care stă scris JASON EVANS, PRIETEN, ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE. UITĂ-

TE LA TINE. PE ASTA N-AI PREVESTIT-O, NU?

Poate că în fosta lui viață a avut un nume care începea cu litera M.

Totul mergea pe ghicite. Avea o direcție mult mai bună în care să-și îndrepte cercetările. Care dintre persoanele decedate și înmormântate în cimitirul din Mount Peytha au murit pe 18 august?

Asta era ceea ce ar fi trebuit să-l întrebe pe Chuck. Cum de nu-i trecuse prin cap când a fost la el? Pe de altă parte, însă, explicația era simplă. Când ești cum nu se poate mai în viață, căutarea propriului mormânt nu e ceva ce faci în fiecare zi – chiar dacă asta ți-a controlat viața în ultimele două săptămâni.

Se mai gândi la asta preț de câteva clipe.

„O să-l întreb pe Chuck. Chiar acum”.

•

După aproape douăzeci de minute, vrejul de fasole îi deschidea iar ușa. Jason se întreba care e numele băiatului și dacă el era fiul pe care îl pregătea Chuck.

Tânărul îl conduse în biroul lui Chuck. Surprins, omul își ridică privirea din ziarul pe care îl citea.

— Speram să-mi îngădui să-ți mai pun o întrebare, zise Jason repede, înainte ca Chuck să aibă ocazia de a obiecta.

— Te ascult.

— Cercetările făcute în arborele genealogic al familiei mele… le-am revizuit… Cred că persoana cu pricina e posibil să fi murit în 18 august. Domnule Cleigh, ai putea verifica asta pentru mine?

Sprâncenele lui Chuck se pleoștiră.

— Nu e chiar așa de ușor. Va trebui să iau fiecare nume la rând, unul câte unul. Ai idee câte mii de morminte avem aici? Mi-ar lua ore.

— Înțeleg asta, zise Jason rapid. Sunt dispus să urmăresc eu însumi listele, dacă nu te deranjează.

Chuck clătină din cap.

— Nu-ți pot permite accesul la dosarele noastre. E politica firmei.

— A, oftă Jason, dezamăgit.

— Tim, fiul meu, are ceva timp liber, continuă Chuck șovăitor. O să-l pun pe el să se ocupe de asta. Dacă îmi lași un număr de telefon, te sunăm noi.

Acum Jason aflase numele băiatului care îi deschisese ușa.

— Mulțumesc, șopti el.

— Asta e tot? vru să știe Chuck, împreunându-și mâinile.

Da, asta era tot. Dacă nu cumva…

Gândul cel mai morbid dintre toate continua să-l macine, ca o puternică durere de cap care refuza să cedeze, indiferent câte aspirine ar fi luat.

— S-ar putea întâmpla, începu Jason – ca decedatul să fie un omonim al meu. Domnule Cleigh, încă o singură întrebare: există vreun mormânt cu numele Jason Evans pe el?

Chuck oftă și petrecu câteva minute privind intens ecranul computerului său. Jason, de partea cealaltă a mesei de lucru, avea pornirea de a se ridica să se uite și el peste umărul omului. Dar se abținu și rămase pe scaun.

— Sunt cinci, a zis Cleigh.

— Cinci?

Chuck scutură din cap.

— Cu numele Evans, dar niciunul nu e Jason. Primul e Zack, mort în 16 martie, 1988. Apoi Greg, 12 iunie, 1976. Elizabeth, moartă în 28 noiembrie, 1997. Pe urmă, un Sam, în 1 iulie 1970. Și, în sfârșit, Jeff Evans… data morții, 25 decembrie, 2005. E vreunul dintre ei rudă cu tine?

— Nu, răspunse Jason.

Bineînțeles că nu era niciun Jason Evans înmormântat aici. Dacă ar fi fost, ar fi fost o simplă coincidență.

Se ridică în picioare.

— Atunci, aștept telefonul de la tine. Încă o dată, îți sunt foarte recunoscător că Tim mă poate ajuta în cercetarea mea.

— Scopul nostru e să ajutăm, răspunse Chuck, afectat.

23. Funeralii

Kayla stătea cocoțată pe zidul scund și alb de lângă firma motelului, la umbra unui palmier. Jason își parcă mașina, se duse la ea și o sărută pe gură. Ea îi întoarse sărutul. Asta însemna că îi mai trecuse ceva din furie, cel puțin.

— Cum te simți?

— Mai bine, răspunse ea, cu o voce încă abătută.

— Ar fi trebuit să-mi țin gura la cimitir.

„Dar m-am dus din nou la Cleigh și l-am întrebat despre un mormânt cu numele meu”.

Era mai bine să nu pomenească de asta acum. Mai bine să nu pomenească de asta niciodată.

— Ce ai făcut? a întrebat ea.

— M-am plimbat puțin.

Încă un răspuns evaziv.

Era din ce în ce mai îngrijorat de felul cum se depărtau unul de altul. Niciunul din ei nu vorbea de asta, dar nici nu era nevoie. Jason putea să simtă prăpastia care se căsca tot mai mult, puțin câte puțin.

Era vina lui. O târa după el într-o căutare la care ea nu voia să participe. Nu demult fuseseră copleșiți de bucurie când deciseseră să facă un copil. De atunci, însă, el nu se mai gândise decât la moarte și la nenorociri. Apoi, în final, o silise mai mult sau mai puțin să îl însoțească în această călătorie.

„Ești un nemernic, știi asta? Ea merită ceva mai bun”.

Nu putea, totuși, să fi făcut nimic altceva. Trebuia să rezolve enigma asta. Și în continuare simțea că era important să o facă înainte de 18 august, ziua care se apropia cu pași rapizi.

•

La șapte fără un sfert erau la The Wagon[9]. O căruță adevărată cu coviltir, transformată în bar, cu sticle de whisky, votcă și alte băuturi alcoolice, era așezată în mijlocul restaurantului. În jurul ei, în cerc, se aflau mesele.

Jason se uită prin restaurant. Un bărbat cu constituție masivă și pălărie de fetru, așezat la o masă din fața lor, savura vizibil încântat o friptură suculentă. Cuțitul și furculița lui zăngăneau ritmic, lovite de farfurie. Mânca zgomotos și nu avea ochi decât pentru friptura lui. La masa de lângă a lui, chelnerița adusese pahare cu bere rece ca gheața celor doi bărbați, care puteau să fie tată și fiu. Râdeau. Bărbatul mai în vârstă îi trase celui tânăr o scatoalcă pe spate, cu o mână fermă, acoperită de ceea ce aparent erau bătăturile lăsate de câteva decenii de muncă la câmp.

Cei trei bărbați, așezați în șir, unul lângă altul, își găsiseră fiecare propriul drum în viață. Păreau fericiți. Până nu demult, și Jason fusese fericit. Acum, totul era nesigur și neclar.

— Jason? zise Kayla.

Jason îi spuse direct ce îl frământa.

— Chuck nu m-a sunat încă. Se pare că Tim nu a avut chiar așa de mult timp la dispoziție, încât să poată verifica imediat listele. Poate că ar trebui să ne ducem mâine și să începem să căutăm mormintele pe care stă înscrisă data de 18 august. Cine știe, poate că o să avem noroc. Ce altceva putem să facem?

Asta era tot ce putea spune. Nu avea cine știe ce speranță în glas. Și nici nu simțea vreun pic.

— Și dacă asta nu duce nicăieri?

Vorbele Kaylei erau nefiresc de reci, ceea ce îi reaminti de Carla și Tracy și îl făcu să se înfioare. Trace fusese alcoolică, iar Carla era egocentrică. Acum Jason însuși nu se gândea decât la sine, preocupat de un mister de care parcă devenise dependent.

Jason întinse mâna și îi cuprinse obrazul fin în palmă.

— Dacă nu reușim să-l găsim și Chuck nu poate să ne ajute, plecăm acasă. Și pe urmă uit de toată tărășenia, a zis el.

Oare el credea sincer ce spune?

Noaptea care urmă fu una agitată. Niciunul din ei nu a reușit să doarmă. Simțeau încă legătura care îi unea, dar teama o măcina încet. Căutările lui o răneau. Le suporta pentru că îl iubea, dar pentru câtă vreme, încă?

Mai limpede ca niciodată, Jason își dădu seama că ar putea să o piardă din această cauză.

N-ar fi suportat să o piardă.

•

A doua zi dimineață, hotărâră să meargă se bea o cafea înainte de a mai face o vizită la Cimitirul St. James. În timp ce mergeau pe jos spre centrul orașului, Patrick Voight o sună pe Kayla pe mobil. Voia să știe dacă ea va reveni la slujbă poimâine. Luni îi spusese că va fi probabil plecată trei zile și de atunci Patrick nu mai primise vești de la ea. Kayla îi aruncă lui Jason o privire întrebătoare. Cel mai mult i-ar fi plăcut ca el să spună: „OK, asta a fost. Plecăm acasă și o să lăsăm poliția să se ocupe de restul”.

— Mai durează puțin, șopti Jason.

— Patrick? răspunse Kayla, cu ochii în continuare la Jason. Suntem tot în Arizona. O să plecăm cel mai curând mâine. E în ordine? Luni mă întorc la lucru.

Voight se lamentă că îl punea în dificultate și că nu îi era de ajutor când lipsea atât de mult, chiar înainte de a pleca în concediul programat. Kayla își ceru excesiv de multe scuze spunându-i că îl înțelegea, dar, din păcate, nu putea face altfel.

După aceea, Jason își scoase și el telefonul. Își amintise că avea mâine o întâlnire cu Mark. Trebuia să o contramandeze și avea să o facă imediat. Dar mai întâi trebuia să dea un telefon

mult mai puțin plăcut șefului său. Brian era deja supărat că plecase din oraș pe nepusă masă și avea să fie și mai furios când va afla că șeful echipei pentru Tommy Jones nu se va întoarce nici mâine la birou.

Mai întâi îi sună pe Tony, Donald și Carol. Apoi vorbi cu Brian. Acesta îi spuse de-a dreptul că îl aștepta pe Jason la muncă a doua zi, pomenind cele două îngrozitoare vorbe, pe care le ura „Tommy Jones". Jason începu să îi explice că intervenise ceva, o chestiune îngrozitor de deranjantă, dar că avea să se întoarcă luni la Los Angeles în acest weekend și că va fi înapoi la firmă luni, cel mai târziu.

— *Luni*? Jason, te rog, mă superi foarte tare, se plânse Brian.

Avea un ton la fel de nefericit ca atunci când se lamentase că nevastă-sa, Louise, se răzgândise în legătură cu planificata lor excursie în Las Vegas. Se întâmplase cu o zi după ce George, omul cu corespondența, îi înmânase lui Jason prima fotografie polaroid, întâia dintr-o serie de trei care îi dăduseră viața peste cap și care acum îl împiedica să se ocupe de regele automobilelor.

„Brian, dacă tu ai ști în ce dispoziție macabră sunt eu", se gândi Jason, morbid.

— Săptămâna viitoare o să lucrez peste program. O să ne terminăm treaba, îți promit.

— Doamne, Jason, ce dracu' faci acolo?

„Încerc să mă găsesc pe mine însumi", zise el în gând, apoi își mușcă mâna, ca să nu izbucnească în hohote de râs.

— O să-ți spun mai încolo.

Brian nu a mai zis nimic și îi închise telefonul în nas.

— Și acum ce urmează, Jason? îl întrebă Kayla.

Se apropiau de o cafenea Starbucks.

— Cafea, asta urmează.

Jason uită să-și contramandeze întâlnirea cu Mark.

Își băură cafeaua, privind la oamenii care treceau pe lângă geamurile cafenelei, la ceilalți clienți, care își savurau cafelele, brioșele sau ouăle cu șuncă. Era ora zece și jumătate.

— Crezi că e posibil să locuiască aici? zise Jason pe gânduri.

— Cine?

— Fotograful. Dacă orașul acesta e centrul întregului mister, poate că e cineva care știe totul despre Mount Peytha și poate chiar locuiește aici.

Kayla își dădu la o parte o șuviță care îi căzuse pe ochi și chicoti.

— Sigur, poate chiar ne urmărește, e coadă după noi. Hei, cine știe, poate că e chiar slinosul ăla de recepționer de la motel. Sau vreun tip cu care ne-am întâlnit pe stradă.

— Bine, admise el stoic. Ar putea să fie oricine sau nimeni. Am înțeles ideea.

— Dat fiind că nu știm ce anume căutăm, nu avem nicio șansă să-l găsim.

— Asta e profund, zise Jason. Din nefericire, ai totuși dreptate.

•

Se uita la mormânt după mormânt, parcurgând o alee după alta. Sigurul lucru după care se uita era data la care cei morți – acum acoperiți de iarbă și pietre de mormânt – trecuseră la cele veșnice. Asuda deja în soarele fierbinte de vreo oră și jumătate și tot nu găsise încă nici măcar un singur mormânt care să aibă ca dată a morții 18 august. Dar trebuia să fie măcar câteva. Așa cum spusese Chuck, erau mii de morminte aici și nici pe departe nu existau atâtea zile într-un an. Trebuiau să existe cel puțin câteva zeci de morminte care să aibă data pe care o căuta el.

Căldura părea să se întețească încontinuu, iar lumina era prea puternică, uneori chiar orbitoare. Era ca și cum soarele însuși încerca să-l împiedice să vadă bine. Era ceva oribil. Poate că se ascundea

cineva în spatele unei pietre de mormânt. Poate că era dușmanul lui. Fotograful.

Kayla fu prima care descoperi ceva.

— Jason! îl strigă ea din depărtare, gesticulând cu ambele mâini.

Alergă la ea.

Se uită la piatra în dreptul căreia se oprise ea. Era mormântul unui bărbat pe nume Donald Luke. Născut în 12 martie 1931 și mort la 18 august, 2004. Totul era scris cu litere și cifre clare, lizibile.

Jason se lăsă pe vine lângă mormânt. Nu simțea niciun fel de entuziasm. Donald Luke. Nu era nicio literă M în numele lui. Nimic dinlăuntrul lui Jason nu rezona cu numele sau cu mormântul, totul era mult prea curat, prea neatins de trecerea timpului, ca să aibă vreo asemănare cu piatra funerară din fotografia lui. Ridică privirea spre Kayla și, în același timp, zări cu coada ochiului un grup de persoane care se adunaseră la vreo patruzeci și cinci de metri mai departe, pe aceeași alee. Nu îi observase până acum.

— Nu se poate, Kayla. Uite, e…

Amuți. Privi din nou spre oamenii aflați mai departe.

Doar că, acum, nu mai era nimeni acolo.

— Piatra asta e prea nouă și neatinsă de vreme, în comparație cu fotografia, conchise el fără să se mai uite la inscripție, cu ochii ațintiți spre locul unde fusese grupul de oameni, dar acum acela era pustiu.

Kayla nu-i observase pe oamenii aceia, altfel ar fi spus ceva.

Jason se ridică.

— Hai să mai vedem, zise.

Kayla bombăni ceva, ridică din umeri și își reluă căutarea.

Pe jumătate la pas, pe jumătate în fugă, Jason parcurse cei aproape cincizeci de metri până la locul unde se aflase micul grup. Se întreba ce anume văzuse, mai exact. În jurul lui răsăreau din

pământ alte vreo zece sau douăzeci de pietre funerare. Păși printre ele, privind în jur.

Apoi văzu o piatră care era ceva mai mare decât toate celelalte și care avea „urechi” – niște forme rotunde cu o scobitură în colțuri. Se uită la numele de pe piatră și la data morții.

Cineva se uita fix la el. Simți că i se face brusc frig.

Se răsuci pe călcâie. Nu era nimeni acolo.

Apoi își dădu deodată seama ce nu fusese în ordine cu procesiunea aceea, în afara faptului că dispăruse la fel de brusc precum apăruse.

Oamenii arătau diferit – hainele lor! Jason nu se pricepea cine știe ce la modă, dar știa că pălăriile cu boruri largi și pantalonii evazați pe care îi purtau aceia nu mai erau la modă, tot așa ca și cravatele stridente ale bărbaților și rochiile cam scurte ale femeilor. Nu era un mod mai bun de a rezuma totul: hainele lor erau *demodate.*

Cu inima zvâcnindu-i în piept, se întoarse spre inscripția de pe piatra funerară și citi din nou numele, așezate frumos sub florile elegant sculptate și acoperite de mușchi de pe ambele urechi.

CHAWKINS
ROBERT J.
4 IUNIE 1937 – 18 AUGUST 1977

AMANDA Z.
12 FEBRUARIE 1943 – 18 AUGUST 1977

MIKE W.
29 IULIE 1977 – 18 AUGUST 1977

24. Separarea

Data, 18 august, îi tăie respirația. Numele acela, Mike, îl gâtui complet. Apoi, cu forța unei lovituri de baros, mai urmă ceva.

Începuse să transpire și își simțea mirosul propriului corp. Kayla venea spre el. Încruntarea de pe chipul ei era vizibilă chiar și de la distanță.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Kayla. Ești palid, continuă ea pentru că el nu răspunse.

„Ce mi s-a întâmplat?" ar fi vrut Jason să întrebe, dar vorbele nu se lăsau rostite.

Se lăsă pe vine și compară piatra de mormânt cu fotografia lui polaroid. Asemănările erau ușor de identificat. Stratul de mușchi, fisurile, asperitățile pietrei. Aceasta era piatra funerară pe care o căuta.

— Mike e Mawkee. Mikey, zise el răgușit. Era un copil și când a murit, pe 18 august, nu avea decât câteva săptămâni. Aceeași dată a morții și pentru ceilalți doi, Robert și Amanda. Probabil că erau părinții lui, mă gândesc. Toți au murit în aceeași zi.

Kayla se aplecă și ea lângă el, fără să spună nimic.

— Am văzut oameni, șopti Jason. Participanți la înmormântare. Simt ceva aici.

— Ce tot spui? întrebă ea, aruncându-i o privire piezișă.

Jason deschise gura, apoi o închise la loc și clătină din cap.

— Oricum n-o să mă crezi. Erau niște oameni aici. Poate douăzeci, poate mai mulți. Purtau haine demodate. I-am văzut, numai preț de o clipă. Apoi au dispărut. Doar că, mi se pare că nu au plecat de tot, pentru că mai e ceva ce încă nu e așa cum trebuie. Ție nu ți-e rece?

Se cuprinse singur cu brațele, tremurând. În ciuda căldurii deșertice, Jason tremura de frig. Kayla îl privea din ce în ce mai uluită.

— Jason, e arșiță.

— Nu, zise el, clănțănind din dinți. Nu, nu e.

— Hai cu mine. Să plecăm de aici, îl îndemnă Kayla.

— Cum să plecăm tocmai acum? gemu el. Am găsit ceea ce căutam. Asta e. E vorba de Mike W. Chawkins. El e mort, nu mai trăiește. Despre el e vorba!

— Mă sperii, zise ea. Haide, vino!

Îi puse o mână pe umăr, dar el se scutură și rămase țintuit locului, ghemuit, frecându-și mâinile.

— Uită-te numai! zise el, furios. Uită-te la fotografie și pe urmă la piatra funerară. Sunt identice. Până și tu poți să vezi asta.

Kayla se ridică în picioare și făcu un pas înapoi.

— Ce-ai pățit?

— Eu sunt Mawkee! Ăsta e mormântul meu. L-am găsit! Oamenii pe care i-am văzut adineauri era lumea care a venit la înmormântarea mea. Propriul cortegiu funerar.

Scoase un sunet care ar fi putut să fie un hohot de râs sau poate un suspin. Nu era nici el sigur.

Kayla mai făcu un pas înapoi.

— Pe bune, vreau să plecăm de aici.

Jason clătină iar din cap, continuând să suspine. Nu putea să le oprească nicicum, nu mai putea să oprească nimic; pierdea contactul cu realitatea, ca și cum ar fi fost beat.

— Jason? Tu ai făcut fotografiile alea polaroid?

El încremeni. Încetă deodată să mai suspine și să tremure. Se întoarse încet spre ea.

— Cum?

Parcă făcută din gheață, Kayla stătea acolo, printre morminte. Mâinile și le ținea țepene pe lângă corp, privirea îi era nimicitoare.

— Ai acasă două aparate polaroid. Te pricepi bine la genul ăsta de aparate.

— Ți-ai pierdut mințile? șopti el, aspru.

— Același lucru mă întreb și eu despre tine.

Furia creștea în el ca un vulcan gata să erupă.

— Cred că ar trebui să te întorci la Mark. Ai dreptate. Ceva nu e în ordine. Poate că tocmai cu tine nu e totul în ordine. Uite ce e, te-am susținut încă de la început. Dar pe urmă ai început să vorbești despre o creatură de foc. Ai viziuni sau ceva de genul ăsta. Vezi lucruri care nu există. Crezi că ăsta e mormântul tău. Spune-mi, numai, ce ar trebui să înțeleg eu din asta?

— Și atunci presupui că am inventat eu însumi toată povestea.

Nu se mai simțea amețit. Era din nou cum nu se poate mai treaz și nu-i venea să-și creadă urechilor ce auzea.

— Ralph a zis că o să moară de tânăr, a continuat ea. De unde îi venea ideea asta? Cum ajunsese în mintea lui? N-o să știu niciodată. Și acest lucru o să mă macine mereu. Poate că s-a auto-convins. Poate că știa de problema pe care o avea cu valva. Poate că altcineva îi spusese că nu va ajunge să îmbătrânească – Dumnezeu sau vreo ghicitoare nebună, sau cineva care îl ura. Nu are importanță. El a crezut. Și tu crezi că ești mort sau că o să mori în curând. E aceeași poveste, din nou, doar că de data asta e vorba de fotografii. Da. Poate că tu vrei să crezi așa de tare asta, încât ai pus chiar tu la cale totul. De unde să știu eu? Indiferent despre ce e vorba, nu mai vreau să am de a face cu toată povestea.

Tăie aerul cu brațul, apoi se prăbuși. Ochii i se umplură de lacrimi și își îngropă fața în palme. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. După câțiva pași o luă la goană. Se uită în urma ei. Înmărmurit. În picioare, pe iarba înverzită de deasupra propriului mormânt.

Avea senzația că Mike W. Chawkins privea pe deasupra umărului lui.

•

A doua zi dimineață încă nu schimbaseră mai mult de câteva vorbe.

Kayla făcuse pe jos, în căldură, tot drumul de la Cimitirul St. James și până la motelul Mount Peytha Inn. Ajunsă în cameră, porni aerul condiționat și se întinse pe pat. El reveni pe la apus, când soarele de un roșu orbitor se ascundea în spatele munților. Se calmase, redevenise el însuși – și ea la fel. Kaylei îi părea rău că-l acuzase de a fi făcut el însuși fotografiile. Nu avea nicio noimă.

Dar nu își vorbiră. Nu ieșiseră să ia cina și rămaseră în camera de motel toată noaptea lungă care urmă. A doua zi dimineață, nu se schimbase nimic. În timp ce ea era la duș, iar Jason aștepta în cameră ca ea să termine, Kayla decise să se întoarcă la Los Angeles, orice ar fi. Îi spuse asta când a ieșit hotărâtă de la duș și a rămas goală dinaintea lui.

— Eu plec acasă. Vii cu mine?

Încet, Jason a clătinat din cap.

Picături șiroinde îi alunecau pe trup.

— Te rog, îl imploră ea. Hai să mergem la Mark. El o să știe ce trebuie făcut.

— Nu pot. Mi-am găsit mormântul. Acum trebuie să merg mai departe.

Kayla își încleștă pumnii. Simțea nevoia să țipe și asta și făcu.

— M-am săturat, țipă ea, răgușit. Destul!

Ochii îi înotau din nou în lacrimi.

— Chiar am să plec, se auzi rostind singură.

— Kayla…, gemu Jason.

Femeia și-a închis ochii strâns, cu unghiile înfipte în palme.

„Căsătoria noastră e distrusă”.

Kayla chiar credea asta. Brusc, toată dragostea ei pentru Jason se stinsese; dispăruse dintr-o

suflare, la fel ca Ralph. În locul ei creștea furia, rostogolindu-i-se prin cap.

„Eu trebuia să nu mă mai gândesc la Ralph, iar tu trebuie să renunți la asta”.

Cu ochii minții a văzut din nou trupul lui Ralph, întins lângă ea în cort. Departe de cel mai apropiat spital, mult prea departe ca ea să-l poată salva. Îl ținuse de mâna rece, moartă, și plânsese.

Iar dacă el nu ar fi murit, viața ei ar fi fost diferită – atât de diferită.

Ralph a deschis ochii. Cu un surâs aspru pe buzele palide, ca de ceară. „Eu trăiesc, scumpo. El nu, dar eu sunt în viață. De ce m-ai părăsit? De ce?”

Se înfioră. Era greu să gândească limpede. Nu mai avea pe ce să se bizuie. Era înconjurată de doi bărbați morți: Ralph și Jason. Femeia cu coasa îi atinsese pe amândoi cu ghearele ei.

Nu știa ce să facă, nu mai știa nimic.

În timp ce se îmbrăca și își strângea geanta de voiaj, în capul ei era o pâclă. Nu îi luă prea mult.

— O să iau Chryslerul. La urma urmelor, e mașina mea. Tu ai cardul de credit. O să iei avionul?

— Ajung eu acasă cumva, zise el. Dar nu vorbești serios, nu-i așa? Doar nu mă lași aici, singur?

— O fac pentru tine și pentru noi, spuse Kayla, pe un ton ascuțit

Era ora zece și un sfert și ziua abia începea. Afară începuse o furtună de deșert. Nori de praf se vălătuceau. Frunzele palmierilor se plecau sub rafalele de vânt, iar ciulinii se rostogoleau peste asfaltul nisipos al parcării. Când și când, soarele, extraordinar de fierbinte, așa cum era la limita dintre iulie și august, dispărea ascuns de praful care se înălța până în înaltul cerului.

Ar fi putut să discute ore în șir despre decizia ei. Dar ea o luase deja și nu avea de gând să se răzgândească.

Jason știa cât de încăpățânată putea să fie dacă era cazul. La fel, și ea știa despre el asta.

Așadar, totul se reducea la care din ei doi era mai încăpățânat.

Își luă geanta și cheile mașinii.

— Am plecat.

Jason aprobă din cap.

— Îmi pare rău că am strigat la tine ieri, în cimitir. Nu eram în apele mele.

— Vii și tu?

Era a treia oară când îl întreba. Ultima oară.

— Trebuie să fac cercetări despre familia asta, Chawkins. Cine erau? Cum au murit?

— Rămâi, deci, a oftat ea.

— Acum, că am un fir, nu văd nicio altă cale, a zis el. Și vreau să aflu ce se petrece cu mine. De unde îmi vin aceste halucinații?

— Asta ai putea să-l întrebi pe Mark.

El își aplecă privirea în pământ.

— Mai târziu. Acum sunt aici, la sursă. Și îți spun, există un fotograf care trebuie demascat, înainte de 18 august. Trebuie să mă asigur că nu se va întâmpla ceva groaznic în ziua aceea.

— Cum vrei, dădu ea din cap. Eu plec.

Traversă încăperea, către ușă.

— Kayla.

Ea se mai întoarse o ultimă dată.

— Te rog să ai grijă. Nu-mi place să te știu singură acasă. Nu se știe niciodată. Du-te și stai la Simone.

— O să văd, îi răspunse ea. Și tu să ai grijă, da? Nu mă deranjează să-ți spun că nu am încredere să te las aici.

— Sunt băiat mare, răspunse el, zâmbind. Pot să-mi port singur de grijă.

Kayla dădu să-l sărute de la revedere, dar până la urmă a hotărât să nu o facă. Deschise ușa și păși afară, în furtuna mușcătoare și cenușie. Cu capul plecat, se îndreptă repede spre mașină și se strecură înăuntru.

Porni motorul și dădu cu spatele să iasă din parcare, cu ochii la el. Jason ieșise și el afară și rămăsese lângă zidul scund din fața motelului.

Pe urmă își șterse lacrimile.

25. Tragedia familiei Chawkins

După ce Chryslerul dispăru într-un nor de praf, Jason fu nevoit să se țină cu amândouă mâinile de zidul din fața motelului. Simțea că sub el se putea căsca în orice moment o trapă și el avea să se prăvălească în adâncuri.

Kayla îl părăsise. Chiar o făcuse.

„Ai pierdut-o pentru totdeauna”, gemu o voce înăuntrul lui; aceeași voce pe care o auzise și în timpul băii făcute împreună, chiar înainte de călătoria spre Arizona.

Degete moarte, de gheață îi mângâiau fiecare fir de păr de pe ceafă.

Dar ceea ce îi spusese el era adevărat. Ajunsese până aici și acum nu mai putea face nimic altceva decât să continue. Și știa unde avea să se ducă mai întâi.

•

— Ai putea să-mi spui mai multe despre familia Chawkins? întreba el aproape o oră mai târziu.

Era vineri dimineață, 31 iulie, și el revenise în biroul sclipind de curățenie al lui Chuck Cleigh.

Îi spusese omului că mormântul familiei Chawkins îl interesa din cauza cercetării lui genealogice.

Chuck oftă din rărunchi.

— Ascultă, Jason, îmi pare sincer rău că nu te-am sunat până acum. Astăzi nu am timp de asta. Dacă toți acei trei oameni au murit în aceeași zi, așa cum spui, atunci trebuie să fi fost în circumstanțe deosebite. Dar să nu-mi ceri să fac cercetări pentru tine.

Proprietarul capelei Cleigh Abberville, îmbrăcat cu blugi spălăciți, stătea în spatele mesei de lucru, se legăna pe vârful picioarelor și bătea darabana cu

degetele pe masă. Jason știa că bărbatul voia să scape de el și că nu putea – sau nu voia – să-i spună nimic.

— Mai e cineva cu care aș putea să discut? îl întrebă Jason, cu o voce care părea disperată, chiar și pentru el însuși.

Chuck își dădu scaunul înapoi.

— Domnule Cleigh, este foarte important pentru mine, mai adăugă el. Nu ai idee cât de important este.

O vreme Chuck rămase tăcut. Îl privea pe Jason cercetător și, judecând după chipul lui încruntat, era clar că omul se întreba dacă să-l mai ia în serios pe Jason.

— Ai putea încerca ziarul, îi zise el în cele din urmă. *The Mojave Herald.* Sau, și mai bine, vorbește cu Freddy Padilla. E un reporter pensionat de la ziar și directorul arhivelor orașului. Îl cunosc bine. Dacă e cineva care te poate ajuta, el e acela. Știe tot ce e de știut despre orașul Mount Peytha. Bărbatul e o enciclopedie ambulantă.

— Ai adresa arhivelor orașului?

— Da, o am, îi răspunse Chuck Cleigh.

•

Într-un colț al arhivelor, Freddy Padilla ședea în spatele unui birou modest de lemn cu o veioză veche pe el. Cel puțin Jason bănui că era Freddy Padilla. Bănuia că omul avea vreo șaizeci și cinci de ani. Sub pălăria albă avea o barbă albă și ea, iar părul lung i se ondula pe gât, ceea ce ar fi fost un motiv suficient ca Babs Baker să-l numească un „moș jegos”. Avea o burtă proeminentă, peste care i se întindea ca un cort o cămașa în carouri.

S-a îndreptat către bărbat.

— Bună ziua. Mă numesc Jason Evans. Sunteți domnul Padilla?

De sub pălăria albă o pereche de ochi albaștri, strălucitori, îi aruncară o privire de o clipă.

— Da.

— Aș putea să vă întreb ceva?

— Sigur, făcu Padilla, jovial. Dă-i drumu'.

Jason își trecu mâinile prin părul lins.

— Fac o cercetare. Cineva mi-a recomandat să iau legătura cu dumneavoastră – Chuck Cleigh, de la Capela Cleigh Abberville.

— A, da. Chuck! exclamă Freddy. Spune.

— Am nevoie de niște informații. Nu am nimic împotrivă să vă plătesc pentru timpul acordat, mai adăugă el, grăbit.

— Bani? Nu mă interesează câtuși de puțin, replică Padilla. Eu sunt excepția din această țară de ahtiați după bani. De aceea am fost întotdeauna sărac.

Râsul lui sănătos îi răsună lui Jason în urechi.

— E păcat că în Laughlin cazinoul se tot extinde. Chiar și acolo lăcomia e din ce în ce mai rea. E o pată pe obrazul orașului Mount Peytha. Din păcate, nu pot să schimb lumea de unul singur.

— Cred că nu, a zis Jason.

Vocea îi părea mai subțire decât a lui Padilla.

— Sunt oameni care umblă cu semnul dolarului strălucindu-i în ochi, dar nu eu, a continuat Freddy. Ce vrei să afli?

— Domnule Padilla, sper să nu fie ceva prea complicat…

— Spune-mi doar Freddy, te rog.

— Bine, Freddy. Uite ce e…

Curios, Freddy se trăgea de firele din barbă.

— În Cimitirul St. James este un mormânt care mă interesează. Este al familiei Chawkins, mormântul lui Robert, Amanda și Mike Chawkins. Aș vrea să știu mai mult despre acești oameni.

— De ce? vru Freddy să știe.

— E în legătură cu o genealogie.

Freddy ridică din umeri.

— O să caut. Dă-mi răgaz o oră.

Jason așteptă afară până la trecerea acelei ore. Se gândea la Kayla și decise să o sune. Fu o discuție jenantă. El a repetat că nu putea să-și vâre capul în nisip. Un descreierat îi trimitea fotografii

și poate că provocase așa-numitul lor accident. Ce se va întâmpla pe 18 august? Insistă ca ea să se ducă acasă la Simone. Kayla, plină de reproș, i-a spus că el are vedenii și a insistat din nou că el ar trebui să-i ceară ajutorul lui Mark.

Un ceas mai târziu Jason reintra în clădirea arhivelor, să-l caute pe Freddy.

— Fiule, de fapt îmi amintesc de asta, începu fostul reporter. Chiar eu am scris, pentru ziar, despre ei, așa că mi-am recitit rapid propriile articole. Nu m-am gândit imediat la asta, dat fiind că a trecut așa de mult de atunci.

— Sunt foarte curios, interveni Jason, plin de speranță.

Freddy privea dincolo de el.

— A fost un accident îngrozitor. Un camion i-a împins afară de pe carosabil. Șoferul era beat sau cu mințile plecate, ori ambele. A lovit mașina familiei Chawkins de la spate, cu bara lui de protecție uriașă. Mașina a făcut un salt, s-a rostogolit în aer și a luat foc. A fost un adevărat infern. Bieții oameni au murit în chinuri îngrozitoare. Iar șoferul? A fugit de la locul accidentului. Abia mai târziu l-au prins. Îl chema Silverstein. Steve Silverstein.

Jason avea gura uscată. Văzuse farurile care îl orbiseră. Corpul îi tresări la amintirea impactului care a urmat.

— Continuă, zise el, răgușit.

— Robert, Amanda și Mikey au murit tragic. S-a întâmplat pe autostrada 98, chiar la ieșirea din Sacramento Wash, opt kilometri lângă Mount Peytha. Robert era o persoană importantă din oraș. Era activ în viața comunității, la fel ca și Amanda. Locuiau la ranchul Mount Peytha, pe care Robert îl construise chiar el. Își făcuse un nume ca adevărat călăreț și crescător de cai. Iar șoferul de camion, am verificat și asta, a declarat că nu a văzut că mașina s-a rostogolit și a luat foc. A auzit ulterior despre acest lucru. Când s-a trezit din beție

și a înțeles ce făcuse, a fost devastat și copleșit de remușcări.

Telefonul de pe birou începu să sune.

— Beth! Pot să te sun eu mai încolo? zise Freddy în receptor. Fac ceva acum. Mda, mulțam, zise și apoi închise.

— Am mai găsit și alte detalii în dosarele mele. Un raport al lui Tom Daunt, pompierul care a ajuns primul la locul accidentului și care a scos trupurile din mașină. El a declarat că serviciile de urgență nu au mai putut să facă nimic. Iar medicul anatomopatolog James Felch a spus că identificarea cadavrelor a fost unul dintre cele mai dificile sarcini din cariera lui. Era vorba și despre un nou-născut și asta l-a dat gata.

Freddy a oftat prelung și a continuat:

— Silverstein a fost condamnat și a primit o condamnare pentru treizeci de ani, iar ferma a fost vândută. A luat-o un prieten de-al lui Robert, Joe Bresnahan. Joe mai locuiește și acum acolo.

Jason își aminti de o altă poveste pe care o găsise pe internet duminica trecută, înainte de baia cu Kayla. Era vorba despre o rusoaică de șaizeci de ani care avea coșmaruri de ani în șir. În visele ei, femeia alerga pe deasupra caselor și traversa acoperișuri, mereu pe fugă din calea unor dușmani în uniformă. Uneori auzea și țipete stranii, de nesuportat, spunea ea, Anya o chema. Când auzea răcnetele, își apăsa mâinile pe urechi, de disperare. Într-o bună zi, absolut banală în aparență, a avut o viziune terifiantă în timpul unei ședințe de yoga. Văzu deodată, cu ochii minții, o groapă comună și auzi oameni țipând, ca și cum ar fi participat la o filmare care era reală.

Când imaginile acelea înfricoșătoare și neașteptate dispărură, ea a început să creadă în reîncarnare. „Părea așa de profund. Ca și cum din sinea mea creștea o mare de durere. Viziunea avea legătură cu trecutul meu”, spunea Anya în relatarea ei.

A fost supusă unor ședințe de hipnoză regresivă și s-a întors la viața ei anterioară. A ajuns într-unul dintre lagărele lui Stalin, unde era o femeie de aproape treizeci de ani, murdară și înfometată. Anya și-a amintit torturile și abuzurile sexuale la care fusese supusă, dar și propria moarte. În timpul ședințelor de hipnoză văzuse cum epuizarea și boala au răpus-o până la urmă, într-o cameră mică și întunecoasă, unde nu pătrundea nicio rază de lumină. Când a retrăit acea experiență din nou a înțeles și de ce, în actuala ei viață, simțea uneori o panică ascuțită atunci când era în întuneric.

Moartea în lagărul stalinist pusese capăt suferinței. După aceea totul devenise alb și strălucitor. Avusese senzația că doar „adormise pentru o vreme” și apoi, la numai trei săptămâni după lagăr, a renăscut ca Anya.

După terapia regresivă, ea a devenit conștientă de viața ei anterioară, dar și de oamenii care îi fuseseră prieteni și rude în existențele ei anterioare. I-a căutat – dar, bineînțeles, aceste persoane „de dinainte” nu au recunoscut-o. „Voiam să le strig că eu sunt. Fusesem moartă un timp, dar acum mă întorsesem”, mai spunea Anya în povestirea sa. Până la urmă, a înțeles că trebuie să renunțe la „înainte” și să-și găsească propria cale în noua ei viață.

Oare și Jason trecea prin același proces?

Era oare posibil ca o viață a lui anterioară să interfereze cu cea de acum?

Se născuse pe 2 septembrie 1977, ca Jason Evans. Dar înainte de asta oare fusese Mikey Chawkins?

Jason își aminti imediat o altă istorie stranie, dar reală. Era despre un băiat libanez care avea amintiri despre o reîncarnare anterioară. Într-o zi, copilul se plimba pe afară, lângă casa părintească, și s-a întâlnit cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Băiatul s-a dus însă drept la el și i-a spus că e vecinul lui.

A continuat să vorbească despre un accident în care un camion a călcat un om și i-a retezat ambele picioare. Până la urmă, băiatul i-a tot pisat pe ai lui că vrea să meargă să viziteze un sat vecin, chiar dacă nu le-a putut explica de ce voia asta.

Părinții lui au făcut ceva cercetări și au aflat că bărbatul pe care fiul lor îl numea „vecin" locuia în satul învecinat și că în același sat cineva își pierduse ambele picioare într-un accident de camion și murise la scurtă vreme după aceea. Bărbatul căruia băiatul i se adresase spontan ca unui vecin era, în fapt, vecinul victimei.

Mai erau și alte asemănări: băiatul știuse să le spună exact vorbele pe care le rostise victima înainte de a muri. La fel de remarcabile erau și multele trăsături de caracter pe care le aveau în comun copilul și bărbatul care murise: acesta din urmă fusese un vânător înfocat, iar băiatul manifesta un interes surprinzător față de tot ceea ce avea legătură cu vânătoarea. La fel, cel decedat vorbea fluent limba franceză și băiatul stăpânea această limbă într-un mod excepțional pentru cineva de vârsta lui.

Oamenii de știință nu aveau nicio altă explicație pentru acest caz de reîncarnare. Ei au bănuit că moartea bărbatului nu însemnase o anihilare completă. Conștiința și personalitatea lui supraviețuiseră dispariției corpului fizic. Preocupările și personalitatea se păstraseră, ca raze sau unde invizibile, colindând de colo-colo, intrând în contact cu ovulul fecundat și apoi contopindu-se în trupul copilului.

Așadar, băiatul devenise o persoană nouă, cu posibilități noi, dar în mintea lui el va rămâne pe veci legat de bărbatul care a murit în accident.

Oare Jason ducea înăuntrul lui spaimele și amintirile micului Mike W. Chawkins?

Era un scenariu pe care miliardele de oameni de pe pământ care credeau în reîncarnare l-ar fi considerat neîndoielnic o posibilitate. Pentru el,

indiferent cât de rațional se considera el însuși – înainte de a cădea victimă halucinațiilor și viziunilor – era valabil același lucru.

Principala lui problemă rămânea totuși rolul jucat de fotograf. Faptul că persoana aceasta părea să aibă cunoștință de existența lui anterioară reprezenta călcâiul lui Ahile în întreaga teorie. Fotograful mai trebuia să fi știut despre accidentul familiei Chawkins, pentru că Jason și Kayla trăiseră aproape exact același lucru. Așadar, accidentul de pe Monte Avenue, între Cornell și Fernhill, fusese cu adevărat un atac, chiar dacă Jason se îndoia că poliția va vedea lucrurile la fel. Nu, polițiștii nu aveau cum să ia în serios povestea asta cu puntea către o viață anterioară. Ceea ce însemna că era tot pe cont propriu, că trebuia să continue de unul singur.

Acum știa care va fi următorul lui pas.

Îi mulțumi lui Padilla și, odată ajuns afară, se ocupă de câteva chestiuni practice. Avea nevoie de o mașină. Luase un taxi până la Chuck, iar cei cinci kilometri până la arhivele orașului îi făcuse pe jos. Dar Mount Peytha Ranch era în afara orașului, după spusele lui Freddy, prea departe pentru o plimbare pe jos. Nu departe de cafeneaua Starbucks trecu pe lângă sediul Caldwell Rental Services. Ed Caldwell, un bărbat hlizit, îi veni în ajutor și îi închirie un GMC Yukon.

Se așeză la volanul mașinii și porni spre a treia vizită din ziua aceea.

•

Ferma impozantă, alături de care mai erau două hambare mari – probabil grajduri – era situată pe Bullhead Road. Era un drum de pământ, lung de vreo sută de metri, care ducea la ea. În spatele ei, la orizont, se zărea un peisaj montan. Pe un indicator plasat pe partea stângă a drumului de pământ stătea scris MOUNT PEYTHA RANCH. Lângă acest semn era și o cutie poștală, iar în

spate, un gard vechi și o poartă, acum închisă. Jason a oprit mașina.

Poarta era punctul lui de interes. Era ornamentată. Barele fuseseră decupate la mijloc, în forma unui oval. Iar în acest oval o literă fusese sudată de metal.

Era litera M.

Aceeași literă M elegantă și cursivă ca în ultima fotografie polaroid.

26. „M”

Joe Bresnahan avea un burdihan proeminent și părul complet alb. Era ospitalier, vorbăreț și își tratã vizitatorul ca pe un vechi prieten. Nici măcar nu se interesă de unde venea interesul lui Jason pentru Robert, Amanda și Mikey Chawkins. Pentru Jason asta era chiar foarte bine. Îl lăsă pe Joe să vorbească și el ascultă.

După reacția inițială letargică, pe care a avut-o când a văzut litera M pe poartă, Jason a făcut un pas îndrăzneț. Venise la Mount Peytha să descopere secretul mormântului și misterul literei M făcea parte din acest mister. Era convins că familia Bresnahan știa totul despre asta.

Poarta nu era încuiată și Jason parcursese pe jos drumul de pământ până la fermă. Lângă unul dintre hambare era o grădină de legume, sub un șir de arbori yucca pitici. Jason văzu roșii, varză de Bruxelles, ardei, ridichi și ceapă.

A sunat la ușă. În momentul de față nu era acasă decât Joe Bresnahan. Fiul lui era la muncă, iar soția plecase la o prietenă.

— Eu nu mă bag în chestii care implică băutul de ceai, îi spusese Joe.

Omul ieșise la pensie cu mulți ani în urmă și câtă vreme cât fiul lui nu-l dădea afară din casă, să-l trimită la vreun azil de bătrâni, aici avea de gând să rămână. Împreună cu nevasta lui. Joe sporovăia vesel și îi mărturisise lui Jason că îi cunoscuse bine pe cei din familia Chawkins; el și Robert crescuseră împreună în localitatea aceasta vetustă, înainte ca Mount Peytha să devină oraș. Se gândise mult dacă să cumpere ferma. Dar familia lui Robert insistase și până la urmă o cumpărase.

Robert fusese un tip pe cinste. Fusese geambaș și toată lumea știa că Chawkins avea cei mai buni

cai din oraș. Omul se pricepea să lucreze cu animalele, zicea Joe.

Soția lui, Amanda, era o femeie frumoasă, chiar mai frumoasă la suflet decât era la chip, întotdeauna prietenoasă, întotdeauna zâmbitoare. Amândoi erau foarte apreciați în oraș, pentru că mereu făcuseră foarte mult pentru comunitate. Erau întotdeauna primii care se ofereau voluntari la acțiunile caritabile.

Jason îl lăsă o vreme să povestească, apoi îi puse întrebarea care îi stătea pe limbă:

— Domnule Bresnahan, poarta de la intrarea pe proprietate are o literă pe ea. Este M de la Mikey?

Joe și-a fluturat brațele cât niște trunchiuri de copac și a zis:

— O, da! Când a devenit tată, a fost în al nouălea cer. Voia ca toată lumea să afle. A făcut litera de unul singur, cu mâinile lui, a sudat-o de poartă aproape în aceeași zi în care s-a născut băiatul. Era în culmea fericirii.

— Și nu mult după aceea a avut loc accidentul… probabil că ați fost la înmormântare, a zis Jason.

Joe Bresnahan încuviință agitat.

— Locul era ticsit de lume. A fost o poveste foarte, foarte tristă, dar în același timp impresionantă, pentru că toată lumea din Mount Peytha s-a implicat. Chiar și ceia care nu-i cunoscuseră direct pe Robert și familia lui au fost prezenți acolo și au plâns. Vă spun sincer, nu era om care să nu fi avut ochii în lacrimi.

Jason se gândi la viziunea – căci nu știa cum altfel să o numească – pe care o avusese el însuși în cimitir. Văzuse aievea cortegiul funerar.

Sau nu fusese decât o halucinație, de fapt, un semn că își pierdea mințile? Dar acum nu mai credea asta.

— Domnule Bresnahan…

Rămase pe gânduri. Mai era ceva ce voia să afle. Joe nu l-a lăsat însă să termine.

— Am niște fotografii de la înmormântare pe aici pe undeva, dacă vrei să le vezi.

Jason a rămas cu gura căscată.

— Înmormântarea familiei Chawkins?

Joe a dat din cap că da.

— Ai fotografii?

Joe a încuviințat din nou.

— Da, sigur că vreau să le văd, a răspuns Jason, aproape cu răsuflarea tăiată.

— Așteaptă aici… Mă duc să le aduc.

Joe Bresnahan se săltă cu greu din șezlongul lui, ieși din încăpere târșâindu-și picioarele și urcă la etaj.

Jason rămase așezat. Deodată tensiunea deveni de nesuportat. Oare i se vor înfățișa imagini din propria nălucire? Oare aceiași oameni, cu straiele lor demodate, vor fi și în fotografii? Nu mai trebuia să aștepte. Joe cobora scările rostogolindu-se, în mâini cu un vraf de fotografii alb-negru, îngălbenite.

— Iată-le. Au fost făcute de un ziarist fotograf. Cum am zis, moartea lui Robert a reprezentat un eveniment important aici, în oraș.

Jason luă fotografiile să se uite. Dezamăgire. Fotografiile nu fuseseră făcute în Cimitirul St. James, ci în fața unei biserici, probabil locul unde se ținuse slujba de înmormântare. Un cortegiu de persoane ieșea din biserică. Toate cele cinci fotografii fuseseră făcute cam în același timp. Fotograful apăsase pe declanșator, trimisese fotografiile la ziar și probabil că l-a lăsat pe redactor să aleagă una. Cumva, Joe a ajuns în posesia întregului set.

Singurele lucruri pe care Jason le recunoscu fură hainele participanților. Văzuse jachete, cravate, pălării și rochii exact ca acelea. Dar tot restul…

Ceva îi atrase privirea. Nu, nu se putea. Era imposibil.

A ridicat fotografia și s-a uitat îndelung la ea.

Imposibil sau nu, el era acolo.

Jason puse fotografia deoparte. Inima îi tresălta, îi zvâcnea în gâtlej. Mai luă o altă fotografie alb-negru – da, era și acolo. Și în următoarea fotografie, și încă întruna. Desigur; de vreme ce toate fotografiile fuseseră făcute cam în același timp, așa trebuia să fie.

— … Lipsește… Ei, unde putea să dispară? îl auzi pe Joe Bresnahan, bombănind pentru sine.

Jason își ridică privirea spre el.

— Am aflat destul. Nu ai idee, domnule Bresnahan, cât de recunoscător îți sunt.

Da, era recunoscător.

Și absolut șocat.

27. Bărbatul în negru

Când, tristă, Kayla ajunse acasă în seara aceea de vineri, era în jurul orei șapte. Jason o sunase o dată. Fusese furioasă când vorbise cu el, dar acum nu mai simțea la fel. Oare când avea să mai primească vești de la el?

Neliniștită, se plimbă prin casă, puse în funcțiune ceainicul electric și își făcu o cană de ceai. O luă cu ea și se duse în birou. Cu fundul cocoțat pe pervazul ferestrei și o mână pe cana cu ceai, a răsfoit albumul cu fotografiile lui Jason copil, pe care îl găsise pe masa de lucru. Fusese înăuntrul cutiei în care erau și desenele lui din copilărie. El pusese cutia la loc în dulap, dar nu și albumul.

Micul Jason pe terenul de baseball. Un Jason ceva mai mărișor, în timpul anilor de colegiu. Jason împreună cu câțiva prieteni pe care Kayla îi recunoștea vag, dar al căror nume nu și le putea aminti. Din nou Jason mic, stând între Donna și Edward.

Kayla mai văzuse fotografiile astea. Poze din primul lui an de viață. Fotografia care era chiar prima, pe pagina de copertă, fusese prima poză care i se făcuse, împreună cu părinții lui, iar dedesubt mama lui adăugase certificatul lui de naștere. Apoi erau portrete ale lui Jason bebeluș, în timp ce era hrănit cu biberonul; Kayla își vede soțul ca bebeluș zâmbitor, mergând de-a bușilea; ca punct central în cadrul unor întruniri cu alți părinți și așa mai departe.

Reveni la prima fotografie din album. Donna era în pat, tatăl lui Jason stătea într-un fotoliu, alături, și îl ținea pe băiețel pe brațe, înfășurat într-o păturică albă, arătându-l mândru lumii. Ambii părinți zâmbeau, în culmea extazului, spre

obiectivul aparatului. Legenda fotografiei, caligrafiată de Donna, spunea: BUN VENIT, DRAGUL MEU JASON.

Apoi Kayla se uită la certificatul de naștere, în partea de sus era scris STATUL CALIFORNIA, iar dedesubt, CERTIFICAT DE STARE CIVILĂ. Era o listă de numere, numele nou-născutului, JASON, și data de naștere: 2 SEPTEMBRIE, 1973. Numele părinților fuseseră scrise chiar de mama și de tatăl lui.

Kayla închise albumul. Ce-i trecea lui Jason prin minte în momentul acela?

Se putea oare să fi crezut că o reîncarnare a lui anterioară lua acum contact cu el?

•

Nu voia să fie singură, așa că o sună pe Simone. O întrebă pe prietena ei dacă putea să vină să stea la ei. Simone îi răspunse că nu e nicio problemă.

În livingul din casa lui Simone și a soțului ei, Kayla aștepta să primească un telefon de la el – în van. Le spusese că Jason era plecat din oraș, dar nu că se certaseră și nu le spusese nimic despre ce făcea el. Simone credea că totul era în regulă și îi punea tot felul de întrebări. Kayla îi răspundea, dar vorbea atât de încet, încât abia se auzea ea însăși. Nu se putea concentra. Continua să arunce ocheade telefonului ei mobil, care rămânea tăcut.

Pe la zece și jumătate era deja în pat, în camera de oaspeți, și așa începu cea de a doua cea mai groaznică noapte din viața ei – prima fusese noaptea când murise Ralph.

A doua zi dimineață – sâmbătă, 1 august – se duse să se plimbe, pentru că nu avea nimic mai bun de făcut. Nu îl sună pe Jason; mândria nu o lăsa să o facă. Fuseseră destule momentele în care își blestemase mândria. Toată ziua a fost cu nervii la pământ. Parcă mergea pe o funie întinsă deasupra unei prăpăstii și îndoielile încercau să o împingă jos.

Oare făcuse bine?

Însemna că îl abandonase?

Își ținu telefonul mereu la îndemână, dar el nu mai sună. Niciun semn de la Jason. Putea să-l sune ea pe el. S-a gândit la asta de mii de ori, dar de fiecare dată s-a abținut. Doamne, cât de tare își ura mândria!

Cum putuse să-l lase acolo, de unul singur? Apoi, însă, se gândea cât de încăpățânat fusese el. Și el o dezamăgise la fel de rău.

Nu conta. Toate astea nu erau necesare. „Nu era nevoie ca acum să fim despărțiți. Am fi putut să prevenim asta. Împreună am fi putut să o prevenim”.

Apoi Jason chiar sună, pe la ora opt seara. Îi spuse că nu mai e în Mount Peytha. Plecase în dimineața aceea în Las Vegas și de acolo luase o cursă de după-amiază spre San Francisco. Avea să-i povestească totul mai târziu.

Kayla era prea uimită ca să-l chestioneze. O întrebase cum se simțea. Ea îi răspunse că se simțea ca dracu’ și el spusese că-i părea rău. Ea pusese repede capăt conversației, felul ei de a spune „vino acasă”, dar după ce a închis s-a gândit la toate celelalte lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Jason îi spusese că s-ar putea ca locuința lor să nu fie un loc sigur. Dar chiar dacă fotograful ascuns ținea Canyon View sub supraveghere la ora asta, ei nu-i mai păsa. Ce altceva mai rămăsese, pe care el să nu-l fi distrus încă?

Mintea ei continua să se frământe, dar într-un final ea adormi.

Când se trezi în timpul nopții, la picioarele patului ei stătea o siluetă înaltă învești mântată în negru. Fața îi era ascunsă de o glugă neagră, iar în mâna osoasă, scheletică, ținea o coasă ascuțită.

Kayla țipă și țipă, găsi întrerupătorul și, odată cu lumina, monstrul acela, Moartea, dușmanul ei, dispăru.

După aceea își strânse tare genunchii la gură cu amândouă brațele și, tremurând, nu reuși să mai

adoarmă.

Răsăreau zorii unei noi zile. Telefonul sună devreme, pe la opt și jumătate. Era Simone, îngrijorată și convinsă că Kayla nu fusese în apele ei vineri. Aceasta îi spuse prietenei sale că vorbise cu Jason. Simone îi propuse să ia prânzul împreună. Era o prietenă minunată, foarte înțelegătoare. Kayla a fost de acord.

— Perfect! exclamă Simone, entuziasmată. Unde ne întâlnim?

— Ce zici de Milano? Nu e unul dintre locurile tale preferate din Mulligan Square?

Kayla știa foarte bine că lui Simone îi plăcea acel micuț restaurant italian. Serveau produse proaspete și localul era amplasat foarte frumos, într-o piațetă drăguță situată între Hollywood Boulevard și hotelul Renaissance. Pentru Kayla era un drum destul de lung cu mașina și nu era aproape nici de casa lui Simone.

— E o idee minunată! răspunse Simone.

După ce terminară de vorbit, Kayla își mai făcu o promisiune.

Povestea asta durase deja prea mult. Astăzi avea să-l sune pe Jason și o să discute despre tot. Nu mai suporta situația. Voia să afle ce se întâmplase. Măcar ca lucrurile să fi mers bine, măcar să nu mai dea de belea, dacă…

„Măcar dacă s-ar întoarce acasă”.

Asta era cel mai important.

•

Pe la ora unu, Kayla găsi un loc de parcare pentru Chryslerul ei și o luă pe Walk of Fame[10] spre Mulligan Square. Soarele o ardea pe ceafă. Își puse ochelarii Ray-Ban și se uită în treacăt la spectacolul de stradă din dreptul Teatrului Chinezesc Mann. Astăzi showul era dat de un bărbat îmbrăcat în costum de Spiderman. Lângă el era Darth Vader, însoțit de soldați din *Războiul Stelelor* în uniforme albe. Un grup de turiști

fotografia de zor în sunetul clicurilor de la declanșatoare.

Kayla era însă sătulă, pentru o vreme, de momente care implicau fotografiile. Avea să mai treacă destulă vreme, bănuia ea, până să mai facă niște instantanee de vacanță. Poate că o să caute o găselniță din acelea noi, o cameră video.

Trecu pe lângă statuia lui Charlie Chaplin, care o privea de sub melon cu faimosul lui zâmbet, și se gândi: „Viața era simplă pe vremea ta. Aparatul de fotografiat polaroid era oare inventat pe atunci?”

Kayla urcă scările spre Mulligan Square. Din niște difuzoare ascunse muzica urla pe deasupra întregii piețe. Avu nevoie de un moment de gândire mai înainte de a recunoaște interpreta. Sheryl Crow. Trecu pe lângă un vânzător de înghețată, o altă taraba unde se vindeau hotdogi, a traversat pe sub o arcadă și a mai urcat câteva trepte până la Milano. Simone nu ajunsese încă. A găsit o masă, a comandat un pahar cu vin și a așteptat.

După cincisprezece minute a apărut și Simone în capul scărilor; radia. Kayla se ridică, cele două femei se îmbrățișară și începură pe dată să facă schimb de impresii. Asta o binedispuse. Putea să uite de necazurile ei și pierdea noțiunea timpului.

Ce avea însă să se întâmple dincolo de această după-amiază? Ce făcea Jason în San Francisco? Și mai ales cât de deteriorată fusese relația lor și putea ea să fie reparată?

„Mai târziu. Nu acum. În clipa de față sunt împreună cu Simone”.

O chelneriță a adus pastele comandate de Simone și spaghetele Kaylei. Ciocniră paharele.

— Ce mai face Cliff? întrebă ea. Abia dacă am apucat să vorbesc cu el cât am stat la voi. De fapt, și cu tine a fost cam la fel.

— A, Cliff face foarte bine, îi răspunse Simone. Ultima veste, acum scoasă de sub tipar, e că a fost

din nou avansat. Acum e reprezentant comercial senior.

— Felicitări.

— Ceea ce înseamnă, totuși, că o să lipsească și mai mult de acasă.

Cliff lucra la AT&T și muncea până seara târziu, din câte știa Kayla. Mai știa și că pe Simone nu ar fi deranjat-o dacă Cliff și-ar fi luat o slujbă mai puțin solicitantă, una care să-i permită să petreacă mai mult timp acasă. Dar Cliff își iubea slujba și era ambițios. Mai tare decât Jason, deși soțul Kaylei se întrebase uneori cum ar fi să fie propriul său șef. Ea îl sfătuise să nu încerce – îngrijorată cum era de serile lungi la lucru, de munca multă și de sărăcie. Celei din urmă ar fi putut să-i facă față, poate, pentru că banii nu erau nici pe departe așa de importanți ca mariajul ei și dacă într-o zi el ar fi ales să-și asume riscul…

Avea să se ocupe de asta dacă și când va fi cazul.

Simone nu-și mai luase o altă slujbă după cea de chelneriță la The Duchess, deși lucra ca voluntar, trei dimineți și două seri pe săptămână, la o linie de asistență telefonică pentru copii abuzați sau bătuți.

Copii. Îi trecu prin minte că nu-i spusese lui Simone despre decizia ei și a lui Jason de a încerca să facă un copil. Oare să-i pomenească despre asta? Nu, hotărî ea. Mai întâi pentru că ei înșiși, Simone și Cliff, încercau de mult timp și fără succes să aibă copii. Examinările cele mai recente dovediseră că probabil era din cauza lui Cliff, și nu a lui Simone. Avea un număr scăzut de spermatozoizi, îi mărturisise Simone de curând.

Propria ei criză matrimonială era însă principalul motiv pentru care nu aduse vorba de asta. Era ca și cum deasupra ei coborâse un nor. Simone observase asta.

— Tot nu ești prea fericită, nu-i așa?

Kayla zâmbi.

— Ei, doar niște nimicuri. Dar o să le dau de capăt.

— Ce se petrece între tine și Jason?

Kayla nu spusese nimic, dar Simone ghicise ceva atunci când Kayla fusese la ei acasă. Iar acum pusese direct întrebarea pe care ardea să o pună, probabil încă de vineri.

— Te rog, Simone, altă dată.

— Poți să ai încredere în mine.

— Știu. Știu foarte bine asta. Dar încă nu am terminat. Trebuie să aflu singură cum se vor termina toate astea și să asimilez. Dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

— Sigur. Înțeleg și nu te mai pisez.

Așa cum îi stătea în fire, Simone nu mai aduse vorba de asta. Știa să fie răbdătoare, indiferent cât de curioasă era.

Luară un prânz minunat. Îl încheiară cu o ceașcă de ceai, plătiră nota și plecară din restaurant. Cele două femei se plimbară apoi pe Hollywood Boulevard, trecând pe lângă magazinele de pe Mulligan Square.

Simone îi povesti despre o călătorie pe care ea și Cliff aveau să o facă peste două săptămâni: cinci zile la New York, în vizită la familia lui. Simone abia aștepta, deși nu era la fel de încântată de vremea înăbușitoare din Big Apple[11]. I-a vorbit despre Maura și Claudia, verișoarele lui Cliff, cu care se înțelegea foarte bine și pe care era nerăbdătoare să le revadă. Claudia ținuse regim și se pare că slăbise optsprezece kilograme, iar Simone abia aștepta să vadă cu ochii ei rezultatele și să ohoo și ahaa despre asta.

Kayla se uită în vitrina unui magazin de suvenire, îi atrăsese atenția un colier din argint, frumos decorat. Era finuț, în formă de floare și parcă cerea să fie admirat.

Dar colierul o atinsese mult mai profund, parcă o fermecase. Simți deodată cât de obosită era. Nu putea să fie de cele două pahare de vin pe care le

băuse și probabil avea legătură cu stresul la care fusese supusă în ultimul rând. Oare când o să revină în sfârșit pacea?

•

La cinci era deja acasă. Telefonul mobil rămăsese toată ziua tăcut, dar abia dacă se așezase pe canapea când a început să sune. Era Jason. A întrebat-o ce mai face. Ea a zis că îi e dor de el și l-a întrebat când vine acasă.

— Trebuie să discutăm despre asta. Vreau să vorbim despre tot felul de chestiuni. Tu ce părere ai?

— Și eu vreau, zise el, oftând. Și eu, Kayla.

— Ce faci acolo?

— Cercetez ceva. Dar nu merge prea bine. M-am blocat.

— Ce cauți?

— O să-ți spun mai încolo. Cred că o să termin aici destul de repede. După aceea, nu mai știu.

Avea o voce disperată și Kayla a avut impresia clară că el chiar era disperat. Nu l-a întrebat care era necazul. Nu-i păsa. Pentru ea nu exista decât un singur lucru care conta.

— Îmi promiți că te întorci curând?

— Promit, a spus Jason, ursuz sau trist, sau poate amândouă.

Orele treceau abia târându-se. Se uită la televizor, trecu puțin peste canale, fără să fie prea atentă.

Chiar înainte de ora zece, el sună din nou. Nu mai era ca după-amiază. Era agitat, entuziasmat; părea aproape posedat de ceva. Chiar și vocea îi era diferită. Cuvintele îi ieșeau ca niște rafale de mitralieră, dar nu le înțelegea; i se agitau cu viteză prin cap. Singurul lucru pe care îl înțelese era că o presa să se întoarcă acasă la Simone. Nu voia ca ea să rămână singură în casă. Descoperise ceva, era pe urmele cuiva și a doua zi dimineață avea să ia avionul de șase de pe SFO[12] spre LAX[13].

Pe urmă închise și Kayla rămase privind mută la telefonul ei care devenise din nou tăcut. Era mult prea târziu ca să îi mai telefoneze lui Simone ca să meargă acasă la prietena ei. În plus, nu avea niciun chef să se ducă acolo, așa că a decis să rămână la Canyon View.

•

În noaptea aceea Femeia cu Coasa nu își mai făcu apariția, dar ea visa că era în cort cu Ralph. Doar că de data asta, lângă ea nu mai stătea Ralph, ci Jason. El țipa… luase foc. Flăcările țâșneau ca niște șerpi furioși în jurul feței lui, brațelor și întregului corp care sângera și se înnegrea. Jason urla îngrozit.

Cuprins de panică, se întoarse și se aruncă asupra ei. Striga și ea îl simți, realmente îl simți.

•

Tresări și se trezi, simțind cum o mână o apasă pe gură.

O siluetă întunecată se înălța deasupra ei. Un bărbat în carne și oase. Era în dormitorul ei și mâna lui îi astupa gura. Era un tip solid, lat în umeri. Ridică scurt mâna și o lovi.

O plesnitură mistuitoare peste obraz. Ea țipă.

Încă o lovitură. Și încă una. Și apoi încă una. Nu se mai oprea. Kayla vedea cum îi țâșnește sângele împrejur. Răcnetele ei deveneau din ce în ce mai puternice.

Pe noptieră, chiar la îndemâna ei, telefonul începu să sune. Dar nu apucă să se întindă după el. În clipa următoare, bărbatul în negru ținea un cuțit în mâna strânsă. Arma sclipea în lumina lunii care intra pe fereastră. Țipete ei slăbiră în intensitate.

El o întoarse brutal pe burtă.

Cu o mână o pipăia pe sub chiloți, rănind-o. Cu cealaltă îi înfipse cuțitul în spate, adânc în carne. Era în agonie.

Dumnezeule, chiar era ucisă.

28. San Francisco

După ce își luă rămas-bun de la Joe Bresnahan, Jason începu să-și organizeze următoarea călătorie. La cafeneaua Frank's Cafe din Palm Square, cumpără pe internet un bilet de avion pentru San Francisco. Apoi se duse la Ed Caldwell și îl întrebă dacă era în ordine să lase automobilul la aeroportul McCarran din Las Vegas. Nu era nicio problemă, în schimbul unei mici taxe suplimentare, îi spuse Ed. Zâmbea și transpira atât de abundent, încât aproape părea că e drogat. Jason a mai telefonat câtorva persoane. După ultima lui noapte la motelul Mount Peytha Inn, a doua zi dimineață părăsi orașul din deșert.

După două ore și jumătate condusese o sută șaizeci de kilometri și ajungea în Vegas. Nu a dat nicio importanță strălucirii și farmecului acelei capitale a jocurilor de noroc din deșertul Nevada, pentru că nu voia să riște să piardă zborul de la ora 2:40 p.m. către San Francisco.

După un zbor de nouăzeci de minute – decolaseră cu o întârziere de cincisprezece minute – închirie o altă mașină, la Aeroportul Internațional San Francisco, un Ford sedan de astă dată. Ieși din aeroport și la șase fără un sfert, la douăzeci și patru de ore după vizita lui la Joe Bresnahan, sosea în suburbia din San Francisco care reprezenta destinația lui. Jason conduse sedanul spre un bungalow izolat și parcă pe aleea de mașină. Coborî, trecu pe lângă straturile de flori și se îndreptă spre ușa care ieșea puțin în afară față de restul gălbejit al casei.

Sosirea lui parcă fusese așteptată, pentru că ușa din față a bungalow-lui de alături se deschise imediat. A ieșit pe ea un bărbat de cincizeci de ani, care începea să chelească. Purta o cămașă havaiană

lălâie, care mai degrabă îi accentua burta decât să i-o ascundă, și niște pantaloni scurți kaki. Numele lui era Phil Wallace.

În timpul înmormântării lui Chris, Jason vorbise cu bărbatul acela, care fusese vecinul de alături al unchiului său, timp de aproape treizeci de ani – dar conversația lor de atunci fusese aproape la fel de scurtă ca și dialogul telefonic de seara trecută, când Jason l-a sunat de la Mount Peytha Inn.

— Bună seara, Jason, îi spuse Phil. Te-am văzut când ai intrat pe alee.

Jason se duse la el și îi strânse mâna.

— Bună, Phil.

— Ai călătorit bine?

— A fost un drum lung, dar nu am avut probleme.

Phil dădu din cap și îi făcu semn cu mâna spre ușa deschisă a bungalow-lui său.

— Vrei să intri? Pot să te servesc cu ceva?

— Mulțumesc, răspunse Jason. Pot să revin mâine? Aș vrea să mă opresc la motelul pe care mi l-ai sugerat și astă-seară mă întâlnesc cu Hugo Shaver. Nu a putut să-și facă timp pentru mine mâine sau poimâine.

— A, deci ai dat de el. Numărul pe care ți l-am dat a fost bun.

— Ca și cel al lui Felipe. Mă întâlnesc mâine cu el. Am vrut doar să trec și să-ți spun că am sosit.

Phil a făcut un gest cu mâna, ca și cum ar fi alungat o muscă.

— Nu te grăbi. Mâine o să fiu acasă după serviciu, pe la cinci. E în ordine?

— Perfect, Phil.

Jason își duse degetul la buze.

— Dacă tot sunt aici, poate că aș putea să te întreb ceva. Chris a amintit vreodată de afacerea pe care a avut-o în orașul Mount Peytha?

Phil s-a încruntat.

— Mount Peytha? Nu e undeva prin Utah?

Jason a scuturat din cap.

— Nu, Arizona.

— Da, Arizona, ai dreptate. Ce-i cu ea?

Jason a oftat.

— Speram să-mi poți spune tu. Chris a pomenit ceva vreodată?

— Nu, clătină Phil din cap. Nu-mi spune nimic. Despre ce e vorba?

— O să-ți spun mâine, zise Jason, pentru că nu avea chef să reia întreaga istorie.

Putea să aștepte până mâine, chiar dacă era reticent. Venise aici să obțină niște răspunsuri legate de secretele pe care se pare că le avea unchiul lui. De la vecinul Phil nu mai avea să afle nimic nou.

— Încă un lucru. Numele de Chawkins îți spune ceva?

Phil holba ochii din ce în ce mai mult.

Nu, nu îi spunea nimic.

Kayla îl părăsise, el călătorise din deșert și până în nordul Californiei și totul numai ca să nu obțină nimic de la unul dintre cei pe care dorise să-i chestioneze.

Dezamăgire. Spera că va avea mai multe șanse cu Hugo și Felipe Garcia, cei mai buni prieteni ai unchiului său, pentru că, altminteri, călătoria ar fi fost fără noimă.

Jason își luă la revedere de la Phil, conduse până la motelul Surf Hill, pe care i-l recomandase omul, și o sună din cameră pe Kayla. Fu o conversație scurtă. Cel puțin ea vorbise cu el.

Deocamdată.

•

A doua zi, pe la ora cinci după amiază, senzația inițială de dezamăgire lăsase locul disperării. Discuțiile avute nu duseseră nicăieri. Hugo nu fusese în stare să-i ofere nicio informație despre Mount Peytha sau despre familia Chawkins, și nici Felipe. Totuși, cei doi – ambii în vârstă de șaizeci de ani, unul slab și cărunt, celălalt cu pielea bronzată și încă binecuvântat cu un păr negru,

surprinzător de bogat – depănară amintiri nesfârșite. În alte împrejurări, Jason ar fi fost fericit să îi asculte.

Multe dintre aceste amintiri erau legate de colecția de premii a lui Chris. Acesta fusese un avid și exuberant colecționar a oricărui tip de medalie, certificat, cupon sau premiu în bani, indiferent cât de mic. Una dintre ultimele ocazii în care Jason îl văzuse pe unchiul lui într-o astfel de stare de euforie a fost la penultima petrecere aniversară de naștere a tatălui său. Atunci tocmai câștigase încă un trofeu la pescuit. Jason îi promisese lui Chris că o să vină curând să-l viziteze. Nu o făcuse niciodată. San Francisco nu era chiar după colț și întotdeauna apăruseră alte probleme urgente sau care cel puțin așa păruseră la acel moment. Desigur, pretextele pe care le folosise ca să tot amâne călătoria în California nu erau decât atât, niște pretexte. Dacă ar fi știut cât de bolnav era Chris, Jason s-ar fi dus, fără îndoială. Dar pe cât de minuțios fusese Chris întotdeauna, când venea vorba despre recolta lui de premii, pe atât de reticent se dovedise cu ucigașul din trupul lui.

Ce o făcuse pe omul acela să se spânzure? Hugo și Felipe nu l-au putut lămuri pe Jason. Da, observaseră că în ultimul timp Chris devenise febril și că pierduse în greutate, dar nu făcuseră nicio legătură cu cancerul. Lui Jason i se părea imposibil că așa ceva să poată fi păstrat secret. Dar unchiul lui excentric și inimitabil reușise.

Singura opțiune care îi mai rămăsese acum era să stea de vorbă cu Phil. După aceea avea să se întoarcă acasă și va încerca să repare lucrurile cu Kayla.

Jason stătea în mașina lui, parcată pe aleea din fața bungalow-lui lui Chris și se privea fix în oglinda retrovizoare. Își vedea ochii triști și stinși.

Auzi tonul de apel al telefonului. Era *The Car Song,* interpretat de o trupă despre care și uitase.

Melodia îi rănea urechile. O descărcase într-un moment de minim creativ în perioada proiectului Tommy Jones și nu se mai obosise să o schimbe.

— Jason Evans, răspunse el.

— Brian sunt.

Bărbatul părea să-i scuipe în ureche.

Jason se plesni peste frunte. La dracu'! îi ieșise complet din minte să-l sune pe șeful lui. Și mâine era luni, când promisese că va reveni la slujbă.

Decise să i-o ia înainte lui Brian Anderson.

— Îmi pare rău, dar nu mă întorc mâine la serviciu, zise, închizând ochii în așteptarea tiradei lui Brian.

Aceasta veni prompt. Brian vru să știe dacă el nu își pierduse cumva mințile complet, că nu putea să facă așa ceva colegilor lui de muncă, că pur și simplu nu se face, pentru că miza campaniei lui Jones era foarte mare și, în final, Brian l-a întrebat când va reveni totuși la muncă.

„Brian, cred că am nevoie de un concediu. Să nu am griji o vreme mi-ar conveni de minune. Tu poți să-ți vâri campania aia a ta acolo unde nu pătrunde soarele".

— O să te sun mâine, îi spuse, fără vlagă. Atunci o să știu mai multe despre ce se întâmplă aici.

— Rahat! Ce faci acolo? Ești tot în deșert?

— Vorbim mâine, Brian, zise Jason și apoi închise.

Își înfrână imboldul de a lovi ceva cu putere și apoi își aminti că nu mai vorbise cu Kayla de seara trecută. Fără tragere de inimă, formă numărul de telefon. Vocea îi era șoptită și răgușită. Kayla voia să stea de vorbă, să se împace. Era încurajator. Dacă ea era dispusă să-i mai acorde o șansă, el trebuia să se agațe de asta cu amândouă mâinile. Poate că acest lucru era cu mult mai important decât cercetările lui.

Și poate că ar fi trebuit să-și dea seama de asta mai înainte.

•

În livingul lui decorat cu gust, plin de antichități în culori pale, Phil așeză o sticlă rece de bere Budweiser dinaintea lui Jason. Joyce, soția lui Phil, veni să-l salute și apoi se întoarse în bucătărie, unde pregătea cina. Jason observase că blatul de lucru era plin de oale și cratițe. Phil îi urmări privirea și zâmbi.

— Pe Joyce nu o deranjează să gătească și eu nu am de ce să mă plâng, pentru că mănânc mai bine decât la restaurant. Apropo, sper că iei cina cu noi astă-seară, nu?

Jason nu avea niciun plan deocamdată, așa că acceptă recunoscător.

— Cum a mers întâlnirea cu Hugo? se interesă Phil, lăsându-se pe spătarul fotoliului.

— A fost plăcut să stau de vorbă cu el, îi răspunse Jason. Faptul că nu am aflat nimic de la el nu însemna că nu fusese o conversație foarte plăcută.

— Te-ai mai întâlnit și cu alți amici de-ai lui? L-ai văzut pe Felipe?

— Da, însă nu și pe altcineva.

— Cât stai în San Francisco?

— Încă nu știu sigur, zise Jason, ridicând din umeri.

Phil se îndreptă puțin de spate, puse o mână pe brațul fotoliului și pe cealaltă o lăsă leneș în poală.

— Bun. De ce nu ești sincer cu mine? De ce te-ai întors?

Jason schiță un surâs ostenit și luă o înghițitură de bere.

— Cum ți-am spus și ieri, e o poveste mai lungă.

Phil îl studia gânditor, lovindu-și dinții cu unghia. Pentru o clipă se lăsă liniștea, cu excepția zgomotelor care veneau dinspre bucătărie, unde Joyce se agita preocupată.

— Eu am crezut că ai venit pentru că nici tu nu crezi, zise vecinul unchiului său.

Jason se încruntă.

— Ce să nu cred?

— Că s-a sinucis, bineînțeles, exclamă Phil.

— Nu înțeleg, rosti Jason, clipind des.

Phil oftă.

— Eu sunt convins. Și Joyce la fel. Din păcate, restul lumii nu e.

Jason se aplecă înainte.

— Poți să fii puțin mai precis? se interesă el.

— Nu e mare lucru de spus, sincer, răspunse Phil, ridicându-și mâinile. Cu excepția faptului că unchiul tău nu mi-a lăsat niciodată impresia că avea de gând să-și pună capăt zilelor. E drept, la fel se poate spune și despre o mulțime de alți oameni care până la urmă și-au încheiat viața la fel. Așa cum spunea mama: poți să privești la chipurile oamenilor, dar niciodată în mintea lor. Totuși, eu l-am văzut pe Chris în seara când a murit. Ba, am și vorbit cu el. Poate că eu am fost ultimul care a făcut-o. Pentru că numai câteva ore mai târziu, atârna în pod.

— Nu am auzit nimic de genul ăsta în timpul înmormântării. Ce ți-a spus el?

Cu o expresie îndurerată, Phil făcu o grimasă.

— Vezi tu, tocmai asta e chestia. Trebuia să mergem la bowling peste două zile. Chris abia aștepta și eu la fel. El a râs, era hotărât să câștige – era foarte sigur de asta. Întotdeauna voia să câștige. Doar că nu am mai ajuns să mergem. Dacă atunci când am stabilit partida el avea de gând să se sinucidă, atunci a fost un actor al naibii de bun. Dar el nu era cine știe ce actor și nici nu juca teatru. Cu siguranță nu în seara aceea. Îți jur, Jason, Chris era absolut sincer.

Phil tăcu și Jason își fixă pantofii.

Apoi ridică privirea.

— Deci, ce vrei să spui?

— Că nu s-a sinucis, veni răspunsul prompt al lui Phil.

Pe Jason îl cuprinse un sentiment ireal, ca și cum ar fi avut încă o halucinație.

— Și atunci, ce crezi tu că s-a întâmplat?

Expresia lui Phil era absolut sinceră.

— Nu mai rămâne decât o singură explicație, nu?

Jason aprobă din cap și vocea îi deveni aspră.

— Că nu a murit din propria voință.

Tăcerea lui Phil îl aproba.

— Ai vreo dovadă?

Vecinul lui Chris luă sticla de bere și bău îndelung.

— Păi, am discutat despre asta cu oamenii din vecinătate, bineînțeles. Dar nu, nu am vreo dovadă și nimeni altcineva nu are. Burt Carlsen, de peste drum, poate însă să-ți spună că în seara când Chris s-a sinucis, el a văzut un bărbat care îi supraveghea casa. Era pe trotuar și se uita foarte atent la casă.

Joyce și-a ițit capul de după ușa bucătăriei.

— Eu pun masa. Veniți și voi?

— Venim, scumpo, zise Phil, privind-o peste umăr.

Femeia dispăru iar în bucătărie.

— Și altceva? mai întrebă Jason.

Phil se uită la el cu o privire meditativă.

— Burt a văzut asta de la fereastra lui, dar nu a stat să privească mai mult. Mai târziu, bărbatul dispăruse.

— Deci, nu există nicio dovadă, conchise Jason.

— Obiectiv, trebuie să fiu de acord cu tine, zise Phil. Nu există dovezi. Nu am reușit să conving nici poliția. Știi ce spun.

Jason știa. Scurta anchetă a poliției ajunsese la concluzia că unchiul lui probabil că își pierduse pur și simplu mințile. Au presupus că și căzuse, pentru că avea răni pe față, dar putea să și le fi făcut singur. Scrisese un bilet și apoi a urcat în pod ca să încheie socotelile.

— Și bărbatul acela de pe trotuar, cum arăta?

Phil a ridicat din umeri.

— Era întuneric. Burt a zis că era solid ca un taur, un tip cu care n-ai vrea să te pui. Era îmbrăcat în negru.

Jason se gândea la asta. Probabil că nu însemna nimic și Phil era doar excesiv de bănuitor. Poate chiar pradă unei obsesii. Jason știa foarte bine cum era asta.

Pe de altă parte, ar fi vrut să cotrobăiască prin casa unchiului său. Acum era aici, iar în timpul înmormântării principala lui grijă fusese Kayla. Toată atenția lui se concentrase să o ajute cât putea el ca să treacă prin pierderea pe care o suferiseră amândoi și lucrurile merseseră surprinzător de bine.

— Phil, tu mai ai încă o cheie de la casa lui Chris?

— Da. Câtă vreme nu e scoasă la vânzare, eu am grijă de ea. Joyce trece pe acolo din când în când să mai ia grosul de praf. Nu e ceva ce i-a cerut familia voastră și nu e plătită pentru asta, dar oricum o face.

— Ce zici dacă arunc și eu un ochi pe acolo?

— De ce nu? Cauți ceva anume?

— Nu sunt sigur. Cel puțin o să am ocazia să-mi iau mai bine rămas-bun de la unchiul Chris.

— Eu n-am nimic împotrivă, răspunse Phil, ridicându-se în picioare. Trecem mai încolo. Hai să îmbucăm ceva la cină mai întâi, altfel Joyce o s-o ia razna.

Jason îl urmă pe Phil la masa așezată în bucătărie. Joyce se întrecuse pe sine. Îi servi cu supă de casă, o friptură delicioasă și suculentă, fasole verde și cartofi.

Chiar și așa, Jason nu se putu bucura de cină. Se simțea îngrozitor. Și se uită încontinuu cu neliniște la lumânarea pe care Joyce o pusese pe masă. I se părea nepoliticos să o roage să o ia de acolo, așa că nu o făcu.

•

Casa lui Chris era foarte importantă pentru Jason. Simțise asta cu trei luni în urmă, în timpul ceremoniei funerare, și acum o simțea din nou. Numai că acum totul era tăcut. Data trecută casa mică fusese plină de oameni. Practic, participase întreaga familie. Mătușa Ethel era în lacrimi. Unchiul Hank se abținuse să întrebe dacă Tanner&Preston nu aveau nevoie de un client mare. Mătușa Hilary își lăsase acasă registrul cu probleme medicale. Atmosfera fusese la fel de neagră ca smoala. Jason o ținuse tot timpul pe Kayla de talie, în speranța că nu va ceda.

Prietenii lui Chris fuseseră și ei de față. Hugo, Felipe, Phil și încă alți câțiva; cineva pe nume Reggie Griggin și alți doi bărbați al căror nume Jason le uitase. Vorbise puțin cu primii trei. Una peste alta, Chris avea puțini prieteni și era destul de reținut. Numai un joc nou putea să-l învioreze cu adevărat. Schimbaseră multe amintiri legate de asta. Când pierduse la cărți, ceea ce-i provocase un scurtcircuit în creier – se dăduse literalmente cu capul de perete. Cu altă ocazie, se certase cu juriul în timpul unui concurs la care el nici măcar nu participa. Fusese furios și îi amenințase că îi va da în judecată.

Aceste povestiri erau spuse cu unicul scop de a găsi explicații pentru ceea ce făcuse Chris. Concluzia la care ajunsese Jason era că ciudatul lui unchi nu fusese în stare să facă față înfrângerii. Nu ar fi fost în stare să învingă cancerul din corpul lui. Era inevitabil să piardă meciul acesta și poate că de aceea se hotărâse să renunțe înainte ca partida să se încheie.

„Nu juca teatru, nu în seara aceea”.

Jason se întoarse spre Phil, care stătea lângă el în mijlocul livingului din casa lui Chris. Toată mobila era încă la locul ei. Cele trei polițe cu trofee, diplome și albume cu colaje din articolele de presă și fotografiile realizărilor sale cele mai importante. Nimeni nu îndrăznise să ia vreunul

dintre ele. Fotografiile lui erau în continuare pe perete. Doar documentele lui personale fuseseră luate. Părea că unchiul Chris ar fi putut intra pe ușă în orice moment.

— Când o să fie scoasă la vânzare? întrebă Phil.

— Familia încă se mai gândește ce să facă, îi răspunse Jason. Nu au hotărât nimic deocamdată.

Phil încuviință din cap.

— O să fie greu să o vindeți. Sau trebuie să fie cineva care să se îndrăgostească de casă pe loc. Dar e puțin probabil. Lumea nu are cum să nu afle ce s-a întâmplat aici.

Jason nu a răspuns nimic.

— Hai să verificăm în pod, zise.

Phil își drese glasul și începu să urce scările. Podul, cu acoperișul înclinat pe ambele părți, fusese camera dedicată de Chris hobbyurilor lui. Lumina zilei pătrundea printr-un luminator. O bârnă masivă traversa de-a lungul tavanului și de ea alesese Chris să se spânzure. Phil ridică privirea și Jason i-o urmări. Niciunul din ei nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

Phil își coborî iar ochii spre pantofi și oftă.

„Ea s-a dus după Ralph, să știi”.

Jason s-a uitat la Phil.

— Poftim?

— N-am spus nimic, răspunse vecinul lui Chris, ridicând din sprâncene.

Jason ascultă cu urechile ciulite. Ochii lui scrutară bârna masivă.

Oare își auzise din nou vocea interioară? Sau fusese vocea lui Chris?

Subit aerul părea să fi devenit rece, ca și cum cineva ar fi deschis undeva aerul condiționat. Pielea de pe brațe i se făcu de găină.

Jason nu mai voia să rămână acolo. Se răsuci pe călcâie, o luă spre scări și coborî. Se opri în living. Phil coborî zgomotos în urma lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el îngrijorat.

Jason respira sacadat.

„Îmi pierd mințile, Phil. Exact așa cum a spus Kayla. Haide, spune-mi și tu același lucru”.

— Cred că trebuie să ne așezăm puțin.

Se prăbuși pe canapeaua maronie unde nimeni nu se mai așezase de săptămâni.

Iată-l, așadar, în bungalow-ul unde se născuse el și unde murise Chris Campbell. Chris fusese în Mount Peytha în 1977. Aceasta era realitatea, pentru că Jason îl recunoscuse în vechile fotografii alb-negru pe care i le arătase Joe Bresnahan. Făcuse parte din procesiunea funerară care îi condusese pe Robert, Amanda și Mikey Chawkins la locul lor de veșnică odihnă. Încă un lucru despre care Chris nu pomenise niciodată.

Chiar dacă Jason găsise desenul acela vechi pe care era scris cuvântul „Mapeetaa” și era destul de sigur – fără un motiv anume – că la un moment dat Chris i-l pomenise, probabil în forma Mount Peytha pe care Jason o stâlcise, asta era tot ceea ce-i putea furniza propria memorie.

„Ce căuta Chris la înmormântare?”

Aceasta era întrebarea cheie.

În după-amiaza aceea, Jason îl sună pe tatăl lui, dar nici el nu fu în stare să-l lămurească. Aveau o familie numeroasă și erau unchi și mătuși care îl cunoscuseră bine pe Chris. Sub imperiul impulsului, a mai dat două telefoane. Primul a fost pentru mătușa Ethel cea fără ocolișuri; al doilea, vorbăreței lui mătuși Stephanie. Ambele telefoane îl costară patruzeci și cinci de minute și nu se soldaseră cu niciun rezultat. După cascada verbală a mătușii Stephanie, nu se mai simți înclinat să mai telefoneze și altor rude.

— Phil, te superi dacă te rog să mă lași puțin singur?

Fruntea bărbatului se încreți și mai tare. Părea gata să pună o întrebare, dar în final nu a făcut decât să încline capul.

— Mai târziu mai treci pe la noi?

— Sigur.

— Când pleci să tragi doar ușa după tine. O să încui eu mai încolo.

Phil plecă. Rămas singur, Jason se întinse pe canapea. Casa emana o liniște nefirească. Fantome ale trecutului deveniseră tangibile. Din senin, în minte îi apărură niște versuri; ceva ce Chris îi spusese pe când era doar un băietan.

În curtea din spate a tatălui meu e un copac vegetal. Unul ici, altul colo, fiecare cu o creangă. Ici o creangă, colo o creangă, fiecare creangă cu un cuib. Fiecare cuib cu un ou. Ici un ou, colo un ou, fiece ou cu o pată neagră în gaură. Ghici ce este?

O ghicitoare. Încă un lucru de care Chris era pasionat. Nu însemna nimic. Și totuși… un copac vegetal. Și-a amintit de grădina de legume a lui Joe Bresnahan de sub arborii yucca. O pată neagră. Ceva care arsese, un loc pârjolit? Și o gaură, poate un sinonim la mormânt? Un ou dintr-un cuib? Un copil care face cum vrea el, care nu vrea să rămână mort?

Un salt morbid.

Jason se uită spre stânga, fără vreo intenție anume în minte.

Dar gestul urma să aibă consecințe nebănuite.

Chiar acolo, sub ochii lui, ascuns sub dulapul cu veselă se afla ceva pe podea. O piatră? Abia dacă putea să vadă, abia dacă îl observase, pentru că era întins pe canapea și ochii îi căzură din întâmplare pe el.

Trebuia să îl ia; ceva în sinea lui îi spunea că e important. Se ridică, se ghemui în dreptul dulapului și întinse mâna, pipăind, în încercarea de a pescui acel lucru de pe jos. Fără succes. Se întinse pe jos și mâna lui ajunse mai departe. Apoi degetele i se încleștară în jurul obiectului. Îl scoase la vedere și îl privi.

Era un inel. Un inel de argint. Mic, delicat, cu o cruce celtică pe el.

Știa al cui e inelul.

Și mai era ceva ce își aminti.

Jason simțea că nu mai poate să respire – ca și cum un elefant i s-ar fi așezat pe piept.

•

Jason închise ușa în urma sa și se duse acasă la Phil și Joyce. Nu mai rămase mult la ei, pentru că mai avea alte aranjamente de făcut. Voia să se întoarcă la Los Angeles cât mai repede cu putință. Zborul de la 10:37 p.m. din seara aceea, ultimul, nu mai reprezenta o opțiune; trebuia să ia cursa de la ora șase, mâine-dimineață. Era neliniștit, agitat, confuz. O sună pe Kayla.

În timp ce vorbea cu ea, își aminti vocea stranie din podul lui Chris. Brusc, deveni și mai îngrijorat în privința ei. Îi spuse alarmat că nu ar trebui să rămână singură în casă, că ar fi bine să petreacă noaptea la Simone. El avea să se întoarcă acasă mâine, va lua prima cursă de pe San Francisco International. Făcuse o descoperire, era pe urmele cuiva. Avea nevoie să meargă să întâlnească persoana aceea și apoi, spera el, lucrurile se vor limpezi.

29. Răpirea

La ora două fără cinci dimineață, Jason se trezi după ce moțăise ușor. Se sculă, făcu un duș, se îmbrăcă și, pe vârful picioarelor, traversă coridoarele motelului Surf Hill. Nu uită să plătească, înainte de a pleca. Lăsă la recepție un bilet și o sumă de bani suficientă. La trei fără un sfert, se urcă în Fordul lui și ieși din parcare; o clipă mai târziu, era înghițit de traficul nocturn din San Francisco.

Capul îi zvâcnea, ochii erau încețoșați și maxilarul încleștat.

Dar era în drum spre casă.

O sună pe Kayla din mașină. Nici el singur nu înțelegea. Era mijlocul nopții; dacă avea mobilul deschis, avea să o trezească. De ce făcea asta?

Nu avea nici cea mai mică idee, dar simțea nevoia să îi telefoneze. Ca și cum o voce interioară îi dicta să o facă și el nu o putea ignora. Kayla nu răspunse.

„E prea târziu”, se gândi. Încă un gând îngrijorător, dar care nu avea nicio noimă. Câteva ore încă și va fi acasă. Pe urmă vor sta de vorbă despre problemele lor și o vor lua de la început. După ce el va fi făcut călătoria finală, desigur.

Nu se terminase. Încă nu.

Dar acum grija lui cea mare era mai ales Kayla.

„Ai pierdut-o”, îi șoptea gândul sau vocea aceea mică și răutăcioasă din mintea lui.

La volan, conducea pe străzile nocturne ale orașului San Francisco și un fior rece, pe care nu-l mai simțise până atunci, i se strecura ca un șarpe pe trup. Porni de la umeri, îi suflă glacial peste obraji și îi îngheță creștetul capului. Se gândi la Canyon View, la livingul lui, care avea să fie mult prea spațios în lipsa ei, nu mic și confortabil. Totul

în camera aceea o reprezenta pe Kayla. Vaza orientală pe care o cumpărase ea dintr-un mic magazin obscur din Los Angeles. Se gândea că e hidoasă și kitsch, dar ea fusese super entuziasmată când o adusese acasă, fericită ca un copil. „Uite, Jason, nu-i așa că e minunată?” Dulapul pentru veselă, o antichitate, pe care îl cumpărase cu doar câțiva dolari și pe care îl reparase chiar ea, petrecând săptămâni în șir ca să răzuiască vopseaua veche, să îl dea cu șmirghel și să-l revopsească. Coșul elegant de flori de pe măsuța pentru cafea din dreptul canapelei.

— Nu, a bombănit el. Nu poate să fie prea târziu. Nu se poate.

Ajunse la terminalul aeroportului mult prea devreme, era abia patru fără un sfert și el era primul pasager pentru zborul United Express 3126. Simțea că o să moară dacă nu-i aude vocea, așa că încercă din nou să dea de ea. Telefonul suna, nu îl închisese. Dar ea nu răspunse. Încercă să sune la fixul de la Canyon View. Nici acolo nu răspunse nimeni.

Acum Jason era sigur că se întâmplase ceva, chiar dacă nu avea de unde să știe.

Își ascultă instinctele, care îi spuneau că se petrecuse o tragedie. Ceva ireversibil.

•

Fu un chin să aștepte până la ora șase, iar zborul cu avionul, în sine, îi păru și mai lung. Cu toate astea, când ateriză pe LAX era de abia ora șapte dimineața și o zi însorită. Își deschise telefonul mobil și văzu că avea trei mesaje primite în timpul cât fusese la bordul avionului.

„Kayla”, se gândi el și buna dispoziție îi reveni.

Ascultă mesajele în tunelul care lega avionul de clădirea terminalului. Primul mesaj vocal nu era de la Kayla, ci de la Simone.

— Jason! auzi el vocea complet panicată din înregistrare.

„Rahat, se gândi Jason, ceva nu e deloc în regulă”.

Dar era chiar mai rău de atât.

•

Nu voia să audă ce avea de spus doctorul în halatul lui alb. Nu voia decât să-și vadă soția. Doctorul însă îl opri. Primele lucruri pe care le percepu erau că era supusă unei intervenții chirurgicale și că nu existau încă vești. Era pe mâini bune și Jason trebuia să aibă răbdare.

— O să supraviețuiască? întrebă el, la capătul nervilor. Nu puteți să-mi spuneți măcar atât?

Medicul nu îi răspunse și îl sili să treacă prin ce era mai rău – așteptarea. Să stea și să aștepte.

Îl conduse într-o cameră scorțoasă, unde erau deja cinci persoane. Primul care se ridică fu tatăl lui. Edward Evans îl cuprinse cu brațele pe fiul său și îl bătu ușor pe spate.

— Doamne, băiete. Dumnezeule, șopti el.

Lângă el erau Daniel și Tonya Sheehan. Jason abia dacă îl recunoscu pe Daniel. De obicei, bărbatul sclipea de încredere în sine, cu aceeași charismă pe care toți businessmenii de succes păreau să o arboreze ca și cum ar fi fost un fel de a doua piele. Daniel Sheehan îi amintea întotdeauna lui Jason de personajul Blake Carrington din *Dynasty,* telenovela la care obișnuia să se uite împreună cu părinții, când era mic. Daniel avea același păr cărunt, un aer de distincție și ochii expresivi, care emanau autoritatea.

Astăzi însă acea a doua piele dispăruse și Jason nu văzu decât un bătrân îndurerat. Aproape la fel ca Tonya, de obicei elegantă și surâzătoare, acum înfrântă.

Simone și Cliff erau și ei acolo. Cliff era palid, șocat, tăcut, cu mâna încleștată de a lui Simone. Ochii acesteia erau umflați și roșii. De cum îl văzu pe Jason începu iar să plângă.

— Jason…, suspina ea.

Cliff se ridică în picioare, cumpănind dacă să-l îmbrățișeze pe Jason sau să-i strângă mâna. Nu făcu niciuna, nici alta și se afundă înapoi pe locul unde stătea.

De la aeroport luase un taxi și venise direct la spitalul Pacific Valley, dar, desigur, aceste cinci persoane ajunseseră înaintea lui.

— Ce s-a întâmplat? Cine poate să-mi spună mai mult? întrebă Jason.

— Jason, eu… nu pot…, începu Simone să se bâlbâie, în timp ce toți cei prezenți în cameră rămăseseră tăcuți.

— Ba da, poți. Spune-mi.

Avea nevoie să audă, cu condiția să se poată concentra asupra vorbelor ei. Dar dacă nu începea să vorbească, dacă niciunul dintre ei nu spunea nimic, el avea să continue să se teamă că soția lui, Kayla, era deja moartă.

— A fost atacată azi-noapte. Nu există niciun suspect. A fost înjunghiată cu un cuțit, de mai multe ori.

Jason știa deja asta. Dar tot i se strânse inima.

— Bărbatul a plecat convins că ea murise și Kayla a putut să sune la 911. Și-a mai păstrat cunoștința câteva clipe și în ambulanță. Le-a spus că atacatorul era un bărbat solid, îmbrăcat în negru. Asta e tot ce a spus și asta este tot ceea ce se știe până în acest moment.

Își aminti de cuvintele lui Phil, care îi reveneau în minte ca niște săgeți aprinse.

„Solid ca un taur. Era îmbrăcat în negru”. Simone ezită din nou. Cliff o trase mai aproape de el. Jason se întreba dacă după ziua de azi el o să mai aibă pe cine să consoleze. Dacă ea murea astăzi…

Nu, încă nu am ajuns la asta. Ea e încă în viață, agață-te de ideea asta!

Era greu. Lucrul de care se temuse în cotloanele cele mai ascunse ale minții lui acum se întâmplase.

Era inexplicabil, dar asta nu însemna că este mai puțin adevărat.

Se uita la pardoseala cenușie, lacrimile îi inundau ochii și el încerca disperat să le oprească. Nimeni nu l-ar fi condamnat dacă plângea. Dar la ce bun? Asta nu ar fi ajutat-o pe Kayla și nici pe el.

Toți șase așteptau ceea ce avea să se întâmple.

Timpul parcă se oprise în loc. Dar el continua să treacă; Jason vedea prin fereastră cum soarele se mișca pe cer. Simțea că pentru el coborâse întunericul. Bâjbâia în beznă – asta îi era soarta.

La ora unsprezece ușa se deschise. Apoi flăcările se târâră în sala de așteptare, aidoma limbilor unor balauri din iad. Jason le privea îngrozit, apoi se uită la ceilalți oameni care erau cu el în cameră. Aceștia nu observaseră nimic.

Apoi, din mijlocul focului apăru Kayla. Sigur că ea era, arzând din cap și până în picioare. Avea un rânjet oribil, ca al unei vrăjitoare. Mâinile ei, acum niște gheare, îl împungeau.

„M-ai părăsit și acum sunt moartă. M-ai abandonat. Dar nu am să plec singură; te iau și pe tine cu mine!”

Își ținu ochii strâns închiși.

„Toate astea nu se întâmplă, este imposibil”, se gândi el, oripilat.

Așteptă câteva secunde. Când redeschise ochii, în cadrul ușii se afla doctorul. Focul dispăruse. Totul dispăruse, cu excepția omului în halat alb.

Bărbatul îl privi serios.

Inima lui Jason îi bubuia în piept.

„M-ai părăsit și acum sunt moartă.

Acum sunt moartă”.

Doctorul avea câteva vești proaste pentru ei.

•

Trei ore mai târziu, cu ochii roșii, Jason se târa pe coridoarele spitalului. Nu se putea opri din hohote. Un asistent medical voinic se zgâi la el cu oarecare compasiune și apoi își feri repede privirea. Jason avea nevoie să fie o vreme singur,

singur cu durerea lui. Se trezi în fața capelei de rugăciune a spitalului și intră.

Stătea dinaintea unui mic altar împodobit cu o statuie din bronz a lui Iisus, așezat pe o bancă roșcată și tocită, cu vopseaua coșcovită, și subit liniștea senină fu sfâșiată de melodia *Car Song.* O ascultă câteva clipe și apoi își scoase din buzunar telefonul Nokia. Decise să ignore apelul și opri telefonul. Închise ochii și se rugă. Pentru Kayla.

Auzi ceva în spatele lui. Ușa se deschisese. Intrase cineva. Era asistentul cel voinic care își ferise fața de privirea lui. Ce venea să-i spună bărbatul?

Abia când se apropie, Jason îl recunoscu.

Cine era el? Deși nu era îngropat în amintirea lui, era totuși destul de adânc pentru a nu putea să-i revină imediat în minte. Apoi, când bărbatul zâmbi, își aminti; nu din cauza zâmbetului în sine, ci datorită dintelui ciobit aflat printre ceilalți dinți stricați ai omului. Brusc, Jason își aminti.

Dintele acela. Se potrivea cu ochii căprui și posaci ai lui…

Sări în picioare ca și cum ar fi fost înțepat.

— Dumnezeule, șopti el. *Tu*?!

Asistentul medical îl apucă braț. Zâmbetul îi dispăruse.

— Bună, Jason, a zis Doug Shatz.

•

Bărbatul care o violase odinioară pe Maria nu-știu-cum și care fusese condamnat după ce Jason o convinsese pe fata de origine hispanică să depună plângere se schimbase mult.

Nu mai era un adolescent deșirat; devenise musculos și semăna cu un culturist.

— Dă-mi drumul, strigă Jason.

Doug îi aruncă o privire înveninată. În clipa următoare Jason avu senzația că pe ceafă i se prăbușise un trunchi de copac. Căzu în genunchi. Amețit și uluit, ridică privirea spre mâna cu care Doug îl izbise. O durere roșu-incandescentă i se

răspândi de la un omoplat la celălalt. Shatz se ghemui lângă Jason.

— Să nu-mi spui tu ce să fac.

Rosti cuvintele ca un profesor care dojenește un copil încăpățânat. Jason îi simțea respirația, duhnind a băutură și țigări. Brusc, Doug scoase dintr-un toc metalic lama unui cuțit și i-l flutură mult prea aproape de ochi.

— Ce vreau eu de la tine e să vii cu mine, fără niciun sunet. Mă auzi?

Jason încuviință din cap.

— O singură mișcare și o să-ți fac și ție ce i-am făcut nevestei tale.

Doug îl trase în sus. Jason nu avea puterea să-i reziste. Bărbatul își încolăci brațul în jurul taliei lui, ca și cum ar fi vrut să-l susțină. Cuțitul îl împungea în spate.

Poate că ar fi putut să-i reziste, oricum. Mai târziu se dovedi că șansa lui cea mai bună ar fi fost în acele câteva minute în care Doug îl condusese prin spital spre parcare, unde îi aștepta un jeep Mercedes Benz de culoare albă. Jason n-a încercat însă nimic. Era perplex, învins, dărâmat.

Doug deschise portierele cu o mână, îl lovi pe Jason cu pumnul în ceafă și îl legă cu o funie pe care o luase din mașină. Jason era ametit. Mai întâi îi fură legate mâinile la spate, apoi i se înfășurară gleznele. Doug îl împinse în partea din spate a jeepului și închise ușile. Jason văzu un maldăr de haine negre îngrămădite într-un colț.

Hainele lui Doug, cele pe care le purtase când o ucisese pe Kayla. Acum Jason era următoarea lui victimă.

Doug se așeză la volan și porni.

30. Mitch

Drumul dură o jumătate de oră, poate mai mult. Jason pierduse noțiunea timpului. Bărbatul care îi ucisese soția era la volan și el se simțea distrus.

În sfârșit, mașina se opri. Doug dispăru din spatele geamului care despărțea partea posterioară a jeepului de compartimentul șoferului. Jason auzi zăngănitul unei uși de garaj care se deschidea. Apoi Doug reveni și conduse mașina în garaj sau ce o fi fost. După aceea deschise ușile din spate.

Așa cum se așteptase, Jason era într-un garaj. Înțelese aproape imediat unde se afla.

Undeva se deschise o ușă și în ea apăru un bărbat în scaun cu rotile. Jason se uită la el. Urechile, nasul și pleoapele lipsă nu erau de astă dată așa de vizibile precum cicatricile de pe față. Acestea păreau să fie mai pronunțate, ca și cum ar fi trădat emoțiile care-i scăpărau sub piele.

Jason știa că există oameni care considerau că Lou Briggs semăna cu monstrul lui Frankenstein înainte de a fi terminat.

Lou îi aruncă o privire amuzată, de parcă s-ar fi întrebat în ce viespar mai nimerise Jason Evans de astă dată.

Jason se uită la Doug care, ca un bodyguard, luase poziție în dreptul ușilor deschise ale mașinii. Cu bărbia săltată și brațele încrucișate pe piept.

— Ai fost în vizită la spital, Jason? îl întrebă Lou.

Jason îi aruncă o privire ucigătoare. Lou nu fu defel impresionat.

— Doug a avut o scăpare minoră. Dar o să termine treaba mai târziu.

Jason închise ochii strâns, îi deschise și apoi îi închise din nou.

— Organismul ei a cedat din cauza leziunilor. A murit la douăsprezece și un sfert. Am fost acolo.

Rosti vorbele aspre aproape inaudibil.

— Serios? Ei, ca să vezi. Problema s-a rezolvat singură.

Bărbatul desfigurat scoase un sunet aspru care ar fi putut să fie un hohot de râs.

Jason își mușcă limba. Îngrijorarea lui, furia, neputința și mai ales durerea ultimelor câteva ore aveau nevoie să se manifeste.

— Ticăloși nemernici ce sunteți! exclamă el cu vocea sugrumată.

Lou a făcut un gest ca și cum l-ar fi înțepat un țânțar. Enervat, dar fără să fie impresionat. Chipul i-a devenit din nou pasiv.

— Jason, avem multe de discutat. Știu că toate astea sunt un șoc teribil pentru tine. Crede-mă, știu. Dar ai de gând să fii cuminte sau nu? Dacă nu, o să fiu silit să fac să-ți fie foarte neplăcut.

— Nu-mi pasă! răcni Jason. Omoară-mă și pe mine și termină odată!

Lou a clătinat din cap.

— Ce dezamăgire! Nu vrei să știi de ce a trebuit să moară Kayla? Sau unchiul tău Chris, dacă tot veni vorba?

Jason se uită la Lou și scrâșni din dinți.

— Mai întâi, însă, trebuie să mă pui la curent, zise Lou. Așa o să știu de unde să încep. Ce ai aflat de unul singur? I-ai spus soției tale, Dumnezeu să o odihnească în pace, că ai descoperit ceva la San Francisco. Despre ce e vorba?

În ciuda suferinței lui, a furiei și a durerii, privirea lui Jason a devenit întrebătoare.

— A, da. Tu nu știi asta, a zis Lou. Chiar înainte ca Doug să-ți trimită prima fotografie la birou, a intrat la tine în casă. Nu a fost prea greu. Întotdeauna uiți să încui ușile dinspre verandă. Ți-a plantat câteva microfoane în casă. În telefon, în spatele dulapului. Așa am fost informați destul de bine despre tot ceea ce se petrecea între tine și

Kayla. Inclusiv ultima conversație pe care ai avut-o cu ea, când i-ai spus că te întorci la Los Angeles.

Jason rămase mut.

— Fotografiile alea erau trimise de mine, știi? continuă Lou. Doug doar le-a livrat. Și n-o să te surprindă să afli că el e cel care a condus chiar jeepul ăsta și v-a împins de pe carosabil, în seara aceea, după petrecerea tatălui tău.

Jason continua să-și țină buzele pecetluite.

— Te-am întrebat ce ai aflat în San Francisco. O să fiu cinstit, acel ultim telefon a fost semnalul că trebuie să acționez. Credeam că te îndrepți încoace, spre mine și voiam să ți-o iau înainte. Voiam să primesc mai întâi satisfacție de la Kayla și apoi de la tine.

Cu încheieturile mâinilor și gleznele legate, Jason stătea întins pe spate în mașină. Nu se putea mișca și era convins că aveau să-l omoare și pe el. Simțea imboldul să-și dea drumul furiei și durerii. La urma urmelor, ce mai conta? Era la mâna lui Lou și a lui Doug, iar aceștia puteau să-l termine oricând doreau. Și așa vor face. I-o spusese chiar Lou.

Înăuntrul lui se mai trezise și altceva. Un alt fel de furie. Bărbații aceștia o luaseră pe Kayla de lângă el. Dar el era încă în viață. Și, atâta timp cât trăia, putea să lupte. Descoperi că *voia* să lupte. Voia să se răzbune – asta era. Așa cum stăteau lucrurile, șansele să obțină răzbunarea erau infime, dar, câtă vreme trăia, putea cel puțin să se gândească la asta. Trebuia să-și folosească mintea, dacă putea. Rămâi calm, trage de timp, gândește. Lou voia să vorbească și, cât îl ținea de vorbă, rămânea în viață.

— Da, eram în drum spre tine. Am aflat că ai fost acasă la Chris. Ți-am găsit inelul. S-a rostogolit sub dulap. De aceea îți frecai mâna dreaptă ultima dată când te-am vizitat. Simțeai lipsa inelului.

Lou zâmbi.

— Așa, deci acolo a dispărut. Îl ai la tine?

Jason își mușcă din nou buza.

— Percheziționează-l, îi porunci Lou lui Doug.

Bărbatul cu umerii cât dulapul, încă îmbrăcat în uniforma de spital, se trânti în spatele mașinii și începu să-l pipăie pe Jason.

— Doug n-a uitat niciodată figura pe care i-ai făcut-o, știi? spuse Lou. Mulțumită ție am devenit parteneri. Fără tine, nu aș fi auzit niciodată despre el, de exemplu. Totuși, Doug are în cea mai mare parte un punct de vedere practic asupra lucrurilor. Eu sunt clientul lui care plătește cel mai bine. Pentru mine, altele sunt prioritățile, dar am să-ți spun mai târziu care sunt ele.

Jason procesă remarca făcută de Lou. Acesta nu terminase încă ce avea cu el. Asta însemna că nu aveau să-l ucidă imediat. Nu știa cât timp mai avea, dar ceva timp tot îi mai rămăsese.

Doug găsi repede inelul în buzunarul lui Jason și i-l întinse lui Lou care frecă bijuteria de pantaloni și și-o puse pe deget.

— Acum mă simt mai bine, făcu el, mulțumit.

Își îndreptă ochii fără pleoape spre Jason și îl fixă insistent, mânându-și scaunul puțin mai aproape de ușile din spate ale mașinii.

— Hai, spune, ce altceva ai mai aflat?

Îi era aproape imposibil să se controleze. Lou, bărbatul în care avusese încredere, era un asasin. Lucra cu un ucigaș plătit. Kayla era victima lor. Jason nu se gândise niciodată că el însuși ar fi fost în stare să ucidă, dar acum simțea că este. Doar că nu putea să facă nimic. De ce îl lăsase pe Doug să-l ia prin surprindere la spital? De ce nu făcuse nimic? Răspunsul era evident. Fusese prea zguduit, prea uluit de apariția neașteptată a lui Doug.

„Încearcă să mai tragi de timp”, îi striga instinctul de supraviețuire, care devenea tot mai alert.

Faptul că fotografiile polaroid proveneau de la Lou și că Doug fusese atacatorul nu-l deranja. Tot

ceea ce s-ar putea să facă în următoarele câteva minute sau ore, indiferent cât mai avea de trăit, avea să fie pentru Kayla. Deocamdată, însă, nu avea încotro; trebuia să continue conversația cu Lou cât de mult se putea.

— Chris a fost la înmormântarea familiei Chawkins. Știu că trebuie să am vreo legătură cu Mikey, care a murit în mașină. Eu m-am născut câteva săptămâni mai târziu. Pirofobia de care sufăr s-ar putea să aibă de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Mikey.

Lou continua să-l fixeze cu cel mai mare interes.

— Și deci? l-a îndemnat el.

— Cred că, într-un fel, Mikey e în mine. Mi-a trecut prin minte că poate sunt o încarnare a lui.

Lou și-a mângâiat bărbia cu un deget.

— Continuă.

— Cam asta e tot, a zis Jason. Fotografiile erau despre Mike Chawkins. Chris a fost la înmormântarea lor. Tu și Doug l-ați ucis. Dar nu știu de ce. Și nu știu de ce ai considerat că trebuie să o omori pe Kayla. Sau ce ai cu mine.

Lou a scuturat din capul desfigurat.

— Credeam că ai aflat mai multe până acum. Dar nu știi. Încep să cred că într-adevăr nu știi.

Bărbatul din scaunul cu rotile a oftat, ca și cum Jason ar fi insistat că nu știa că apa era udă.

Se uită la Doug.

— O facem.

De îndată ce Lou termină de vorbit, Doug se puse în mișcare.

Luă de jos o placă de metal și o propti între podeaua garajului și spatele mașinii. Apoi îl împinse pe Lou, încă în scaunul cu rotile, în mașină. Îl opri chiar lângă Jason.

Apoi Doug luă hainele negre și închise portierele din spate. O clipă mai târziu, Jason auzi zăngănitul ușii garajului care se deschidea iar. Se strădui să se așeze pe partea opusă lui Lou, sprijinindu-se cu spatele de cauciucul de rezervă

fixat de peretele despărțitor. Încheieturile mâinilor îl ardeau din pricina funiei care le rodea. Un minut după aceea, motorul pornea, iar mașina dădea în marșarier. Prin geamul îngust de pe laterala mașinii, aflat în spatele lui Lou, apăru lumina după-amiezii. Mașina se întoarse și porni. Deasupra capului lui Doug, vizibil dincolo de geamul despărțitor, urcau spirale de fum. Era din nou îmbrăcat în negru și își aprinsese o țigară.

Jason privi în jur. Îi era sete și îl ustura pe gât. Dar era încă în viață. Se pare că nu aveau de gând să-l omoare în casa lui Lou.

De peretele despărțitor al mașinii erau sprijiniți niște saci din pânză groasă, de culoare maro. Dintr-unul dintre ei ieșeau câteva bețe lungi. Și mai era și un balot de paie, înfășurat în folie de plastic.

Jason se întoarse iar să se uite în ochii lui Lou Briggs. Bărbatul stătea drept, cu spatele de scaunul lui cu rotile.

— Dacă tot avem ceva vreme, am să-ți spun povestea mea, Jason. O să-ți spun absolut tot.

Mașina se clătina ușor, Doug apăsa tot mai tare pe pedala accelerației, iar Lou scotea un sunet asemenea unui epileptic în criză, deși nu erau decât hohotele lui de râs chinuit.

— E ca o piesă de teatru, continuă Lou, în șoaptă, abia auzit pe deasupra zgomotului făcut de motor.

— Imaginează-ți o sală de spectacol. Decorurile sunt pregătite, luminile s-au micșorat, reflectoarele sunt aprinse. Primul actor care urcă pe scenă e Pete McGray. Tu, care ești publicul, îl cunoști pe Pete. E un bețivan puturos, care vorbește cu pumnii. Un alt actor care va veni în curând să-l vadă este Donna Campbell. Ea este a doua care își va face apariția pe scenă. Din motive niciunul potrivit, Donna se simte atrasă de Pete. Se naște o idilă între femeia de douăzeci și patru de ani și McGray, care are treizeci. Ai putea să spui că Donna ar fi

trebuit să fie mai isteață, dar, din păcate, nu a fost. Nu atunci, când s-a lăsat cucerită de Pete. A, fratele ei, Chris, a prevenit-o de nenumărate ori, dar pe vremea aceea ea era încăpățânată și nu-l asculta. Fratele ei a pus întotdeauna asta pe seama faptului că Donna a fost silită să renunțe la copilărie și să se maturizeze foarte repede. Ea și-a pierdut mama când nu avea decât paisprezece ani, iar tatăl ei îi părăsise cu mult înainte. De atunci nici nu a mai primit vreo veste de la el. Nu a știut niciodată ce s-a întâmplat cu el, cât a mai trăit după aceea, unde a murit. Nu mai avea pe nimeni în lume, cu excepția fratelui ei, cu doi ani mai în vârstă decât ea și oarecum excentric, în felul său.

În ciuda suferinței lui Jason simțea cum o mână rece i se strânge în jurul gâtului auzindu-l pe bărbatul acela mutilat cum îi spune lucruri care, din câte știa el, nu le cunoșteau decât o mână de oameni, cel mult. Ceea ce spunea Lou era adevărat. Totul.

— Trecutul Donnei nu a fost unul simplu. Ba o casă de copii, ba un tutore, niciodată un loc pe care să-l poată numi acasă. Nu voia să locuiască la San Francisco, împreună cu fratele ei, chiar dacă el o invitase de multe ori. Dar ea e nepotolită, nesigură și se simte hăituită. Donna Campbell e altfel decât Donna Evans; când va deveni Donna Evans se va transforma, dar în acest prim act al piesei mai are mult până acolo. Se mută dintr-un oraș în altul, se culcă cu un bărbat după altul. Nu are probleme serioase până când nu dă, în Salt Lake City, peste Pete McGray. Pete pare să fie alesul. E mare și puternic. Se îndrăgostește nebunește de el și, timp de câteva luni, e fericită. Pentru Donna a fost perioada cea mai lungă de fericire de până atunci.

Apoi rămâne însărcinată. Aici se termină cu basmul. Pete vrea ca ea să avorteze. Donna refuză; e hotărâtă să păstreze copilul. Pete se schimbă instantaneu. Brusc nu mai este un tip drăguț. Începe să bea și când e beat o bate pe mama

copilului său nenăscut. Într-o zi lucrurile o iau inevitabil razna. Asta se întâmplă la săptămâni după ce Donna a descoperit că e însărcinată. E 13 iulie, ca să fim mai exacți…

Lou făcu o pauză, ceea ce îi dădu lui Jason răgazul să înțeleagă că aceea era ziua când primise prima fotografie polaroid.

— … Într-o criză de furie, Pete o bate măr, ba chiar o umple de sânge.

Când își revine, e șocat de ceea ce făcuse și fuge de acasă. O lasă acolo, plină de răni. Donna trebuie să cheme chiar ea ambulanța și este internată în spital, unde își revine. Apoi îi telefonează fratelui ei și acesta o ia sub aripa lui protectoare. Donna supraviețuiește, dar nu și copilul nenăscut. Și, ca și cum asta nu era destul de rău, doctorii îi spun că nu va mai putea să rămână însărcinată. Pete îi distrusese viitorul.

Jason își mișcă puțin spatele, să se sprijine mai bine de cauciucul de rezervă. Își dădea seama că Lou spusese ceva care era absolut nou pentru el. Părea lipsit de importanță, căci totul era neimportant față de ceea ce Doug îi făcuse Kaylei și față de moartea lui iminentă, dar poate că, până la urmă, era relevant. Lou încerca să explice de ce făcuse ceea ce făcuse. Jason putea oare să folosească informația?

— Pete e tatăl meu biologic, zise el. Mama mi-a spus-o. De ce ai crede tu că…

Deodată a simțit că i se pune un nod în gât. Răspunsul i se arătă singur.

Chris.

Numai unchiul său Chris ar fi putut să-i spună asta.

În același timp se gândea și la Pete McGray, un bărbat pe care îl știa doar din rarele ocazii când mama lui vorbise despre el. Odată ea îi arătase lui Jason o poză. Un bărbat șleampăt, cu părul lung și nebărbierit îl privise din fotografie. Jason nu

înțelegea cum putuse mama lui să se îndrăgostească de el și nici ea, retrospectiv privind.

Pete era cel care îl procrease, îi spusese ea lui Jason. Apoi ea pusese capăt relației și își găsise fericirea alături de Edward. Donna nu voia să i se amintească de Pete. Nu voia Jason s-o lase baltă? Jason era tânăr când avusese acea discuție cu mama sa. El încuviință și după aceea aproape că uitase de Pete.

Oare mama lui mințise? Și dacă Pete nu era până la urmă tatăl lui, cine era?

Cum își dăduse Lou seama? De ce l-ar fi interesat?

Își dădu brusc seama, ca și cum i s-ar fi deschis o fereastră spre înțelepciune.

— Așa cum știi, nici Pete nu a avut parte de un happy-end, continuă Lou. În 1988, a fost înjunghiat în timpul unei încăierări dintr-un bar. Se pare că a fost unde nu trebuia, când nu trebuia. Moartea lui nu a fost cine știe ce pierdere pentru univers.

Lou se opri. Pe Jason continuau să-l frământe gândurile. În mintea lui se formase un sentiment de conștiență. Îi dădea amețeli.

În același timp se gândea la mama lui. Știuse despre trecutul ei tumultuos, dar în toți acești ani nu se îndoise niciodată de sinceritatea ei și de faptul că se schimbase și devenise o persoană mai bună. Dar acum nimic nu se mai lega. Imaginea pe care o avusese întotdeauna despre ea se transforma acum în ceva negru și de nerecunoscut.

— Hai să continuăm cu piesa, zise Lou, mutându-și puțin poziția în scaunul cu rotile, evident încântat că avea ocazia de a-și spune povestea.

— Acum începe să se lege totul. După ce își pierde copilul, Donna cade în depresie. Bineînțeles, este furioasă și pe Pete. Dar știe că trebuie să-și continue viața. Apoi se întâmplă. Pe 18 august 1973, conducea mașina pe autostrada

98, în apropiere de Sacramento Wash. Își luase adio de la Salt Lake City și plănuiește să-și facă o viață nouă în California. A trecut puțin peste o lună de când l-a văzut ultima oară pe Pete McGray, când a lăsat-o întinsă pe jos, rănită, gemând și în dureri. În timp ce se află pe șosea, Donna vede în depărtare cum se ridică un fum negru. Când distanța se micșorează, își dă seama că e o mașină în flăcări, un Chevrolet. Donna trage pe dreapta și aleargă într-acolo. Este martora unui lucru îngrozitor. Mașina e răsturnată cu roțile în sus și pe locurile din față sunt doi oameni care țipă. Sunt blocați și nu pot să iasă. Apoi vede altceva. Niște bebeluși plângăcioși și văicăreți, într-un coș. Doi…

Lou a făcut semnul V cu două degete.

— Flăcările încă nu au ajuns la nou-născuți – doi gemeni identici, pe nume Mitch și Mike, care nu au nici măcar trei săptămâni încă –, dar nu mai e mult până să o facă. Trebuie să acționeze, să facă o alegere. Pe cine ar trebui să salveze mai întâi? Nu e timp de gândire. Donna se târăște în mașina incendiată, prin fumul fierbinte și puturos, se luptă să ajungă la bebeluși și îl apucă pe unul din ei. Se retrage cu el afară – exact la timp. Are loc o explozie și flăcări noi se înalță peste parbrizul crăpat. Țintuită pe loc din cauza șocului, mai rămâne acolo un moment, convinsă că toți cei din mașină trebuie să fie morți de acum. Dar greșește. Fumul negru se ridică în valuri. Ei îi e frică să se mai apropie; e panicată și speriată de moarte. Închipuie-ți.

Jason încerca să-și imagineze. Cu ochii minții, ca și cum ar fi urmărit un film, văzu apărând autostrada 98. Asfaltul crăpat sub soarele de foc, într-o zi toropitor de fierbinte de august. Aerul vibrează din cauza flăcărilor îngrozitoare care mistuie mașina familiei Chawkins.

„Iat-o pe Donna, o tânără femeie, mama unui copil nenăscut și ucis. Trei oameni tocmai au murit

chiar sub ochii ei. Tremură, scuturată de frisoane, poate chiar plânge. În mașină sunt trei trupuri moarte, asta crede. Dar nu știe că există un supraviețuitor. Cineva pe care ea nu l-a salvat”.

— Acum înțelegi, Mike? îl întrebă bărbatul mutilat din scaunul cu rotile.

A dat din cap, resemnat.

„Da, acum înțeleg, Mitch”.

31. Secrete

Ucigașul Kaylei și al lui Chris își etala din nou zâmbetul macabru.

— În depărtare se vede o altă mașină care se apropie. Următoarele câteva secunde sunt cruciale pentru tot ceea ce avea să se întâmple. Ea crede că acele trei persoane din interiorul mașinii în flăcări sunt moarte. Apoi ia decizia.

Nu era nevoie ca Jason să ghicească despre ce decizie vorbea Lou.

— Așază bebelușul în propria mașină și pleacă. În celălalt automobil, care se apropia cu viteză, se află un bărbat, pe nume Johnny Halper. La vremea aceea lucra la o benzinărie și era cunoscut ca un alcoolic. Cu o noapte înainte băuse din greu. În dimineața aceasta de 18 august nu își ocolise micul dejun obișnuit, o dușcă zdravănă de Jack Daniel's, așa cum avea să confirme poliția mai târziu. În ciuda acestui fapt, când ajunge la Chevrolet acționează curajos și decisiv. Se târăște și el înăuntru, suferă arsuri serioase, dar reușește să-l scoată viu pe celălalt bebeluș din infernul de foc. Adulții nu mai pot fi salvați, pentru că arseseră complet. Copilașul din brațele sale a suferit și el arsuri severe în timpul scurt care a trecut între acțiunea Donnei și a lui. Apropo, Johnny habar n-are că salvase unul din bebeluși, pentru că Donna plecase de acolo foarte rapid. Johnny nu a văzut-o. Poate că ar fi zărit în fugă mașina ei, în timp ce pleca de acolo, dacă ar fi fost mai atent, dar singurul lucru pe care îl vedea era mașina în flăcări. Iar dacă atunci nu ar fi acționat așa cum a făcut-o, eu nu aș mai fi putut să-ți povestesc toate astea.

De undeva se auzi un zornăit, urmat de un clinchet metalic. O șurubelniță care ieșise cumva și

se lovise de un fier sau ceva. Mercedesul continua să ruleze. De deasupra capului lui Doug se ridica din nou fum; aprinsese o nouă țigară.

— Bebelușul pe care Johnny îl scoate din mașină supraviețuiește. Dar trebuie să treacă prin viață desfigurat. În ciuda unei serii de proceduri chirurgicale efectuate de-a lungul anilor, acesta este un lucru care nu poate fi remediat. Iar copilul, și ulterior bărbatul, este țintuit într-un scaun cu rotile în cea mai mare parte a timpului, din cauza unor ireparabile contracturi musculare.

Mitch Chawkins se întrerupse un moment. Poate credea că lui Jason ar trebui să-i pară rău pentru el. Oare uitase ce-i făcuse Doug, în numele lui, soției lui Jason? Își aminti de cuvintele lui Joe Bresnahan. „Lipsește – unde putea să dispară?” Atunci crezuse că Joe vorbea despre o fotografie care se rătăcise; acum putea să-și imagineze că bătrânul vorbea despre celălalt copil. Dacă Jason l-ar fi întrebat despre asta la momentul acela, ar fi aflat mai multe despre mister. Dar neglijase să o facă, așa cum nici pe Freddy Padilla nu-l chestionase destul.

Ce s-a făcut nu se mai putea desface.

Jason, alias Mike Chawkins, își încleștă dinții și încercă să-și desfacă gleznele și încheieturile mâinilor. Fără succes. Doug îl legase foarte bine.

— Să ne întoarcem la Donna, zise Mitch. Așa cum am spus, ea credea că oamenii din automobil au pierit. Pleacă de acolo cu copilul pe care l-a salvat din flăcări.

Jason își aminti scurt viziunile din ședințele cu Mark. Acum îi era foarte clar cine fusese cu adevărat silueta învăluită în foc – spiritul focului. Donna Campbell, femeia pe care o numise întotdeauna mamă.

„Mawkee, se gândea el. Ea îmi spunea Mikey, înainte de a deveni Jason”.

— Cu mine, a zis el, gâtuit.

Mitch a rânjit oribil.

— Da, cu tine, chiar dacă la început nu a fost limpede. La vremea aceea aveam doar câteva săptămâni și eram gemeni identici. Deci, cine ar fi putut să spună care e Mitch și care, Mikey? Din fericire, ar putea să spună cineva, părinții noștri au aflat curând după ce ne-am născut că, la urma urmelor, nu suntem absolut identici: organele noastre interne sunt în oglindă. Se mai întâmplă uneori cu gemenii identici și se numește *situs inversus*. Aparent acesta este și motivul pentru care sufăr mai des de răceală.

Din nou Mitch făcu pauză. Își duse gânditor un deget la bărbie.

— Dacă nu ar fi fost incendiul sau dacă Donna ar fi ales altfel, eu aș fi arătat ca tine, șopti bărbatul: Dar acum eu am ars și tu…

A înghițit, a clătinat din cap:

— Să continuăm spectacolul, zise el. Deci, Donna pleacă împreună cu tine. La început, în acele prime minute sau ore, sentimentele ei sunt mai ales șocul și panica. Mai întâi pentru că văzuse trei oameni agonizând chiar sub ochii ei.

Și, în al doilea rând, pentru că ea comisese o infracțiune – te răpise. Complet tulburată, pleacă în viteză, cât mai departe cu putință. Când s-a întunecat și ea se mai calmase oarecum, îl sună pe singurul om în care avea încredere absolută: fratele ei. El îi ascultă povestea și o cheamă la el, în San Francisco.

Poate să stea la el și să se gândească împreună la ce era de făcut. Așa că ea vine cu mașina până aici. În următoarele câteva zile Donna aproape că se lasă copleșită de panică și, fără susținerea fratelui ei, cu siguranță că mintea i-ar fi luat-o razna.

Fratele ei se duce la Mount Peytha. Participă la funeraliile familiei Chawkins. Deși e riscant, vrea să-și exprime într-un fel compasiunea. Și vrea să afle ce spune lumea despre copilul dispărut. Se dovedește că nimeni nu pomenește absolut nimic.

Donna e sfâșiată de regrete și remușcări. Sunt momente când lucrurile devin așa de grave, încât vrea să predea copilul autorităților. Dar apoi își dă seama că distrusese toate punțile în ziua aceea pe autostrada 98. Acum nu mai putea să dea înapoi. Nici fratele ei nu raportează răpirea copilului. Ceea ce își dorește el cel mai tare este să-și mențină relația cu Donna. Se teme să nu o piardă dacă își denunță sora și o predă poliției împreună cu bebelușul. Așa că păstrează secretul toți acești ani. Fratele Donnei o sfătuiește să discute cu Pete. Dacă vrea să păstreze copilul va trebui să convingă pe toată lumea că este copilul ei și al lui Pete, iar acesta din urmă trebuie să-i susțină povestea, dacă va pune cineva întrebări. Donna nu vrea să aibă nimic de a face cu McGray, așa că fratele ei îi face o vizită. Discuția e lungă și dificilă. Pete nu vrea decât să scape de Donna și nu-i pasă de nimic altceva – o să facă tot ce e necesar.

Apoi fratele Donnei născocește un scenariu prin care să ascundă faptul că bebelușul nu este al ei. Are nevoie de un certificat de naștere care să ateste că ea și Pete sunt părinții copilului. Nu-l pot declara în Utah. Prea multă lume de acolo știa că ea nu era însărcinată în august 1973. San Francisco, orașul unde se născuse ea însăși, este mai potrivit, o alegere mai logică. Este locul unde a crescut Donna și unde fratele ei trăiește și acum. Au ticluit o poveste credibilă despre cum era ea în vizită și sorocul i-a venit pe nepregătite, mai repede decât trebuia. Fratele ei îl convinge pe Pete să vină și el la San Francisco, să-i ajute să falsifice șirul de documente. Au făcut fotografii cu Pete, Donna și bebelușul. Apoi fratele ei îi duce pe amândoi la biroul de evidență a persoanelor, să semneze certificatul de naștere. Fratele Donnei reușește chiar să găsească pe cineva dispus să depună mărturie că a ajutat la nașterea copilului. Bărbatul acela îi era dator fratelui ei – nu are

importanță pentru ce – și își plătește datoria cu semnătura pe certificatul de naștere fals.

Așadar, pe 2 septembrie se naște Jason. Jason era numele pe care Donna i l-ar fi dat copilului ei nenăscut – acela care fusese ucis de Pete – dacă era băiat. Mikey moare și se naște copilul ei. Ei, au fost câțiva care au ridicat din sprâncene la nou-născutul acela destul de mare, dar nimeni nu e suficient de bănuitor încât să cerceteze mai adânc. După aceea, Pete pleacă și Donna nu-l mai vede niciodată. Fratele ei o sfătuiește să părăsească San Francisco și să-și croiască o viață nouă altundeva. Ea alege Los Angeles. Aici îl întâlnește pe Edward Evans și se îndrăgostește din nou. Se mărită cu el doi ani mai târziu. Tot restul vieții ei Donna rămâne fidelă poveștii acesteia – că Pete este tatăl lui Jason. Că s-a despărțit de el după nașterea fiului ei. Violențele lui McGray și pierderea sarcinii sunt secrete pe care le duce cu ea în mormânt.

Mitch se opri din nou. Lui Jason îi era îngrozitor de sete. Își simțea gâtlejul uscat. Încerca în continuare să-și miște încheieturile și gleznele, pe furiș, fără să-i atragă atenția lui Mitch. Era tot inutil.

— Dar asta e cu siguranță imposibil, nu? zise el și tuși. Toată lumea trebuie să fi văzut că lipsește celălalt bebeluș. Trebuie să fi avut loc o anchetă.

Mitch se lăsă pe spate. Ridică o mână scheletică și cu indexul arătă spre acoperișul mașinii.

— Bineînțeles că a fost o anchetă. Donna a scăpat pentru că nimeni nu o văzuse. L-au strâns pe Halper cu ușa. L-au suspectat că el te-a făcut să dispari. Dar el insista că nu știa nimic despre un al doilea bebeluș și, până la urmă, șeful Departamentului de Poliție din Mount Peytha, Jo Kaplan, care a murit cam acum zece ani, a trebuit să accepte situația. Mintea lui Halper era terci, omul era alcoolic și mai știu eu cum, dar era un bărbat cinstit și în ziua aceea fusese eroul care îmi

salvase viața. După aceea, Kaplan a lansat tot felul de teorii. Poate că nu erai pe bancheta din spate. Poate că te ținea mama ta în brațe și focul te-a ars complet. Deodată Mitch își îndreptă privirea înainte, părând vulnerabil.

— Știu eu? începu Jason, ezitant. Oare chiar a crezut asta? Îmi închipui că întotdeauna rămân urme. Vreau să spun, nu pot să-mi imaginez că un corp omenesc se transformă total în cenușă într-un incendiu ca acela, nici măcar corpul unui bebeluș.

— Ai dreptate, confirmă fratele lui geamăn. Corpul omenesc nu arde cu ușurință. Ei, ce vrei – suntem făcuți din șaptezeci și cinci la sută apă. Chiar și crematoriile trebuie să pulverizeze oasele celor decedați după ardere.

Expresia încețoșată a lui Mitch nu se schimbase.

— O altă teorie a fost că nici nu erai în mașină. Poate că o rudă sau o prietenă avea grijă de tine în ziua aceea. Dar nu te-au găsit, indiferent pe cine au întrebat.

Pe Jason îl durea inima. Până acum nu se gândise că, dacă Donna nu era mama lui adevărată, nici familia lui nu era, de fapt, familia lui. Trebuie să existe niște rude de sânge pe undeva. Cine erau acestea – în afară de nebunul de frate-său, Mitch, care conspira cu Doug Shatz?

— Kaplan n-a mai știut ce să facă, a continuat Mitch. Totul era posibil. Desigur, s-a gândit și la varianta că s-ar fi putut să fi fost răpit, că te-a scos cineva din Chevroletul în flăcări. De aceea, în afară de Halper, l-au interogat și pe Silverstein. Dar șirul investigațiilor nu a dus nici în cazul acesta nicăieri. Ca să nu mai lungim vorba, dispariția ta era un mister și mister a și rămas. După Kaplan, tu ai fost cel ghinionist și eu, cel norocos.

Mitch rânji amarnic.

— Șeful poliției, trebuie să adaug, era un bărbat căruia nu-i plăcea să se spetească muncind. Lui îi plăceau soluțiile practice. Era genul de persoană

care mătură casa și ascunde praful sub covor pentru că nu știe să facă altceva cu el. În cazul acesta nu i-a venit în minte decât să-i forțeze pe oameni să-ți treacă numele pe piatra funerară. Erai dispărut, cel mai probabil mort, poate atât de ars, încât nu mai puteai fi identificat și, până la urmă, asta a devenit varianta oficială. Ai dispărut sub covor. Presa nu a făcut prea multe valuri despre copilul pierit. Pe atunci era mai ușor să ții astfel de probleme deranjante departe de ochii presei. Lumea a crezut că erai în sicriu. Iar îndurerata familie Chawkins nu s-a agitat nici ea. Mormântul tău a fost acoperit de pământ și uitare.

Jason nu zise nimic.

— Asta se întâmpla în 1977, continuă Mitch. Eu am supraviețuit și am crescut. O ciudățenie, un proscris rejectat de toată lumea. Cu dureri constante. Niciun specialist în arsuri nu mi le-a putut vindeca. Acesta a fost prețul pe care am fost silit să-l plătesc pentru „norocul" meu. Până la vârsta de zece ani am locuit cu unchiul meu Sam și mătușa Dina; după aceea, cu unchiul Kent și mătușa Kate. Lucrurile nu au mers prea bine și la paisprezece ani am eșuat în primul azil. A fost un infern. Dacă arăți așa ca mine, nu ai niciun fel de viață, ascultă ce-ți spun. Eu…

Pe chipul lui Mitch se reflectau tot soiul de amintiri. Umbre sumbre și dureroase din trecut.

— Înțelegi ce vreau să spun. Chiar și așa, lumea continua să-mi spună cât de bucuros trebuie să fiu că măcar am supraviețuit. Am ajuns la un moment dat să mi se facă lehamite să o aud. Singurul lucru care îmi rămăsese încă era o minte zdravănă. Iar internetul a fost o binecuvântare pentru mine. Puteam să-mi câștig existența fără să fie nevoie să mă vadă cineva. Și mi-am schimbat și numele, imediat ce am avut dreptul legal să o fac. Nu-mi mai doream acel nume blestemat.

Jason își linse buzele scorojite de sete. Durerea provocată de funia strânsă în jurul încheieturilor,

cu mâinile legate la spate, îi ardea pielea. Mașina continua să ruleze către o destinație necunoscută. Ce avea Mitch de gând să facă? Întrebarea îi stătea lui Jason pe buze, dar nu o puse. Îl lăsă pe Mitch să vorbească și se strădui să se gândească în continuare la un mod de a scăpa.

— Când m-am maturizat, am pornit în căutarea bărbatului care mă condamnase la „norocul" meu. Steve Silverstein. Fusese condamnat la treizeci de ani de închisoare. A ieșit condiționat în 1999. Nu mult după aceea a avut și el un accident fatal.

Colțurile gurii lui Mitch s-au ridicat într-un rânjet răutăcios.

— Frânele de la mașina lui Toyota nu au ținut. Așa zice raportul poliției. S-a întâmplat când conducea în josul unei pante, pe marginea unei prăpăstii foarte adânci. Steve nu a avut nicio șansă. A pierdut controlul mașinii și a căzut ca un bolovan.

Mitch povestea ca și cum ar fi citit un articol de ziar.

Îl ucisese pe șoferul camionului.

Jason își dădu seama că nici nu era șocat. Mitch era un om plin de ură, cu mintea dusă din pricina suferințelor la care fusese supus și era în stare de astfel de violențe.

Pe el îl interesa acum cel mai mult cum ar fi putut Mitch să saboteze mașina lui Steve. Avusese ajutor din partea lui Doug încă de pe atunci? Nu, probabil că nu. Pornise în căutarea lui Doug după ce Jason îi povestise despre el în timpul unor vizite anterioare. Asta însemna că pe atunci lucra cu un alt ucigaș plătit.

— După Steve, mai rămăsese misterul dispariției tale. Dă-mi voie să-ți spun, eu n-am crezut că ai ars ca un chibrit. Teoria asta nu avea nicio noimă. Eu fusesem scos din mașină în viață, rămășițele părinților noștri erau încă recognoscibile și din tine nu mai rămăsese nici urmă? Imposibil.

Mitch strânse tare din ochi, aproape să-i închidă și se aplecă din nou în față.

— O să fiu și mai exact. *Știam* că ești încă în viață.

Jason ar fi vrut să se târască mai înapoi, ca să se ferească de privirile pătrunzătoare ale lui Mitch, dar era proptit cu spatele de cauciucul de rezervă și nu mai avea unde.

— Am simțit-o. Suntem gemeni identici, ce rahat! horcăi Mitch.

Jason deschise gura să spună ceva, dar vorbele nu voiau să iasă.

— Să-ți spun una și mai bună. Am știut întotdeauna că nu sunt singur, continuă Mitch. Spune-i soartă. Și mai erau și visele sau viziunile, în care vedeam mereu o siluetă neclară care părea să-mi fie alături.

Poate că era din cauza umbrelor din mașină, dar Mitch părea să devină mai înalt, mai mare și mai amenințător.

— Te-am căutat ani la rând, fără să te găsesc.

Mitch își apropie și mai mult de Jason chipul răvășit.

— În sfârșit, am dat peste ceva. Grație ideii pe care am avut-o acum câțiva ani, aceea de a-mi face o schiță portret fără… – Mitch a ezitat o clipă – fără semnele de arsuri. Cum aș fi arătat dacă Steve Silverstein nu ar fi existat sau dacă ar fi fost treaz cel puțin în acea zi? Cu schița am continuat să caut pe Google după pirofobie și după date de naștere apropiate de a mea. Nimic. Într-o zi am crezut că te găsisem. Un bărbat din Oakland semăna destul de mult cu schița mea. I-am verificat datele la evidența persoanelor și i-am căutat familia – nu vrei să știi câte sunt posibile pe internet dacă ești puțin versat într-ale hacking-ului[14]. Dar nu putea să fie bărbatul din Oakland. Apoi ți-am găsit profilul și fotografia pe *ipyrophobia.com.* Imediat am fost aproape sigur că de data asta aveam o urmă.

O clipă în ochii lui Mitch s-a aprins o scânteie.

— Erai copia perfectă a schiței mele. Și aveai aproape aceeași vârstă cu mine, cu o diferență de numai câteva săptămâni. Era un motiv suficient ca să te studiez mai atent.

Satisfăcut, Mitch se lăsă pe spate.

— Nu am fost imediat convins. Pur și simplu nu-mi venea să cred că te-am găsit. Chiar și când am văzut la tine acea trăsătură facială unică, îndoielile tot nu m-au părăsit.

Jason ridică din sprâncene.

Deși nu pentru mult timp, Mitch a făcut iar o pauză.

— Ei, haide! Fii sincer. Chiar nu observi? Pentru mine a fost și mai evident, mai ales când ai venit la mine acasă ultima dată, cu propriile mele fotografii și a trebuit să pretind că sunt nebun, incapabil să găsesc un mormânt într-un cimitir.

Bărbatul mutilat își desfăcu brațele ca pentru o percheziție, invitându-l pe Jason să se uite bine la el.

Jason făcu întocmai. Își mări puțin ochii și se uită la el așa cum nu o mai făcuse până acum. Își folosi ochii minții. Putea să înlăture în minte cicatricile, pielea care semăna cu o mască sângerie și ciudată. Pielea lui Mitch deveni netedă. Apoi îi adăugă pleoape. Buze. Un nas. Urechi. Și, ceea ce a creat deosebirea, i-a dat bărbatului fără păr din scaunul cu rotile propria claie de păr negru și gros.

Apoi, pentru un scurt și intens moment, își dădu seama.

Cu ochii minții se vedea pe el însuși acolo.

Mărturisirea lui Mitch că el îl ucisese pe Steve Silverstein nu îl deranjase pe Jason. Dar acum era șocat. Ochii minții i se închiseră imediat și clipa înțelegerii dispăru, aidoma unei imagini dintr-un vis, când te trezești.

Privi iar cu ochii lui cei adevărați. Asemănările dispăruseră.

Dar nu de tot. Mai putea încă să observe lucruri, care erau asemenea. Forma feței lui Mitch nu era diferită de a lui. Bărbia îi ieșea în afară în același fel. Însă mai ales amândoi aveau aceeași despicătură oblică în bărbie. Abia acum o observa.

Mitch îi urmări privirea lui Jason.

— Despicătura din bărbie, confirmă el, apoi continuă cu voce joasă: Tu nu ai simțit niciodată că ești incomplet?

Jason clătină din cap.

Mitch a strâns din umeri.

— În fine, eu te-am căutat tot timpul. Nu și invers. Asta e deosebirea. Dar nu mai contează. Îndoielile mele au rămas. Nici chiar bărbia despicată nu m-a convins sută la sută. O să-ți spun ce m-a convins până la urmă că tu ești Mike. Nu, nu am mai căutat alte asemănări, deși sunt convins că mai sunt câteva, cum ar fi pasiunea ta pentru aparatele de fotografiat polaroid. Am abordat altfel problema…

Mitch a rămas o clipă pe gânduri. Brusc, un râs cotcodăcit îi scăpă din gura fără buze.

— De ce ți-aș spune, însă? Tu știi deja.

— L-ai chestionat pe Chris, zise Jason, cu gâtlejul uscat ca un deșert.

Mitch și-a strâns pumnii.

— Exact! Doug și cu mine puteam să ne fi dus la Edward sau am fi putut face mai multe cercetări despre trecutul tău. Dar când tu ai pomenit despre Chris, unicul frate al mamei tale, ultima ei rudă rămasă în viață, am decis că lucrul cel mai înțelept ar fi să mergem la el. La urma urmelor, Chris fusese cel mai apropiat de Donna, cu siguranță în jurul anului 1977. Se dovedi a fi o vizită foarte edificatoare. Aveam deja bănuiala că tu ești Mike, datorită asemănărilor fizice și a pirofobiei. Dacă tu erai Mike, atunci Chris poate că știa ceva despre asta. Întrebarea era cât de mult? Ei bine, știa absolut totul. Mai mult decât mă așteptasem! Tot ceea ce ți-am spus am aflat de la el. Și nici nu a

fost chiar așa de greu să-l convingem să spună tot. Nu cred că a mai spus cuiva acest mare secret. Imaginează-ți cum a fost să-l păstreze timp de peste treizeci de ani! Dar, pe de altă parte, trebuie să adaug că Doug este un expert în a-i face pe oameni să vorbească.

Deci, în aparență, Chris nu păstrase chiar totul pentru el. Odată îi spusese ceva și lui Jason, chiar dacă acesta uitase ce era. Dar se pare că îl inspirase să facă acel desen în copilărie, cu morminte în flăcări, cu „Mapeetaa”, o stâlceală a numelui orașului Mount Peytha, scris pe una dintre pietrele funerare.

— Și pe urmă l-ai ucis.

Și-a auzit propriile cuvinte și ele dureau ca naiba.

Mitch și-a întors puțin capul.

— Da, și asta. Bineînțeles. Nu puteam să-i dau drumul după asta, nu? De fapt, nu eu am făcut-o. Doug l-a ajutat să scape de chinuri. Eu nu aș fi putut s-o fac singur și, în plus, îl țin tocmai pentru astfel de chestiuni. Dar eu sunt cel care a găsit informațiile medicale pentru maladia lui Chris. El nu și-a ascuns documentele suficient de atent. După câteva lovituri de baston de-ale lui Doug, a recunoscut că nu mai avea mult de trăit. După ce l-am spânzurat în pod, am lăsat un bilet de adio și ne-am străduit cât am putut să facem astfel încât totul să pară un caz de sinucidere. Cred că am reușit destul de bine.

Jason își mușcă buza de jos, apoi pe cea de sus.

O furie nouă, reavănă și fierbinte începu să urce în el ca o magmă.

— Așa am aflat că tu erai fratele meu, Mikey, despre care se credea că murise, continuă Mitch, imperturbabil. Am înțeles că nu fusesem deloc cel norocos. Dimpotrivă! Tu ești copilul fericit. Tu nu ești mutilat, ești arătos, ai o soție frumoasă, ai totul în viață. Pentru că tu ai fost primul salvat. Puteam să fi fost eu în locul tău. Aș fi putut să am eu viața

ta. Dar acum e prea târziu pentru asta. Știam că nu mi se va face niciodată dreptate. Dar voi fi răzbunat. O să suferi și tu așa cum am suferit eu. M-am hotărât să fac asta.

— De ce în felul ăsta, rotund? întrebă Jason, furios. I-ai ucis pe Steve Silverstein, Chris și pe Kayla. De ce să nu-mi înfigi un cuțit între coaste, dacă nu poți să faci față faptului că am o viață mai bună decât a ta?

Mitch încuviință din cap, gânditor, ca și cum opțiunea asta nu-i trecuse până acum prin minte.

— Aș fi putut. Dar de ce? M-am gândit că ar fi mult mai interesant să te las să descoperi singur cine ești cu adevărat. M-am gândit foarte mult. De aici minciuna mea că am fost desfigurat în adolescență, într-un incendiu la casă. Și fotografiile polaroid, de exemplu. Cu ani în urmă, am avut un supraveghetor, un băiat pe nume Michael Glass, care încerca să mă înveselească. El avea un aparat de fotografiat polaroid, mi-a făcut o poză și a zis „Nu cred că ești urât. Urâțenia nu înseamnă cum arăți pe dinafară, ci despre cum ești pe dinăuntru”. Trăncăneli din astea, știi. Totuși, el mi-a dat curaj. Mi-a dat aparatul lui de l-am păstrat și acum. Michael voia să îl folosesc pentru a vedea cine sunt. Eu am decis să-l folosesc pentru a te face să vezi tu cine ești: Mike Chawkins, mort și îngropat conform documentelor oficiale, mort în 18 august, 1977.

Mitch chicoti iar.

— Am fost onorat că fotografiile mele au provocat o astfel de vâlvă, încât ai apelat la mine pentru sfaturi. Dar pentru mine a fost mai mult decât un joc psihologic. Voiam să te fac să simți cum este să fii singur, când ceea ce îți este cel mai drag pe lume îți este răpit. Când ai sunat de la San Francisco să-mi spui că ai descoperit ceva, am vrut să simți moartea Kaylei.

Jason își închise ochii. Îl lăsaseră din nou toate puterile. Dinlăuntrul lui urca un val de durere.

— Eu mi-am încheiat povestea, zise Mitch. Când am auzit că ea e încă în viață, l-am trimis pe Doug la spital. El te-a adus la mine acasă, înainte ca tu să poți veni singur.

Ridică din umeri.

— Și cam asta e tot. Tot ce am de spus.

În minte Jason o văzu pe Kayla. Era îmbrăcată în alb și stătea pe o pajiște înverzită, într-o zi cu soare, undeva unde era Ralph. Și Donna, și Chris. Dar fața ei nu era senină. Ochii îi erau întunecați. Aceeași privire ca ultima dată când o văzuse. Se despărțiseră certați, iar distanța dintre ei era mult mai mare decât și-ar fi putut el imagina în acel moment, chiar și în cele mai negre coșmaruri ale lui.

Cearta aceea fusese momentul lor de adio.

Valul se prăbuși deasupra lui.

32. Locul de veșnică odihnă

Limbi fioroase se rostogoleau dinspre întunericul de smoală. Infernul crește rapid; *focul se unduia împrejurul lui, încleștând pumni incandescenți. Nu e în stare să se miște. Flăcările sunt în jurul lui, sub el, se pleacă deasupră-i. Apoi se schimbă și iau o altă formă, se transformă într-o siluetă. Ființa de foc are un chip. Este Donna Evans, născută Campbell. Ea este focul și brațele ei ca niște torțe se întind spre el. Nu, nu spre el, ci trec dincolo de el. El se uită la brațele ei întinse, înflăcărate și abia atunci observă cine stă lângă el. E Mitch și acum nu mai este mutilat, ci o imagine identică a lui Jason.*

De astă dată ea o să mă salveze pe mine, aude el îngânat, pe deasupra zgomotelor furioase ale focului. De astă dată, tu ai să rămâi pe urmă, Mawkee.

Apoi Mitch dispare, la fel ca și silueta în flăcări a Donnei.

De ce mai este focul aici?

De astă dată nu mai e scăpare. El este prada flăcărilor și pumnii lor de foc îl lovesc drept în față, ca un ciocan din care sar scântei. Durerea este grozavă. Părul i-a luat foc. Nasul lui, arzând ca o torță, îi cade de pe față. Își lovește palmele peste cap și apoi vede că ține într-o mână o ureche înnegrită.

Țipetele lui devin tot mai puternice…

Și devine conștient că el țipa și că, de fapt, nu era niciun foc.

Mitch, același monstru Frankenstein pe jumătate neterminat, se uita la el. Jason era tot în partea din spate a Mercedesului, cu încheieturile și gleznele tot legate. Se pare că ațipise. Cum era posibil?

Apoi își aminti că ultimele lui gânduri fuseseră din nou despre Kayla și că fuseseră prea mult pentru el; îl sfâșiaseră pe dinăuntru.

Se trezise chiar în mijlocul coșmarului. Se uita fix în ochii vigilenți, veșnic ficși și fără pleoape ai lui Mitch, bărbatul care hotărâse cum trebuie să moară Kayla.

Mitch scutură din cap și își feri chipul de privirea lui. Jason folosi ocazia ca să încerce iar să-și elibereze mâinile și gleznele. Dar durerea îl străfulgeră în tot lungul brațului și abia dacă reuși să-și reprime un strigăt de agonie. Respira fornăind frenetic pe nas. Începu să transpire și căscă gura, ametit, ca și cum ar fi fost pe o corabie în mijlocul furtunii, după ce îl lovise catargul principal.

Dar tot nu cedă – nu putea să se dea bătut.

Continuă să încerce, nevrând să se gândească la cât de însângerate și de rănite îi erau probabil încheieturile acum.

Afară era întuneric, poate că se făcuse deja noapte.

Iar Doug conducea mai departe.

•

În fine, mașina se opri. Doug coborî de pe locul șoferului și apoi Jason auzi sunetele familiare ale portierelor din spate pe care le descuia. Se deschiseră cu un zăngănit. Jason stătea întins și privea la cerul negru al nopții. Cât era ceasul? Habar n-avea.

Doug își făcu iar apariția. În spatele luminii strălucitoare a lanternei pe care o ținea în mână se vedea ca o siluetă pe fundalul luciferic.

Jason tuși. Gâtul îi era pârjolit. Îi era incredibil de sete.

Doug îl trase de picioare și îl scoase afară. Jason alunecă de pe marginea mașinii și își încleștă dinții, anticipând o bușitură puternică pe pământul tare. Nicio secundă mai apoi, în pelvis îi explodă o durere chinuitoare. Era hotărât să nu-i dea tipului

nicio satisfacție, dar nu se putu abține să nu răcnească o înjurătură.

Doug se aplecă deasupra lui în spatele mașinii, se uită împrejur și scoase ceva de acolo. Jason nu știa ce era, până când nu i-a fost pus peste obrazul stâng, apoi tras cu putere peste cel drept. Bandă adezivă.

Acum stătea pe spate pe pământul tare, înăbușindu-și durerea într-o tăcere forțată.

Doug mai scoase ceva din mașină. Un sac de pânză maro ateriză lângă Jason. Între timp, Mitch se ridică din scaunul cu rotile. Aplecat în față, se târșea înainte cu mișcări încete.

— Dă-ne o mână de ajutor aici, zise spre Doug.

Bărbatul lat în spate se întoarse, îl prinse pe Mitch de subsuori și îl ridică de parcă ar fi fost ușor ca o pană, plantându-l pe pământ, în spatele mașinii.

— Ai nevoie de scaunul cu rotile?

— Nu, zise Mitch. Oricum, n-o să mă pot deplasa cu el pe un teren ca ăsta. Tu ai grijă de el. Eu mă descurc.

Doug dădu din cap. Îl apucă pe Jason de subsuoară și începu să-l târască undeva departe de mașină. Mitch îi urmă, luminând cu lanterna. Doug îl manevra cu brutalitate și preț de o secundă Jason se temu că ar putea să-i disloce brațele din umeri. Țipă, dar nu era nimeni care să-l audă. Chiar dacă nu ar fi fost numai ei trei acolo, nimeni nu i-ar fi putut auzi țipetele, înăbușite cum erau de banda adezivă.

Shatz îl trase înapoi, de parcă era deja un cadavru. Călcâiele îi lăsau dâre în nisip. Apoi, în ciuda întunericului, recunoscu împrejurimile. Văzu barele unei porți înalte, negre. Stejarii bine cunoscuți stăteau de o parte și de alta a porții, ca niște santinele gigantice.

Inima îi stătu în loc.

Era poarta de nord a Cimitirului St. James.

De ce îl aduseseră aici?

Vocea cântată a lui Mitch îi răsuna în minte.

„Vreau satisfacție”.

Mitch avea mâinile pătate de sângele lui Steve Silverstein, al lui Chris Campbell și al Kaylei. Ce avea de gând cu Jason? Șansele acestuia să scape scădeau cu rapiditate. Își reluă eforturile de a-și elibera mâinile, dar din nou simți durerea tăioasă care îi sfâșia carnea. Simțea o umezeală pe încheieturi, ceea ce nu putea să fie decât sânge din răni.

Doug continua să-l târască peste zecile, sutele de morminte învăluite în umbre întunecate. Luna avea un halou argintiu. Jason se gândi că trebuia să fi fost două sau trei dimineața. Era o estimare destul de bună, dacă plecaseră din Los Angeles pe la ora cinci sau șase după-amiază.

Doug îl puse jos în dreptul unui mormânt. Mitch lumină piatra funerară.

Era mormântul familiei Chawkins. În cercul de lumină albă ca neaua apărură numele lui Robert, Amanda și Mike.

— Fii cu ochii pe el, zise Doug. Mă duc să aduc și restul.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Jason singur cu fratele lui.

— Ce crezi că o să se întâmple acum? întrebă Mitch.

— De ce nu-mi spui tu?

Mitch a rânjit.

— Poți să începi să-ți iei adio. Uite, aici ești tu – numele tău e deja pe piatră. Tot ce lipsește ești tu.

Jason a holbat ochii.

— Ai de gând să mă îngropi? În… propriul mormânt?

Mitch scoase din nou sunetul acela ca un cotcodăcit care se înălță spre cerul nopții ca urletele unui lup. Nu, ale unui demon.

•

Doug reveni cu sacul de pânză din care ieșeau bețele și cu balotul de paie. Bețele se dovediră a fi

mânerele unor unelte: un târnăcop și o cazma. Își scuipă în palme și le frecă una de alta și începu să lovească în brazdele de iarbă de pe mormântul lui și al părinților lui.

Mitch făcea și el ceva. Scoase din sac un băț mai scurt, îl înfipse în pământ lângă mormânt și făcând un pas înapoi, cu brațul întins, îl atinse cu grijă cu un chibrit aprins. Capătul bățului luă foc. Era o torță. În lumina ei Jason putu să vadă cum i se mișcau lui Mitch cicatricile, ca niște viermi care i se târau pe sub piele. Lui Mitch îi era frică de foc. La fel de frică pe cât îi era și lui Jason. Dar în clipa aceea, cel din urmă era mai preocupat de ce făcea Doug.

Bărbatul deschidea mormântul familiei Chawkins și era limpede cine va fi așezat acolo pe veci.

„Sunt un om mort”.

Nu, încă nu. Dar nu mai era multă vreme. Mitch și Doug o să vrea să termine și să plece înainte de răsăritul de ziuă. Până atunci mormântul trebuia să fie închis, cu el înăuntru, iar ei vor vrea să nu lase nicio urmă.

Ca un nebun, trase încă o dată de funiile cu care era legat. Fără rost: durerea intensă devenea doar tot mai ascuțită. Mitch se întoarse spre el și îi rânji.

Jason trase, își răsuci mâinile, cu carnea sfâșiată. Apoi simți ca și cum un adevărat cuțit i-a tăiat carnea. Țipă. Dinaintea ochilor i se așternu o moină neagră și se opri. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Între timp, Doug apucase cazmaua și începea să adâncească groapa. Lucra repede, încruntat. Lângă groapă creștea tot mai mult movila de nisip. Pe la vreun metru și jumătate, doi, ar fi dat de sicriele mucezite ale părinților lui. Probabil că Doug nu avea să sape așa de adânc, dar nici nu avea de ce. Un metru era mai mult decât suficient. Trupul lui Jason avea fie aruncat în groapă și nimeni nu avea

să îl mai găsească vreodată. Jason va dispărea pe veci, înăuntrul propriului loc de veșnică odihnă.

•

Doug părea să fi terminat. Ieși din groapa puțin adâncă. Apoi deschise balotul și răspândi paiele pe fundul nisipos al mormântului. Pentru ce?

Mitch ridică torța. Bărbatul mutilat privea temător spre flăcări, apoi se uită la Jason. Dar vocea îi era fermă.

— Acum aproape treizeci și doi de ani ți-au săpat mormântul. Ai reușit să îl eviți. Până astăzi.

Torța dădea ochilor lui o lucire animalică.

— Este scris că ai murit ars și ai fost îngropat în acest mormânt. Așa stă scris și așa va fi.

Doug Shatz stătea acolo, cu mânecile suflecate. Fața i se înnegrise de sudoare și țărână. Mitch ridică torța deasupra capului și acum părea să murmure o rugăciune.

Lui Jason îi era clar ce urma să se întâmple. Se împinse înapoi pe călcâie, ca un animal prins într-o cușcă și care, atunci când apare măcelarul, se izbește disperat în barele închisorii lui. Era inutil – avea să moară de o moarte îngrozitoare, aceeași moarte din coșmarurile lui.

Mitch coborî torța, revenindu-și din transa rugăciunii sau ce-o fi fost, și îndreptă capătul arzând spre el.

Avea de gând să-i dea foc lui Jason. Chiar avea să o facă.

Răbufni cu un strigăt de iad, un răcnet primar. Banda adezivă nu avea nicio putere în a amortiza sunetul în propriile urechi. Încerca să se elibereze, zbătându-se ca un nebun. Partea de sus a trupului și picioarele i se agitau sălbatic, sudoarea îi țâșnea din fiecare por al pielii.

Mitch flutura în jur bagheta morții în flăcări, ca pe un stindard inflamat. Obrajii i se umflau de entuziasm, dar ochii lui erau goi ca universul însuși și la fel de reci. Jason putea să vadă foarte limpede asta în strălucirea vâlvătăii focului care

făcea ca întreaga lui înfățișare să fie și mai deprimantă.

Jason răcnea, se cabra și se zvârcolea. Sudoarea îi aluneca de pe frunte și îi înțepa ochii. Poate că dinții îi crăpau în gură, pentru că auzea în urechi scrâșnetele și sunetele oaselor plesnind.

— Bagă-l în pământ, zise Mitch în șoaptă, dar insuportabil de clar.

Doug se aplecă spre Jason, îl apucă de subraț și îl târî spre groapă. Fu tras în ea, căzu în mormântul proaspăt săpat, sub învechita piatră funerară a familiei Chawkins, cu numele lui real înscris pe ea, deasupra paielor proaspete. Doug ieși iar afară din groapă. Jason era la numai jumătate de metru deasupra osemintelor mamei și tatălui său.

Privea spre cerul nopții și dinaintea ochilor îi apărură vălătuci de fum. Continua să țipe, să se zbată, să lupte, cu inima zvâcnind. Nu mai simțea niciun fel de durere; durerea dispăruse. Amintiri i se perindau succint prin minte. Zâmbetul Kaylei. Dinții ei ca niște perle, ochii strălucitori, mirosul ei dulce. Îl mângâia și îi spunea că îl iubește. Primul lor sărut, pe Sunset Boulevard, sub lumina lunii. Momentul când îi spusese că el era totul pentru ea, în lucirea roșiatică a soarelui de dimineață deasupra valurilor înspumate pe plaja Venice. Și mai departe în timp. Edward jucându-se cu el, aruncându-i o minge în timp ce el sărea să o prindă. Donna era și ea acolo, zâmbitoare, bătând din palme, câmpia verde-crud scăldată în soare. Și mai departe.

E din nou bebeluș. Donna e în picioare în deșert, lângă o mașină de pe ale cărei geamuri sparte ieșeau nori negri de fum și flăcări. Flăcări mortale. Fața ei e mânjită de cenușă și lacrimi, cu gura apăsată cu mâinile și ochii ieșiți din orbite; *e în stare de șoc. Apoi se întoarce spre el, el e aproape de ea, pe nisip, și sub durerea ei el vede ușurarea și fericirea că el cel puțin e încă acolo*; *și îi vede dragostea, care înflorea deja în inima ei.*

Vrea să se târască la ea, dar nu poate. Nu este în stare, ceva îl ține pe loc. Dar vrea atât de mult să o atingă. Găsește puterea, toată puterea pe care o are în el, putere care îi izvorăște din străfundurile ființei lui sau pe care o primește de la ceva mai presus și mai măreț decât mama lui. Deodată mâinile îi sunt libere. Are ceva în jurul gleznelor și pipăie să vadă ce e. Îl doare, îl doare cumplit, dar reușește să se desfacă și atunci nu mai există nimic să-l oprească și își întinde mâinile spre ea. Donna surâde printre lacrimi, îi șoptește că îl iubește, că va fi mereu copilul ei și apoi pălește, dispare, împreună cu mașina în flăcări, cu deșertul. Își dă seama unde este.

Și noaptea revine.

Putea să-și miște din nou brațele și picioarele; se eliberase de funii. Mitch stătea deasupra lui, pe marginea mormântului, cu torța în mână.

— Grăbește-te! strigă Doug de lângă el.

Vocea îi suna bălmăjit, ciudat de găunoasă, depărtată.

— *Dă-i foc*!

O simțea încă pe Donna, pălind, mai puțin prezentă. Se ridică, rostogolindu-se pe mâini și pe picioare, cu umerii adunați, ca o pisică sălbatică prinsă la înghesuială. Doug dădu să apuce târnăcopul de jos, de la picioarele lui.

Dar Jason sări din groapă mai repede decât celălalt și își încleștă mâinile pe mânerul uneltei. Timp de o clipă își privi dușmanul drept în ochi. Apoi mârâi și, cu o lovitură grozavă, propti târnăcopul în bărbatul masiv. Lama se înfipse în burta lui Doug. Acesta scoase un sunet înfundat și se ținu cu mâinile de burtă privind uluit sângele care țâșnea din el. Apoi genunchii i se înmuiară și se prăbuși ca un copac doborât.

Scânteile focului aproape că îi atinseră fața. Mitch îl atacase cu torța. Un mârâit de animal îi ieși din gâtlej și se simți dominat de dorința de a-i smulge lui Mitch brațele și mâinile.

Mitch împinse iar torța spre el, dar Jason o evită, sări drept la el și îl ridică pe sus.

În brațele lui, legănându-se deasupra solului, cu torța într-o mână, cu vârful aprins îndreptat în jos, Mitch își întindea dinții dezgoliți din gura fără buze, parcă încercând să-l muște.

— Mike…

Cuvântul suna ca un mârâit.

— Da, se auzi spunând.

Frații erau reuniți. Ei și focul.

Mike îl ridică pe bărbatul diform și mai sus. Apoi îl împinse departe și acesta pluti, aterizând cu o bufnitură zdravănă în mormântul din care Mike tocmai se ridicase. Cu torța sub el. Fumul începu să se ridice aproape imediat din paie și flăcările se înălțară, eliberându-se de sub Mitch.

Acesta țipă, urlă. Sunetele erau asurzitoare.

Mike căzu la pământ. Avea dureri îngrozitoare. În gâtlej simțea adunându-se un țipăt crud. Își ridică bărbia și-și privi mâinile. Încheieturile îi sângerau și vârfurile degetelor parcă aveau ace înfipte în ele. Își ridică degetele tremurânde. Majoritatea unghiilor îi erau rupte. Și mai mult sânge îi curgea din rănile deschise. Un răcnet de animal îi țâșni din gât. Nu mai exista banda adezivă care să-i înăbușe răcnetul furios.

Mike se târî departe de bărbatul solid care stătea întins acolo, cu vârful ascuțit al târnăcopului ieșindu-i din abdomen. Gura și ochii îi erau tot deschiși. Dintele ciobit era roșu, la fel ca și restul dinților, gura și fața. Cheaguri de sânge îi împâcleau părul.

Amețit, Mike se ridică în picioare. Simțea miros de carne arsă și auzea focul trosnind.

Înăuntrul mormântului deschis era fratele lui, tăcut, cu fața în jos, spre pământ. Flăcările îi devorau un picior, un braț și creștetul pleșuv. Torța mocnită era parțial îngropată sub el.

În groapa deschisă juca lumina unui foc în nuanțe galben-oranj și arunca luciri ciudate asupra

pietrei funerare de deasupra.

33. Revenirea

Trecuseră săptămâni de la tragedia din Cimitirul St. James. În fiecare zi, Jason retrăia amintiri plăcute despre Kayla. Acestea îi ofereau un album plin de evenimente, scene și gesturi de neuitat. Ziua în care se cunoscuseră la The Duchess. Întâlnirile lor după aceea și primul lor sărut. Cum se mutaseră împreună și cum decoraseră casa. Excursiile în Utah și Arizona și Nevada. Ziua nunții lor. Cum stătuseră în fața altarului și reverendul Jeremy Hofmeister îl întrebase dacă el, Jason, voia să o ia pe Kayla de soție și el fusese cel mai fericit bărbat de pe pământ; această femeie uluitoare voia să fie a lui.

La început, când vorbea, era aproape numai despre Kayla. Brian Anderson venise să-l vadă și dovedise neașteptate înclinații paterne. Concediul venise și trecuse, iar el se întorsese la muncă – Babs nu-l cicălea și Carol nu-l deranja cu problemele ei. Chiar și Tony era ceva mai vorbăreț decât de obicei.

Treptat, Jason observă că interesul celorlalți scădea încet. Viața revenea la normal. Lumea își vedea de viața ei de zi cu zi.

Nu putea să-i condamne, bineînțeles. Așa trebuia să se întâmple, iar el însuși ar fi trebuit serios să meargă mai departe. Și ar fi făcut-o, dar viața lui se schimbase dramatic.

Nu ar mai putea să fie la fel.

Exista o schimbare care îl surprinsese. Foarte tare.

Când revenise în sfârșit acasă, după noaptea aceea din Cimitirul St. James, nu se vârâse în pat. Chiar dacă era mort de oboseală, mai întâi făcuse un duș prelungit, ceea ce fusese puțin stânjenitor cu bandajele pe mâini.

Apoi se duse să caute o lumânare.

Jason știa că în pod sunt lumânări. Kayla nu voise să renunțe la colecția ei pentru că ura să irosească bani, ceea ce ar fi însemnat să arunce lumânările scumpe și în perfectă stare. Astea erau lumânările frumoase ale Kaylei, cele pe care ea le cumpărase ca să creeze o atmosferă festivă în perioada sărbătorilor de iarnă, dar pe care apoi le depozitase în pod, învelite într-o bucată de pânză.

Zăceau acolo de cel puțin trei ani.

În seara aceea Jason aduse jos lumânările.

Aprinse una.

În timp ce se uita la flacără rămase perfect calm, fără să fie tulburat în vreun fel, nici la minte, nici în suflet. Continuă să se uite în flacără și asta nu îl deranja deloc.

Nici chiar pirofobia lui nu părea să mai conteze. Era încă un lucru care aparținea trecutului. Rămase acolo, privind în tăcere la flacără.

Apoi închise ochii și se rugă.

•

Ziua de 6 septembrie. Încă o duminică. Coborî din pat la ora șapte, făcu duș, își pregăti micul dejun și ieși la o scurtă plimbare. La ora opt și jumătate urca în mașina LaCrosse, reparată ca nouă, și o lua pe ruta obișnuită. În timpul săptămânii drumul îi lua o oră, în zilele liniștite de duminică, aproape patruzeci și cinci de minute. Așa că era abia nouă și douăzeci când a parcat în fața Institutului Thurber.

Clădirea era mare și înfricoșătoare. Un bloc de beton bondoc, vopsit în brun. Singurul lucru care merita atenție era grădina. Aleile înguste erau mărginite de copaci. Recunoscuse meri, mango, guava, hortensii, rododendroni și o sumedenie de alte plante.

Jason intră și traversă coridoarele obișnuite până la camera care îi era familiară. Deschise ușa și iat-o acolo, lângă fereastră, în scaunul cu rotile. Ea îl zări și lăsă deoparte cartea groasă în format de

buzunar – începuse de curând să citească romanul lui Stephen King, *Duma Key* – și îl întâmpină cu un zâmbet abia schițat.

— ’Neața, zise el și o sărută.

— ’Neața.

Părea încă plăpândă și chiar așa era. Traumatismele ei fizice se vindecau încet. În sine, asta era un miracol, având în vedere cât de rău fusese rănită. În primele ore după ce Doug o sfârtecase cu cuțitul lui, doctorii nu-i dăduseră prea multe speranțe. Când Jason se lupta pentru propria viață, câteva ore mai târziu, era convins că ea trebuia să fi murit între timp. Îi spusese lui Mitch că era moartă, pentru că altfel el l-ar fi trimis pe Doug din nou după ea. Și cu siguranță individul așa ar fi făcut, dacă în locul lui Jason în noaptea aceea din Cimitirul St. James ar fi supraviețuit cei doi.

Kayla era încă în viață. Dar psihic încă, nu-și revenise complet.

Când lumea îl întreba cum se mai simte, el răspundea întotdeauna că e mai bine, că făcea progrese. Cum se simțea ea de fapt era ceva despre care nu discuta decât cu părinții ei și cu tatăl lui. Despre schimbarea care se petrecuse cu ea. Kayla era doar cochilia a ceea ce fusese odinioară; era tot ea, dar fără scânteia din ea, fără sufletul care o făcea ceea ce este sau fusese.

Kayla care era acum în clinica de reabilitare era reticentă, lăsa impresia că e distantă, obosită, nu o interesa nimic. Nici exercițiile fizice pe care trebuia să le facă pentru a-și reveni și nici persoanele care o iubeau.

Acestei Kayla Evans nu părea să-i pese.

Se schimbase.

— Ai dormit bine? o întrebă.

— Cred că da.

Atenția ei era deja în altă parte. Se uită pe fereastră la grădina la care putea să se uite toată ziua, apoi la cartea din poală, apoi la Jason.

Privirea ei goală îl durea. Putea la fel de bine să fi avut un semn pe frunte care să spună REGRET, OCUPANTUL S-A MUTAT, TRUP ABANDONAT.

Îi povesti ce mai făcuse de la ultima lui vizită – care avusese loc seara trecută, așa că nu era mare lucru de povestit – și o întrebă cum se simte.

— Bine, zise ea, strângând din umeri.

Jason trase un scaun și se așeză.

— Când o să stăm de vorbă noi doi?

Kayla îl privi ca și cum nu ar fi înțeles ce spune el.

— Kayla, nu putem continua așa.

Ea își întoarse capul.

— Nu am chef să vorbesc, zise ea, întorcându-și fața într-o parte.

Până astăzi Jason fusese mai mult decât rezonabil și înțelegător.

În prima zi de după atac, atunci când el era încă anchetat de poliția din Mount Peytha, supraviețuirea ei fusese cel mai important lucru. Trecuse pe lângă moarte. Echipa de medici de la Spitalul Pacific Valley, care îi salvaseră viața pe trei august, chiar o pierduseră pentru o clipă, Jason aflase despre asta mai târziu, de la John Havemann, chirurgul care merita un premiu pentru că făcuse posibil dialogul acesta de azi, dintre Jason și Kayla. Pentru o clipă ei îi încetase orice activitate cerebrală și fusese declarată în moarte clinică pe masa de operație.

La început, simplul fapt că mai era încă în viață fusese mai mult decât suficient. În zilele care urmaseră pe măsură ce teama lui de o recidivă se dovedise nefondată, și asta fusese, în sine, mai mult decât suficient. Kayla era pe un pat de spital, înfășurată în bandaje, cu ochii închiși, cu fața tumefiată, dar de fiecare dată când o vedea așa se gândea: lucrurile se vor rezolva, doctorii spun că își va reveni și că până și cicatricile vor dispărea sau măcar majoritatea lor.

Adevărata problemă era la picioare. Măduva spinării îi fusese afectată de o plagă adâncă făcută de cuțitul lui Doug și nimeni nu putuse să-i spună dacă ea va mai putea merge vreodată. Încă nu erau siguri. Totul depindea de terapia pe care o făcea și de cât de mult se străduia ea.

Asta era în continuare problematic și acum, la cinci săptămâni după noaptea aceea de groază pe care o trăise. Kayla nu părea prea dornică să facă efortul; ba, dimpotrivă. Mai rău încă, lăsa impresia că nu mai voia să facă nimic.

Jason îl întrebase pe terapeutul ei de la Institutul Thurber cum ar trebui să abordeze el această problemă. Avusese o lungă discuție cu Jacob Becerra și Jean Curtius și cei doi erau de părere că venise vremea pentru o abordare mai puțin blândă. Starea ei era stabilă, nu exista niciun pericol de recidivă, dar nici nu se înregistra vreun progres. Kayla era blocată. În ce anume se blocase rămânea o întrebare deschisă, dar dacă nu marca în curând o schimbare semnificativă, Jacob și Jean spuneau că s-ar putea să fie bine să ia legătura cu un psiholog. Cu cât îi lua mai mult să ajungă la o schimbare psihică, cu atât mai mari erau șansele ca ea să-și petreacă tot restul vieții într-un scaun cu rotile.

Jacob și Jean îi transmiseseră acest mesaj acum câteva zile, miercurea trecută. Le promisese că va încerca să o facă să reacționeze. Dacă asta nu avea să ducă la nimic, a zis Jason, vor putea să înceapă săptămâna următoare psihoterapia.

Jason încercase, cu precauție, să spargă gheața în dialogul cu ea. Dar toate eforturile lui eșuaseră. Nu reușise mai mult decât să o facă să-i confirme că a înțeles și că va începe curând. Chiar o să înceapă. Asta se întâmplase vineri. În seara aceea, când intrase în casă, Jason se simțea mai bine. Ieri ajunsese însă cu dezamăgire la concluzia că ea nu crezuse nicio vorbă din tot ce spusese, ci doar îi făcuse promisiuni ca să scape de gura lui.

Astăzi era o nouă zi și Jason decise să adopte o abordare mai puțin subtilă.

— Nu ai chef? Păi, consolează-te că nu ai încotro.

Vocea îi suna mai dur decât se așteptase ea. Mai dur decât crezuse chiar el că era posibil.

Kayla își întoarse capul spre el și ridică din sprâncene.

— De mâine începi terapia, Kayla.

„Este pentru binele tău”, vru el să adauge, dar își înghiți vorbele. Pur și simplu ea trebuia să facă asta. Dacă nu începea să o trateze ca pe un copil, ea avea să-și treacă restul vieții în scaunul acela cu rotile. Acesta era momentul cel mai sensibil pentru ea, nu făcea nimic singură, așa că, din păcate, avea nevoie de cineva care să-i dea peste mâini. Dacă nu o făcea, Kayla avea – justificat – motiv să-i reproșeze acest lucru pentru vecie. Era bărbatul ei, la bine și la rău.

— Jason, de ce nu vrei să mă lași în pace?

— Pentru că nu pot.

— Nu sunt încă pregătită.

Suna aproape ca o rugăminte.

— Atunci, pregătește-te. E ceva ce te supără? Dacă da, spune-mi. Sunt pregătit să te ascult.

În sfârșit, în ochii ei apăru o scânteie; o scânteie de furie incandescentă. Nu era plăcută, dar cel puțin era un semn de viață.

— Cum îți închipui că pot să mă pregătesc? Sunt varză.

— Poți să devii din nou tu însăți, dacă începi să te străduiești puțin. Jacob și Jean cred că ai șanse excelente… dar trebuie să muncești pentru asta.

— Nu, nu pot. Jason, las-o baltă.

— Dacă nu vrei nici măcar să încerci, ai dreptate: e mai bine să o lași baltă. Dar de ce renunți la tine însăți? Nu-ți stă în fire și este așa de lipsit de sens!

Kayla se gândi la asta. O vedea cum se lupta cu ea însăși, cum își pocnea degetul mare de arătător

și a trecut multă vreme înainte de a-i răspunde:

— Nu știu. Nu am energia necesară. Îmi simt capul parcă umplut cu vată. Nu-mi pasă de nimic și nu pot să fiu altfel.

Avea cearcăne vinete, iar pungile de sub ochi o făceau să arate de parcă nu ar mai fi dormit de o săptămână.

— Poți să începi cu câte un pas mic. Ar fi ceva, măcar. Restul o să vină, până la urmă.

— Mai târziu, nu acum.

Nu o recunoștea. Aceasta nu era soția lui. Da, trupul i se întorsese din morți, dar fără sufletul ei. Era de parcă îl abandonase pe pajiștile eterne ale vieții de dincolo.

— Kayla, tu vrei cu adevărat să te faci bine?

Ea se uita în podea. Apoi, abia perceptibil, ridică din umeri.

— Eu vreau să te faci bine, la fel și Jacob, și Jean. Noi toți te încurajăm. Dar tu tot nu faci nimic.

Kayla rămânea mută.

Jason se decise să schimbe abordarea. Dacă metoda blajină nu funcționase, era obligat să apeleze la levier. Ura că trebuie să facă astfel și ea o să-l blesteme pentru asta, dar Jason rămânea încet fără alte opțiuni.

Spera să fie bine ce face.

— Nu iubești pe nimeni.

— Hm? Ce spui?

Acum îl privea atentă, cu ochii larg deschiși.

— Noi încercăm cu toții să te facem să înțelegi, dar tu nu ne auzi. Cât timp crezi tu că o să continuăm să vorbim la pereți?

— De ce te porți așa cu mine?

Ochii Kaylei se umplură de lacrimi, dar el nu-și putea permite să se oprească tocmai acum. Trebuia să folosească levierul acesta ca să-i deschidă cu forța starea de pasivitate, pentru binele ei.

— Dacă tu nu lupți ca să te însănătoșești, Kayla, atunci nu meriți să lupt pentru tine, zise Jason, cu

răceală.

Ea îl privi plină de inocență, ca un copil care nu înțelege de ce o luase peste ceafă. Jason încerca să rămână neclintit, dar simțea cum se dezumflă ca un balon și cum îl năpădește un nou sentiment de vinovăție.

Făcuse lucrul acesta – el o făcuse pe soția lui să se simtă nefericită. Până la urmă, rănile ei erau rezultatul unui șir de evenimente pe care el le declanșase. Și acum striga la ea, rănind-o până în adâncul ființei sale.

Oare îl va ierta pentru asta, dacă își va reveni vreodată?

Kayla rămase tăcută. Stătea pur și simplu acolo, abătută.

Jason nu știa nici el ce să mai spună.

•

Dimineața devreme, a doua zi după ce îi spusese Kaylei așa de brutal că nu merita să lupte pentru ea, Jason primi un telefon de la Jean. Terapeuta soției lui – mignonă, slăbuță, dar cu un ditamai temperamentul mexican, de n-ai fi vrut să intri în conflict cu ea – îi spuse că aceasta avusese o noapte proastă.

Jason îi comunică lui Brian Anderson că trebuia să plece de urgență și fugi la Institutul Thurber cât putu de repede. Se pare că Jean îi făcuse o descriere foarte corectă a evenimentelor. Kayla distrusese un tablou, spărsese o vază, iar oglinda de deasupra chiuvetei era făcută țăndări pe jos. Doi bărbați zdraveni din schimbul de noapte abia reușiseră să o potolească. Jean îi povesti toate astea cu o voce calmă, ceea nu era deloc tipic pentru ea.

Jason se întreba cum era cu putință ca o femeie în scaun cu rotile să provoace un asemenea prăpăd, dar Jean credea că, dacă soția lui fusese în stare să facă toate astea, terapia avea să fie floare la ureche. Acum, după ieșirea violentă din noaptea trecută, Kayla stătea gârbovită în scaunul ei de

invalid, epuizată și eliberată, dar privirea agitată îi fugea de colo-colo. Nu se calmase pe deplin. Când el își puse mâna peste a ei, Kayla slobozi un șuvoi de vorbe.

Noaptea trecută se înfuriase. Pe Doug Shatz, care aproape că o omorâse, și pe geniul malefic din spatele lui: Mitch Chawkins. Fusese furioasă și pe Jason. Nu doar pentru palmele sufletești pe care i le dăduse ieri, ci și pentru tot ceea ce le dăduse viața peste cap, de la primirea acelor fotografii polaroid. Fusese furioasă și pe Ralph, pentru că murise și o abandonase.

Lumea întreagă o abandonase și asta o făcuse așa de furioasă.

— Asta se vede, observă Jason, măturând încăperea cu privirea.

•

După criza de nebunie, Kayla anunță că era pregătită. Pregătită acum să înceapă cu adevărat terapia. Când, în zilele care urmară, văzu că ea chiar luase lucrurile în serios, Jason rămase plăcut surprins. Eliberată de furia care zăcuse în ea, acum începea să se dedice serios exercițiilor fizice.

Se pare că lucrul de care avusese nevoie fusese un fel de descărcare pentru trauma suferită. Atacul lui Doug, stresul ultimelor săptămâni, tensiunea pe care o simțise din momentul morții lui Ralph Grainger – ani la rândul ținuse totul închis în ea și în noaptea aceea ajunsese la o erupție violentă.

Puțin câte puțin, Jason fu martorul recuperării ei. După două săptămâni, scaunul cu rotile fu înlocuit cu cârje, iar după alte șapte zile Kayla primi vestea că va putea să plece acasă în curând. Jason avea să-și recapete soția.

Pe 27 septembrie, Kayla fu externată din clinică. Jason o conduse înapoi la Fernhill și îi deschise ușa reședinței Canyon View; ea păși șovăielnic înăuntru, ca și cum urma să facă un tur al unei case în care poate că va vrea să locuiască.

— Bine ai venit acasă, zise el și o luă în brațe.

Surpriza de a se fi întors acasă trecu repede. Lumea veni să o felicite pentru însănătoșire. Familia și prietenii, toți trecură pe la ei să-i ureze de bine.

Totul e bine când se termină cu bine.

Kayla își regăsise pacea interioară; iată ce simțise în zilele care urmaseră datei de 27 septembrie. Asupra ei se pogorâse un sentiment de liniște și de calm pe care nu-l mai simțise până atunci.

Fusese așa de aproape de moarte, încât parcă avusese prilejul să-și ia adio de la Ralph. Poate că nu fusese decât în imaginația ei, dar simțise că el îi șoptise un mesaj de dincolo de moarte. Pentru ea, mesajul însemna că trebuia să-și accepte trecutul. Lucrurile nu mai puteau fi schimbate. Uneori erau dureroase, dar se pare că asta făcea parte din viață și era inutil să zăbovești asupra celor trecute.

Asta îi mai alina remușcările că nu făcuse destule ca să prevină atacul de cord al lui Ralph. Și era un răspuns la întrebarea dacă moartea lui prematură nu fusese cumva mai mult sau mai puțin predestinată.

Moartea era un mister încă, dar ea o accepta. Privise moartea în ochi și acum îi era mai puțin teamă de ea. Se încheiase o epocă.

Ceea ce rămânea gravita în jurul lui Jason.

•

Ea aduse vorba de asta, în ultima seară de septembrie, afară, pe verandă. Deși toamna își anunța sosirea de câteva zile de acum, în seara aceea bătea o boare înmiresmată, de vară târzie. Sub cerul înstelat, el bea o sticlă de bere, ea, un pahar cu vin.

— Ce te supără?

Jason sorbi din berea Corona și rămase un timp tăcut.

— Ce vrei să spui?

Ochii ei îi căutau privirea.

— Încă nu am încheiat, zise ea. Suntem pe cale să realizăm un nou început, Jason Evans, dar mai întâi avem nevoie să ne încheiem socotelile cu vechea noastră viață. Încă nu am făcut asta.

El ridică din umeri.

— Știi prin ce am trecut. Nu e chiar așa de ciudat că m-a afectat.

Kayla auzise toată povestea când era încă la reanimare, dar numai după ce trecuse de ce era mai rău.

Jason aflase că avea un frate geamăn. Acest frate, Mitch, voise să o ucidă pe ea, dar și pe el. Lucra împreună cu un ucigaș plătit, Doug Shatz. Împreună îl duseseră pe Jason înapoi la Cimitirul St. James din localitatea Mount Peytha, unde Mitch voise să-l îngroape pe Jason în propriul lui mormânt. Dar mai întâi nebunul acela de Mitch aproape că îi dăduse foc soțului ei. Jason reușise să se elibereze în ultimul moment. Îl omorâse pe Doug cu un târnăcop și se luptase cu Mitch, făcându-l pe acesta să cadă în groapă, deasupra propriei torțe. Mitch suferise o moarte îngrozitoare, ars de viu.

Poliția îl reținuse pe Jason câteva zile. Fusese supus unor interogatorii prelungite. Dar curând după aceea poliția găsise dovezile care îi incriminau pe Mitch și Doug. Cuțitul lui Doug fusese primul lucru descoperit și avea pe el sângele Kylei. Găsiră microfoane ascunse în reședința Canyon View, iar acasă la Mitch poliția descoperi mai multe benzi cu înregistrări, ale vocilor Kaylei și a lui Jason. Criminaliștii reușiseră să dovedească fără urmă de îndoială că macabrele fotografii polaroid fuseseră prelucrate pe computerul lui Mitch.

Mai fusese și faptul că povestea lui Jason despre trecutul lui se dovedise adevărată. Mama lui nu era de fapt mama lui. Pete McGray nu era tatăl lui. Părinții lui adevărați muriseră într-o mașină în flăcări, în urma unui accident, oficial împreună cu

el. Avea un mormânt. El era Mikey Chawkins și numele lui era pe piatra funerară. Mitch își dorise răzbunare pentru viața care îi fusese răpită.

Jason nu mai era bănuit de crimă sau de implicarea în așa ceva. Acționase în legitimă apărare. Fusese eliberat. Imediat după aceea primise vizita unui bărbat mai în vârstă, care se prezentase ca fiind Sam Chawkins. Fratele lui Robert, tatăl lui Jason, Sam era unchiul lui. Fusese ales de familie ca să ia legătura cu vărul lor, considerat mort. Jason stătuse de vorbă cu el și îi spusese că nu era încă pregătit să fie prezentat unui grup de oameni care îi erau complet străini. Sam fusese înțelegător. Îl lăsase pe Jason să decidă când avea să ia legătura cu ei, mai târziu, când avea să fie pregătit.

Întreaga viață a soțului ei fusese întoarsă pe dos. Era derutant, desigur, Kayla înțelegea asta. Dar ea se referea la altceva.

— Ce te mai frământă încă?

Jason a ridicat ochii spre stele.

— Le-am spus polițiștilor că m-am eliberat singur din frânghiile cu care eram legat. Mai întâi de cele de la încheieturi, apoi de la glezne. De aceea aveam toate unghiile rupte. Dar am avut și o vedenie, cea mai ciudată dintre toate de până acum…

Îi povesti Kaylei despre apariția mamei lui, Donna. Că revenise în 1977. Și că, pentru o scurtă vreme, chiar devenise Mikey.

Era încă un lucru pe care ea nu-l putea înțelege. Dar asta nu o înfurie; nu și de data asta.

— Atunci, înseamnă că dragostea este cea care te-a salvat, a zis ea în final. Dragostea Donnei.

— Da, a zis el zâmbind. Să zicem așa.

— E imposibil să înțelegem totul, răspunse ea.

— E adevărat, admise Jason. Uneori lucrurile se întâmplă și trebuie să le acceptăm așa cum sunt. Uneori trebuie pur și simplu să mergi mai departe.

Se aplecă spre ea și o sărută.

— Te iubesc foarte mut.
— Ce coincidență! Și eu te iubesc.

34. Iluzii

Trecuseră cincisprezece luni. Un vânt crunt îi trecu prin haine când coborî din mașină și o ajută pe Kayla să-l scoată pe Robert din scaunul pentru copii fixat pe bancheta din spate a mașinii LaCrosse. Bebelușul, îmbrăcat bine ca să-l ferească de frig, se jelea de parcă i se făcuse o teribilă nedreptate.

— Vai de mine, e chiar așa de rău? întrebă Kayla, ținându-și băiețelul strâns. Atunci hai să intrăm la bunicul.

Jason închise portierele Buick-ului și o luă după familia lui.

— Crăciun fericit, tată! a spus Kayla.

Edward își sărută nora.

— Crăciun fericit! Și ție, Jason. Și lui Robert, desigur. E primul său Crăciun!

— Bună, tată, Crăciun fericit! îi ură Jason, strângându-i mâna lui Edward.

— Haide, intrați, îi pofti Edward entuziasmat.

Bunicul lui Robert împodobise casa și făcuse un efort în plus în acest an; de săptămâni aștepta cu nerăbdare acest Crăciun, cu toți patru. Focul era aprins în cămin, flăcările trosneau vesel printre bușteni și Jason nu obiectă nimic.

Robert se oprise din plâns. Jason aruncă o privire la darurile de sub bradul de Crăciun. Erau o mulțime, încă un lucru care arăta cât efort depusese Edward. Pe polița șemineului, la locul ei obișnuit, era o fotografie a Donnei. Veșnic surâzătoare, ea privea în încăperea unde se aflau cei patru. Zâmbetul Donnei va dăinui mereu.

Jason se ridică și se uită prin cameră. Pe dulapul cu veselă de lângă masa de sufragerie erau înrămate mai multe portrete. Zări o poză a lui Chris Campbell. Unchiul lui privea vesel din

fotografie. Jason se uita intens la poză. Preț de o clipă i se păru că acesta îi face cu ochiul.

Chipul lui Jason fu traversat de un surâs.

— Crăciun fericit și ție, șopti el. Oriunde te-ai afla. Sper că ai regăsit-o. Dar sunt sigur că așa ai făcut. Sunteți iar împreună, nu-i așa? Mă gândesc la voi.

— Ce faci, Jason? l-a întrebat Kayla.

— Nimic, visam doar.

— Păi, vino să visezi aici. Fiul tău trebuie hrănit. Eu o să-l ajut pe tatăl tău să punem masa. Fă-te util.

— Dorința ta e ordin pentru mine.

— Nu exagera.

Se întoarse la ei și îl luă pe Robert din brațele Kaylei.

— Așa deci, vrei biberonul? Așa vrei, purceluș?

Copilul zâmbi.

Bunicul Edward zâmbi și el.

În viața lui Jason unele lucruri se dovediseră a fi iluzii. Dar uneori iluziile trebuiau să treacă drept realitate, pentru că nu exista nimic altceva. La urma urmelor, viața mergea mai departe.

Poate că într-o zi se va reîntâlni cu familia lui adevărată. Cu Sam Chawkins și cu celelalte rude.

Poate. Într-o bună zi.

Când avea să vină vremea.

El, Kayla și Robert.

Și Mikey, umbra care îl însoțea mereu.

Aceasta era viața lui, o viață plină, și era suficient.

Mai mult decât suficient pentru ca el să fie fericit.

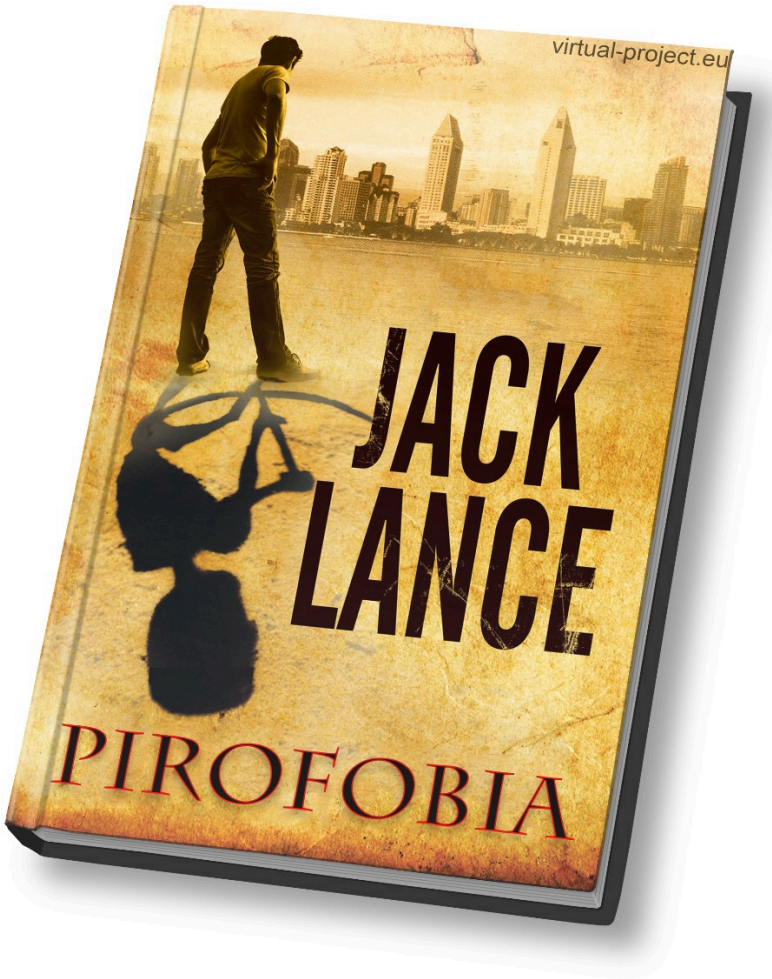

virtual-project.eu

{1} Spațiu deschis – o hală mare, divizată în alveole de lucru individuale, nedespărțite prin pereți compleți. (în lb. engl. în orig.) (n.tr.).

{2} Aluzie la personajul Vineri, ajutorul lui Robinson Crusoe din romanul cu același nume al scriitorului englez Daniel Defoe (cca. 1660-1731). (n.tr.).

{3} Abreviere pentru Desktop Publishing (în lb. engl. în orig.), tehnoredactare computerizată, procesul de creare și editare (modificare) a unui document, cu ajutorul unui computer, având ca obiectiv final tipărirea documentului. (n.tr.).

{4} Dame Edna Everage – personaj creat și interpretat de actorul de comedie Barry Humphries; este renumită pentru părul de culoare liliachie și ochelarii „ochi-de-pisică”. (n.tr.).

{5} Los Angeles (n.tr.).

{6} Sport cu racheta și o minge goală din cauciuc, jucat de doi (single) sau patru (dublu) jucători pe un teren închis de patru pereți. (n.tr.).

{7} Joc fonetic intraductibil – *key* (pronunțat la fel ca și *kee*) înseamnă cheie (în lb. engl. în orig.). (n.tr.).

{8} Tai Chi Chuan – una din cele mai eficiente arte marțiale interne, recunoscută în același timp pentru efectele benefice asupra sănătății și longevității practicanților. (n.tr.).

{9} Căruța (în lb. engl. în orig.).

{10} Aleea Celebrității (în lb. engl. în orig.) – Renumite zone de pe trotuarele unor străzi din Hollywood pe care, în semn de omagiu, sunt amplasate 2 000 de stele din granit și alamă purtând numele unor celebrități ale industriei de divertisment americane. (n.tr.).

{11} Nume sub care mai este cunoscută metropola americană. (n.tr.).

{12} Aeroportul Internațional San Francisco. (n.tr.).

{13} Aeroportul Internațional Los Angeles. (n.tr.).

{14} Accesare ilegală a rețelelor computerizate (în lb. engl. în orig.) (n. trad.).

Table of Contents

Prolog
1. Polaroid
2. Kayla
3. Agitație
4. Edward
5. Îndoieli
6. Focul
7. 18 august
8. Un vis de demult
9. Fundături
10. Mărturisirea
11. Făclii
12. Lista
13. Noam
14. În foc
15. Spiritul focului
16. Mawkee
17. Saddle Peak
18. Mapeetaa
19. Planuri
20. Mount Peytha
21. Cimitirul St. James
22. Chuck
23. Funeralii
24. Separarea
25. Tragedia familiei Chawkins
26. „M”
27. Bărbatul în negru
28. San Francisco
29. Răpirea
30. Mitch
31. Secrete
32. Locul de veșnică odihnă
33. Revenirea
34. Iluzii

Table of Contents

Prolog 3
1. Polaroid 6
2. Kayla 13
3. Agitație 18
4. Edward 22
5. Îndoieli 28
6. Focul 41
7. 18 august 44
8. Un vis de demult 49
9. Fundături 54
10. Mărturisirea 64
11. Făclii 68
12. Lista 73
13. Noam 82
14. În foc 98
15. Spiritul focului 109
16. Mawkee 118
17. Saddle Peak 125
18. Mapeetaa 136
19. Planuri 149
20. Mount Peytha 159
21. Cimitirul St. James 165
22. Chuck 171
23. Funeralii 181
24. Separarea 188
25. Tragedia familiei Chawkins 195
26. „M” 204

27. Bărbatul în negru 208
28. San Francisco 217
29. Răpirea 231
30. Mitch 238
31. Secrete 249
32. Locul de veșnică odihnă 263
33. Revenirea 273
34. Iluzii 286